

Библиотека Любов и Съдба

Докаато
свят
светува

Бестселър на
Ню Йорк Таймс

Лайза
Клейтас

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС ДОКАТО СВЯТ СВЕТУВА

Превод: Мирела Стефанова

chitanka.info

Неукротима амбиция е изстреляла Рис Уинтърборн от низините на обществото до завидната позиция на човек с огромно богатство и почти неограничена власт. В бизнеса и извън него Рис си е спечелил страховитата репутация на брутален, хладнокръвен и непреклонен човек, който винаги получава каквото иска. Готов да отвори с ритник вратите на аристократичните салони и да нахлуе като равен в блестящия, но циничен и лицемерен свят на висшето лондонско общество, Рис Уинтърборн избира правилната мишена. Когато погледът му среща свенливата и изтънчена красота на лейди Хелън Рейвънел, хищникът е решен да я покори на всяка цена. А ако може да отнеме девствеността ѝ, за да си осигури брак с нея и аристократична титла в придатък — толкова по-добре...

Но Хелън има малко общо с предвзетия лондонски бомонд, също както и истинския Рис не е точно неуправляемото чудовище, описвано от салонните сплетни. И докато враговете му заговорничат срещу двамата, упоритото му ухажване събужда интензивна взаимна страст. За да продължат заедно, Хелън трябва да довери на Рис най-тъмната си тайна... Рисковете са немислими, но залогът е огромен.

И всичко започва с един невъзможен брак...

ГЛАВА 1

— Господин Уинтърборн, една жена иска да ви види.

Рис намръщено вдигна поглед от купчината писма на бюрото си.

Личната му секретарка, госпожа Фърнсби, стоеше на прага на кабинета му, с остър поглед зад кръглите очила. Беше спретната женица на средна възраст и леко пълничка.

— Знаете, че по това време не приемам посетители.

Това беше неговият сутрешен ритуал — да прекара първия половин час от деня, четейки пощата в тишина, без да бъде прекъсван.

— Да, господине, но посетителят е дама, а тя...

— Не ме е грижа, ако ще и кралицата да е — отвърна грубо той.
— Отпрати я!

Госпожа Фърнсби присви неодобрително устни. Тя излезе веднага, а токетата на обувките ѝ удряха по пода като оръдейни изстрели.

Рис се върна към писмото пред себе си. Да изпусне нервите си беше лукс, който си позволяваше рядко, но през последната седмица го беше обзело мрачно настроение, което утежняваше всяка мисъл и всеки удар на сърцето му, и го караше да иска да се нахвърли върху всеки, който му се изпречеше пред очите.

И всичко заради една жена, която знаеше, че не бива да пожелава.

Лейди Хелън Рейвънел... жена културна, невинна, срамежлива, аристократична. Всичко, което той не беше.

Годежът им беше продължил само две седмици, преди Рис да успее да го развали. Последния път, когато видя Хелън, той се държа нетърпеливо и агресивно, като най-накрая я целуна така, както бе желал от толкова много време. Тя се беше вцепенила в прегръдките му и го беше отблъснала. Презрението ѝ нямаше как да бъде по-очевидно. Сцената приключи със сълзи от нейна страна и гняв от негова.

На следващия ден дойде Катлийн, лейди Триниър — съпругата на починалия ѝ брат, за да му каже, че Хелън е толкова разстроена, че е

на легло с мигрена.

— Повече не иска да ви вижда — каза Катлийн, без да се церемони.

Рис не можеше да вини Хелън за развалянето на годежа. Очевидно не бяха един за друг. Да вземе за съпруга дъщеря на благородническа английска фамилия не беше според Божия умисъл.

Въпреки огромното си богатство Рис нямаше държанието или възпитанието на джентълмен. Нито пък имаше вида на такъв — с тъмната си кожа, черна коса и телосложението на работник.

До трийсетата си година беше превърнал „Уинтърборн“ — малкия магазин на баща си на Хай Стрийт, в най-големия универсален магазин в света. Притежаваше фабрики, складове, земя, обори, перачници и жилищни сгради. Беше в управлението на корабни и железопътни компании. Но каквото и да постигнеше, никога нямаше да превъзмогне ограниченията на това, че се беше родил син на уелски бакалин.

Мислите му бяха прекъснати от поредно почукване на вратата. Вдигна невярващо поглед, когато в кабинета му отново влезе г-жа Фърнсби.

— Какво искате? — попита той.

Секретарката му отговори решително, като оправяше очилата си:

— Освен ако не желаете дамата да бъде изхвърлена насила, тя настоява да остане, докато не говорите с нея.

Раздразнението на Рис преля в недоумение. Никоя жена от познатите му, порядъчна или не, не би се осмелила да прояви такава самонадеяност в опитите си да се срещне с него.

— Как е името ѝ?

— Не казва.

Той поклати глава изумен. Как беше успяла посетителката да мине през външните офиси? Плащаше на малка армия от хора да го предпазват от подобни безпокойства. Хрумна му абсурдна идея и въпреки че я отхвърли веднага, пулсът му се ускори.

— Как изглежда? — насили се да попита.

— Носи траур, лицето ѝ е покрито с воал. Стройна, с тих глас. — След кратко колебание допълни сухо: — Акцентът ѝ е абсолютно „салонен“.

При мисълта кой може да е това, Рис почувства в гърдите си пронизващ копнеж.

— *Yr Dduw*^[1] — промърмори той. Изглеждаше невъзможно Хелън да е дошла при него. Но някак знаеше, че тя е тук, усещаше го чак в мозъка на костите си. Без да каже нищо повече, той стана и мина с тежки крачки покрай г-жа Фърнсби.

— Господин Уинтърборн! — извика секретарката и тръгна след него. — Само по риза сте. Сакото ви...

Рис я чу едва когато излезе от ъгловия си офис и влезе във фоайе с кожени фотьюли.

Спря рязко при вида на посетителката, като дишаше учестено и накъсано.

Въпреки че черният воал скриваше лицето на Хелън, той разпозна съвършената ѝ стойка и стройната ѝ фигура.

Костваше му усилие да скъси разстоянието помежду им. Стоеше пред нея, без да може да каже и дума, щеше да се задуши от яд и в същото време вдишваше от сладкия ѝ аромат с неустоима жажда. Нейното присъствие го възбуди на мига, плътта му се сгорещи, а сърцето му заби бързо и силно.

Тракането на пишещи машини в една от долепените до фоайето стаи заглъхна.

Да дойде сама беше лудост от страна на Хелън. Репутацията ѝ можеше да бъде унищожена. Трябваше да я изкара оттук и да я отпрати у дома, преди някой да е разбрал коя е.

Но трябваше първо да разбере какво иска. Макар да бе невинна и отраснала в изолация, тя не беше глупачка. Не би поела такъв огромен риск, без да има добра причина.

Той погледна към г-жа Фърнсби:

— Гостенката ми ще си тръгне скоро. Междувременно, погрижете се да не ни безпокоят!

— Да, сър.

Погледът му отново се върна към Хелън:

— Елате! — рече грубо той и я поведе към офиса си.

Тя го придружи безмълвно, само полите ѝ шумоляха, когато опираха в стените на коридора. Дрехите ѝ бяха старомодни и леко износени — гледка на аристократ в труден период. *Затова ли беше дошла? Толкова отчайваща ли беше нуждата от пари на фамилията*

Рейвънел, че тя е променила решението си — да се унижи и да стане негова жена?

„Ей Богу — помисли си Рис с мрачно задоволство — ужасно ще ми хареса да ми се примоли да я приема обратно“. Нямаше да го направи, естествено, но щеше да ѝ покаже вкуса на страданието, което беше изтърпял през последната седмица. Всеки, който някога се беше осмелявал да му се опъне, можеше да я увери, че след това не може да очаква прошка или милост.

Влязоха в кабинета му — просторно и тихо място с широки двойни прозорци и дебел, мек килим. Ореховото писалище в средата на стаята беше отрупано с купчини писма и папки.

След като затвори вратата, Рис отиде до бюрото си, вдигна един пясъчен часовник и го обърна с премерен жест. Пясъкът щеше да изтече в долната част точно след петнайсет минути. Изпитваше нужда да подчертае, че сега са в неговия свят, където времето е ценно и той владее ситуацията.

Обърна се към Хелън като повдигна вежди пренебрежително:

— Миналата седмица ми казаха, че вие...

Но гласът му заглъхна, когато Хелън отметна назад воала си и го погледна с търпеливата, нежна сериозност, която го беше поразила още от самото начало. Очите ѝ напомняха сребристосини облаци, които се носят под лунната светлина. Красивата ѝ права коса, в най-светлия нюанс на русото, беше прибрана отзад в добре оформен кок, но едно проблясващо кичурче се беше изплъзнало от декоративното гребенче и се полюшваше пред лявото ѝ ухо.

Проклетата да е, *проклета* да е красотата ѝ.

— Простете ми! — каза Хелън, приковала поглед в него. — Едва сега намерих възможност да дойда при вас.

— Мястото ви не е тук.

— Има неща, които трябва да обсъдя с вас. — Тя плахо погледна към близкия стол. — Ако нямате нищо против...

— А, да, седнете! — Рис обаче не помръдна, за да ѝ помогне. Тъй като Хелън никога нямаше да се отнася към него като към джентълмен, проклет да е, ако се държи като такъв. Той приседна на края на бюрото и скръсти ръце пред гърдите си: — Нямате много време — каза бездушно, кимвайки към пясъчния часовник. — Побързайте да се възползвате от него!

Хелън седна на стола, оправи полата си и свали ръкавиците с ловко издърпване.

Устата на Рис пресъхна при вида на нежните ѝ пръсти, които се показаха от черните ръкавици. Беше му свирила на пиано в приората^[2] Евърсби, имението на семейството ѝ. Беше очарован от бързината на ръцете ѝ, които прелитаха над клавишите като малки бели птички. По някаква причина тя все още носеше годежния пръстен, който ѝ беше дал — безупречната диамантена розетка се закачи за миг в ръкавицата.

След като отметна воала си назад така, че той се спусна по гърба ѝ като тъмна мъгла, Хелън се осмели за един напрегнат миг да срещне погледа му. Нежна руменина заля страните ѝ:

— Господин Уинтърборн, не съм карала снаха си да ви посещава миналата седмица. Не се чувствах добре тогава, но ако знаех какво смята да направи Катлийн...

— Тя каза, че сте болна.

— Болеше ме главата, това е всичко.

— Изглежда, аз съм бил причината за това.

— Катлийн преувеличи много нещата.

— Според нея сте казали, че никога повече не искате да ме видите.

Руменината на лицето ѝ придоби сияйно розов цвят.

— Ще ми се да не ви го беше казвала! — възкликна тя, видимо изнервена и засрамена. — Не го мислех наистина. Главата ми щеше да се пръсне, а аз се опитвах да осъзная какво се случи предния ден. Когато дойдохте и... — Тя откъсна погледа си от него и наведе очи към полата си, светлината от прозореца се плъзгаше по косата ѝ. Ръцете ѝ бяха стиснати здраво и леко издути, сякаш държеше нещо между дланите си. — Трябва да говоря с вас за това — рече тихичко тя. — Много искам... с вас да постигнем разбирателство.

Нещо в него умря. Твърде много хора търсеха Рис за пари, че да не разбере какво се случва. Хелън не беше по-различна от останалите, опитваше се да получи някаква изгода за себе си. Въпреки че не можеше да я вини за това, нямаше да понесе да чуе обосновката ѝ за това какво ѝ дължи и защо. Предпочиташе веднага да ѝ плати и да се приключи с това.

Един господ знаеше защо изобщо бе таил в себе си някаква плаха, глупава надежда, че тя може да иска от него нещо друго, освен

пари. Така се бе въртял светът винаги, така и щеше да продължи. Мъжете преследваха красиви жени, а жените продаваха красотата си срещу богатство. Беше унизил Хелън, като я беше сграбчил с нисшите си лапи и сега тя искаше обезщетение.

Мина от другата страна на бюрото, издърпа едно чекмедже и извади чекова книжка за лична сметка. С писалка написа чек за 10 хиляди лири. След като си отбеляза нещо в лявото поле, той откъсна чека, заобиколи отново бюрото и го подаде на Хелън.

— Няма нужда някой да знае откъде са дошли — рече той с делови тон. — Ако нямате банкова сметка, ще се погрижа да ви открият. — Нито една банка не би позволила на една жена да си отвори сметка сама. — Обещавам, че ще бъде направено дискретно.

Хелън го гледаше объркана, а после погледна чека:

— Защо... — Тя рязко си пое дъх, когато видя сумата. Ужасеният ѝ поглед се върна към него. — *Защо?* — попита тя, а дъхът ѝ излизаше на пресекулки.

Объркан от реакцията, Рис се намръщи:

— Казахте, че искате да постигнем разбирателство.

— *Не*, имах предвид... исках да кажа, че искам да се разберем. — Непохватно нахъса чека на парченца. — Нямам нужда от пари. А дори и да имах, никога не бих ви поискала. — Малки късчета хартия полетяха надолу като снежинки.

Рис гледаше смаяно как тя унищожава малкото състояние, което току-що ѝ бе дал. Почувства се едновременно смутен и раздражен, когато осъзна, че я е разбрал погрешно. Какво, по дяволите, искаше тя от него? Защо беше тук?

Хелън си пое дълбоко въздух, после още веднъж, бавно възвръщайки самообладанието си. Тя се изправи и се приближи към него.

— Появи се нещо... неочакван късмет... у дома. Сега можем да осигурим зестра за мен и сестрите ми.

Рис я гледаше втренчено, с каменно лице, докато умът му се опитваше да смели думите ѝ. Беше застанала твърде близо. Лекият ѝ парфюм, ванилия и орхидеи, нахлуваше в дробовете му с всяка глътка въздух. Топлина обля цялото му тяло. Искаше я, искаше я легнала върху бюрото му...

С усилие успя да изтласка ярката картина от главата си. Тук, в деловата атмосфера на офиса си, облечен в елегантни дрехи и с излъскани обувки тип „Оксфорд“, никога не се беше чувствал като такова животно. В отчаян опит да увеличи дистанцията помежду им, той отстъпи и се блъсна в ръба на бюрото. Беше принуден отново да заеме полуседнало положение, а Хелън продължи да настъпва, докато полата ѝ не докосна нежно коленете му.

Можеше да е героиня от уелска приказка, нимфа, излязла от езерна мъгла. Имаше нещо неземно в нежността на порцелановата ѝ кожа, в поразителния контраст между тъмните мигли и вежди, и сребристорусата ѝ коса. И тези очи — хладна прозрачност, оградена в тъмни рамки.

Беше казала нещо за неочакван късмет. *Какво ли имаше предвид? Неочаквано наследство? Или подарък?* Може би печеливша инвестиция — макар да беше малко вероятно в светлината на прословутата финансова безотговорност на фамилия Рейвънел. Каквото и да беше това чудо, Хелън явно вярваше, че проблемите с парите за семейството ѝ вече са минало. Ако е истина, то тя щеше да може да си избере който и да е мъж в Лондон.

С идването си при него тя излагаше на риск бъдещето си. Репутацията ѝ беше заложена на карта. Можеше да я изнасили тук, в офиса, и никой нямаше да си мръдне пръста да ѝ помогне. Единственото, което я държеше в безопасност, беше фактът, че Рис не желаше да унищожи нещо толкова красиво и нежно като тази жена.

Заради самата нея трябваше да я изведе от „Уинтърборн“ възможно най-бързо и дискретно. С усилие успя да вдигне очи над главата ѝ и заби поглед в една отдалечена точка на стената, облицована с дървена ламперия:

— Ще ви изведе от сградата през таен изход — измърмори той.
— Ще се приберете у дома, без някой да ви види.

— Няма да ви освободя от годежа ни — рече тихо Хелън.

Погледът му се стрелна обратно към нея и гърдите му отново бяха пронизани от онази дълбока болка. Хелън дори не мигна, само търпеливо очакваше отговора му.

— Милейди, и двамата знаем, че аз съм последният мъж, за когото искате да се омъжите. От самото начало виждах отвращението ви към мен.

— Отвращение?

Обиден от престорената ѝ изненада, той продължи яростно:

— Свивате се под докосването ми, не говорите с мен на вечеря, през повечето време дори ви е трудно да ме погледнете. А когато ви целунах миналата седмица, се отдръпнахте и избухнахте в сълзи.

Той очакваше Хелън да се засрами, задето лъжата е разкрита. Вместо това тя се взираше в него настойчиво, а устните се разтвориха смаяно.

— Моля ви — каза тя накрая, — трябва да ми простите! Твърде съм срамежлива. Трябва да се постарая да го преодоля. Когато се държа така, това няма нищо общо с отвращението. Истината е, че съм нервна, когато съм с вас. Защото... — Силна руменина заля цялото ѝ лице, от врата чак до корените на косата. — Защото вие сте много привлекателен — продължи тя стеснително, — и със светско поведение... и не искам да ме мислите за глупачка. Що се отнася до онзи ден... Това беше първата ми целувка. Не знаех какво да правя и се почувствах... доста объркана.

Някъде из хаоса в главата му, Рис си помисли, че е добре, че се е облегал на бюрото. Иначе краката му щяха да се подкосят. *Възможно ли е това, което беше счел за презрение, да е всъщност свенливост? А това, което мислеше за пренебрежение, да е невинност?* Изпита разбиващото усещане, че сърцето му се пръсва на парчета. Колко лесно го беше прекършила Хелън. Няколко думи и беше готов да падне на колене пред нея.

Първата ѝ целувка, а той я беше взел без разрешение.

Никога не бе имало нужда да играе ролята на обигран съблазнител. Жените винаги бяха леснодостъпни за него и изглеждаше, че са доволни от това, което той обичаше да прави в леглото. Имал бе и високопоставени дами: жената на един дипломат, графиня, чийто съпруг пътуваше из континента. Те го възхваляваха заради силата, издръжливостта и големия му член, и не искаха нищо повече от това.

По природа беше здрав като аспида, добиван по склоновете на Елидир Фаур, планината на Ланберис, където беше роден. За изисканите обноски и доброто възпитание не знаеше нищо. Ръцете му бяха загрубели от годините сковаване на кафези и товаренето на вагони със стока. Вероятно беше двойно по-тежък от Хелън, мускулест като

бик, и ако я възкачеше, както правеше с другите жени, щеше да я разкъса.

По дяволите. Какво изобщо си бе въобразявал? Не трябваше дори да допуска в главата си мисълта, че може да се ожени за нея. Но беше твърде заслепен от собствената си амбиция, а и от свежестта и деликатната красота на Хелън, за да осъзнае напълно какви ще са последствията за нея.

Огорчен от осъзнаването на собствените си ограничения, той каза с нисък глас:

— Минало и заминало, наистина. Скоро ще дойде вашето време и ще срещнете мъжа, за когото сте определена. И дяволът ми е свидетел, че това не съм аз.

Започна да се изправя, но Хелън се приближи още повече и застана между разкрачените му крака. Неувереният натиск на ръката ѝ върху гърдите му събуди у него бушуваща страст. Обзет от слабост, Рис се отпусна отново на бюрото, съсредоточил цялата си останала сила в опита да запази самообладание. На косъм беше да я повали на пода. И жадно да я погълне.

— Ще... ще ме целунете ли отново? — попита тя.

Той затвори очи, задъхан, вбесен от нея. Каква шега си бе направила съдбата с него, като бе подхвърлила на пътя му това крехко създание, за да го накаже, че се е изкачил по-високо, отколкото е трябвало. За да го подсети за това, което той никога нямаше да бъде.

— Не мога да бъда джентълмен — каза той дрезгаво. — Дори за вас.

— Не е нужно да бъдете джентълмен, а просто нежен.

Никой досега не го беше молил за такова нещо. За свой ужас осъзна, че това не му е присъщо. Стисна ръбовете на бюрото така, че дървото замалко да се сцепи.

— *Cariad*^[3]... начинът, по който ви желая, никак не е нежен. — Той се сепна от милата дума, която се беше изплъзна от езика му — дума, която не беше използвал с никоя друга.

Почувства докосването на пръстите ѝ върху челюстта си, деликатните им връхчета опариха кожата му с хладен огън. Всичките му мускули си стегнаха, тялото му се вдърви.

— Просто опитайте — чу я да казва. — Заради мен.

И меките ѝ устни се притиснаха към неговите.

[1] Господи (уелс.). — Б.пр. ↑

[2] Приорат е термин, с който в някои католически монашески ордени се обозначава мъжки или женски манастир, управляван от приор (или приореса), подчинен на съответното абатство. — Б.ел.кор.

↑

[3] Скъпа, сладурче (уелс.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Хелън плахо докосна устните на господин Уинтърборн със своите, с надеждата да ѝ отвърне. Но отговор нямаше. Нямаше дори намек за насърчение.

След миг тя се отдръпна несигурна.

Той дишаше неравно и я гледаше с погледа на зло куче пазач. Стомахът ѝ се сви и Хелън не знаеше какво да направи.

За мъжете знаеше малко. Или почти нищо. Тя и сестрите ѝ, Пандора и Касандра, от ранно детство живееха изолирано в семейното имение. Прислужниците мъже в приората Евърсби винаги се държаха почитателно, а арендаторите и търговците от града стояха на почтено разстояние от трите дъщери на графа.

Поради липсата на внимание от родителите, игнорирана и от брат си Тео, който бе прекарал по-голямата част от краткия си живот в пансион или в Лондон, Хелън живееше в своя вътрешен свят на книгите и въображението. Там нейни ухажори бяха Ромео, Хийтклиф, мистър Дарси, Едуард Рочестър, сър Ланселот, Сидни Картън и още куп златокоси принцове от приказките.

Изглеждаше, че никога няма да бъде ухажвана от истински мъж, а само от измислени. Но преди два месеца Девън, братовчедът, който наскоро наследи титлата на Тео, покани приятеля си Рис Уинтърборн да прекара Коледа със семейството — и всичко се промени.

Първия път, когато Хелън видя господин Уинтърборн, беше денят, в който го докараха в имението със счупен крак. По драматично стечение на обстоятелствата влакът, с който Девън и господин Уинтърборн пътуваха от Лондон към Хемпшър, се беше ударил в някакви товарни вагони. Като по чудо и двамата бяха оживели, но получиха телесни травми.

В резултат на това, краткото посещение за празниците на господин Уинтърборн се превърна в почти едномесечен престой в Евърсби, докато се възстанови достатъчно, за да се върне в Лондон. Дори и ранен, той излъчваше сила на волята, която Хелън намираще

колкото вълнуваща, толкова и обезпокоителна. Противно на всички правила на благоприличието, тя пое грижата за него. Всъщност настояваше за това. Въпреки че привидно го правеше от чисто съчувствие, това не беше единствената причина. Истината бе, че досега никой не беше успявал да я очарова така, както този едър, тъмнокос непознат, чийто говор приличаше на дандания.

Когато състоянието му се подобри, господин Уинтърборн търсеше компанията ѝ, като настояваше да му чете и да разговарят с часове. През целия ѝ живот никой не беше проявявал такъв интерес към нея.

Господин Уинтърборн беше удивително красив — не като принцовете от приказките, а с изключителна мъжественост, от която нервите ѝ се изопваха всеки път, когато той беше наблизо. Чертите на лицето му бяха резки, имаше масивен нос, плътни и ясно очертани устни. Нямаше изискано светла кожа, неговата беше наситено матова, а косата му беше абсолютно черна. При него липсваше спокойствието на аристократите, нямаше дори и намек за онази мудна грациозност. Беше изтънчен, изключително умен, но у него се долавяше нещо не твърде цивилизовано. Намек за опасност, като тлеещи въглени под пепелта.

След като си тръгна от Хемпшър, имението стана скучно и тихо, дните вървяха монотонно. Хелън беше обсебена от мисълта за него... за скрития под коравата му външност чар... за редките му, но поразителни усмивки.

За неин ужас изглеждаше, че той изобщо няма желание да я приеме отново. Гордостта му беше наранена от това, което той бе приел за безчувствен отказ, и тя копнееше да я излекува. Ако само можеше да върне времето назад — до деня, в който я бе целунал в Рейвънел Хаус — тя щеше да подходи към ситуацията по доста различен начин. Причина за всичко бе фактът, че той я беше уплашил. Беше я целунал, беше я хванал в ръцете си, а тя реагира със силна уплаха. След няколко остри думи си беше тръгнал. Това беше последният път, когато го видя. До днес.

Ако в моминските си години бе имала някой и друг флирт — една-две откраднати целувки от някой младеж — вероятно случайната среща с господин Уинтърборн нямаше да е толкова страшна. А тя нямаше никакъв опит. Господин Уинтърборн пък не беше невинно момче, а възрастен мъж в разцвета на силите си.

И най-странното — тайната, която не можеше да признае пред никого — беше, че тя бе започнала да сънува този мъж всяка нощ въпреки страданието, което ѝ причиняваше станалото. Сънуваше го как притиска устните си към нейните много силно, отново и отново. В някои от сънищата той разкопчаваше роклята ѝ, като я целуваше все по-неустойимо и пламенно, и всичко това предвещаваше някакъв загадъчен завършек. После отваряше очи задъхана, възбудена и силно засрамена.

Когато вдигна очи към него, в стомаха си усети пърхането от същото онова вълнение:

— Покажете ми как искате да ви целувам! — с леко треперещ глас каза тя. — Научете ме как да ви доставя удоволствие!

За нейно учудване ъгълчето на устата му се изви с надменно доволство:

— Подсигурявате се двойно, нали?

— Подсигурявам се... — тя го гледаше объркана.

— Искате да ме държите на въдицата си, докато не сте сигурна в неочаквания късмет на Триниър — поясни той.

Хелън беше слисана и наранена от насмешката в гласа му.

— Защо не можете да повярвате, че искам да се омъжа за вас по други причини, а не заради парите?

— Единствената причина, заради която ме приехте, бе, че нямахте зестра.

— Това не е вярно...

Но той продължи, сякаш не я беше чул:

— Милейди, трябва да се омъжите за някого от вашия вид. Някой мъж с добри обноски и добро потекло. Той ще знае как да се отнася с вас. Ще ви държи в къща в провинцията, където ще се грижите за орхидеите си и ще четете книгите си...

— Не от това имам нужда, точно *обратното* — избухна Хелън. Не ѝ беше присъщо да говори така разпалено, но беше твърде отчаяна, за да я е грижа за това. Очевидно беше, че смята да я отпрати. Как можеше да го убеди, че го желае искрено? — Прекарах целия си живот, четейки какъв живот имат другите хора — продължи тя. — Моят свят беше... много малък. Никой не вярва, че бих оцеляла, ако не ме държат в уединение и под закрила. Като цвете в оранжерия. Ако се омъжа за

някого от моя вид, както се изразихте вие, никой никога няма да види каква съм всъщност. А само това, което се очаква да бъда.

— Защо мислите, че аз ще бъда различен?

— Защото *сте* различен.

Прикова я с поглед, който ѝ напомни за проблясването на светлина по острието на нож.

След особено напрегнато мълчание той заговори грубо:

— Познавали сте много малко мъже. Вървете си вкъщи, Хелън. Когато започне Сезонът, ще откриете някого и на колене ще благодарите на Бог, че не сте се омъжили за мен.

Хелън усети, че очите ѝ смъдят. *Как всичко се беше сгромолясало толкова бързо? Как беше успяла да го загуби толкова лесно?* Изпълнена със съжаление и мъка, тя му каза:

— Не е трябвало Катлийн да говори с вас от мое име. Мислела си е, че ме предпазва, но...

— Предпазваше ви.

— Аз не исках да ме предпазват от вас. — Опитите ѝ да запази самообладание бяха като тичане по пясък: между променливите чувства не можеше да намери сила, която да я издърпа. За нейно огорчение от очите ѝ бликнаха сълзи и тя не можа да сдържи силния плач. — Останах в леглото заради мигрена *само един ден* — продължи тя — и когато на другата сутрин се събудих, годежът ни беше развален и ви бях *з-загубила*, и дори не...

— Хелън, недейте!

— Мислех, че е само едно недоразумение. Мислех, че ако поговоря направо с вас, всичко ще се из-изясни и... — Тя отново се задави в ридание. Емоцията я беше завладяла дотолкова, че само смътно усещаше как Рис се въртеше, протягаше ръце към нея и отново ги дръпваше назад.

— Не, не плачете! За Бога, Хелън...

— Не съм искала да ви отблъсна. Не знаех какво да правя. Как да ви накарам да ме пожелаете отново?

Тя очакваше подигравателен или даже съжалителен отговор. Последното, което очакваше, беше неговият разтреперан шепот:

— Желая ви, *cariad*. Желая ви дяволски много.

Тя смутено примигваше срещу него със замъглени очи, поемаше си въздух с неловки хълцания като малко дете. В следващия миг вече я

беше придърпал здраво към себе си.

— Тихо сега. — Гласът му премина в по-ниска октава, сякаш тъмно кадифе докосна ушите ѝ. — Тихо, *buchan*, малка моя, гълъбице моя. Нищо не заслужава сълзите ви.

— Вие ги заслужавате.

Господин Уинтърборн притихна. След минута едната му ръка докосна брадичката ѝ, а с палеца си изтри следите на една сълза. Ръкавите на ризата му бяха запретнати до лактите, както правеха дърводелците и фермерите. Ръцете му бяха изключително мускулести и космати, със здрави китки. Имаше нещо удивително успокояващо в това да е затворена в силната му прегръдка. От него се носеше сух и приятен аромат — хладна смесица от миризмата на колосано бельо, чиста мъжка кожа и бръснарски сапун.

Усети как повдигна лицето ѝ много внимателно. Ментовият му дъх я галеше по бузата. Предчувствайки какво възнамерява той, тя затвори очи, а стомахът ѝ се сви така, сякаш земята под краката ѝ изчезна.

Полъх топлина, толкова нежен, че едва го усети, докосна горната ѝ устна. После друго докосване в ъгълчето на устата, а после и по долната устна, което завърши с леко подръпване.

Свободната му ръка се плъзна под воала ѝ, за да обхване нежната ѝ шия. Устата му отново кацна върху нейната в кратка, кадифена целувка. С върха на палеца си погали долната ѝ устна, за да втрие целувката в нежната повърхност. Това увеличи чувствеността, стимулирайки нервните ѝ окончания. Внезапно тя се почувства замаяна; не можеше да си поеме достатъчно въздух.

Устните му се върнаха върху нейните, а тя се изпъна нагоре, умираща от желание той да я целува по-силно и по-дълго — така, както го беше правил в сънищата ѝ. Изглежда разбрал какво иска, той търпеливо накара устните ѝ да се разтворят. Треперещ, тя отвори уста за хлъзгавия допир на езика му, безпомощно поемаше вкуса му на мента и топлина, и хладина, докато той започна да я поглъща с бавна страст, която разтърси цялото ѝ тяло. Обви ръцете си около врата му, зарови длани в гъстата му черна коса, кичурите му леко се увиваха около пръстите ѝ. Наистина, от това бе имала нужда — неговите устни върху нейните, докато я държи в ръцете си така, сякаш още не е могъл да я притисне достатъчно близо и достатъчно силно.

Никога не си беше представяла, че мъж ще я целува сякаш се опитва да я вдиша като въздух, сякаш целувките са думи от поема или мед, който трябва да събере с езика си. Като държеше главата ѝ в ръцете си, той прокара устните си отстрани по врата ѝ, душеше и опитваше меката ѝ кожа. Хелън изстена, когато той намери чувствително място, коленете ѝ омекнаха и тя едва се държеше на краката си. Той я притисна още по-близо до себе си, а устата му жадно се върна към нейната. В този момент у нея нямаше нито мисъл, нито воля, нищо, освен сладостна плетеница от тъмнина и желание, докато господин Уинтърборн я целуваше с такава сляпа, хищническа сила, че тя почти усети душата му в себе си.

И после спря. Изненадващо и ненадейно той откъсна устните си и свали ръцете ѝ от врата си. От устата на Хелън се изплъзна възражение, щом той я отмести встрани с повече сила, отколкото беше необходима в случая. Тя наблюдаваше слисана как господин Уинтърборн отиде до прозореца. Въпреки че се възстановяваше от инцидента с влака със забележителна бързина, все още ходеше с леко накуцване. Останал с гръб към нея, той се загледа в далечния зелен оазис на Хайд Парк. Когато опря юмрука си в рамката на прозореца, тя забеляза, че ръката му трепери.

Най-накрая, с неравен дъх, рече:

— Не биваше да правя това!

— Аз го исках. — Хелън се изчерви от собствената си дързост.
— Аз... исках само и първия път да беше така.

Той мълчеше, докато нервно подръпваше коравата яка на ризата си.

Като видя, че пясъчният часовник е празен, Хелън отиде до бюрото му и го обърна:

— Трябваше да съм по-открита с вас. — Тя наблюдаваше как струйката пясък отмерва секунда след секунда. — Но ми е трудно да казвам на хората какво мисля и чувствам. И се тревожех за нещо, което Катлийн каза, че вие мислите за мен само... ами, като за трофей, който ще спечелите. Страхувах се, че може да е права.

Господин Уинтърборн се обърна и подпря гърба си на стената, ръцете му бяха кръстосани пред гърдите:

— Била е права — изненада я той с отговора си. Единият ъгъл на устата му се сви иронично. — Вие сте хубава като лунна светлина,

cariad, а аз не съм възвишен мъж. Аз съм побойник от Северен Уелс с вкус към красивите неща. И да, за мен сте награда. Винаги сте била. Но не само за това ви желяех.

Приятното задоволство, което Хелън изпита при комплиментата, изчезна, когато той свърши:

— Защо говорехте в минало време? — попита тя, като примигваше с очи. — Вие... вие нали все още ме искате?

— Няма значение какво искам аз. Триниър никога няма да даде съгласието си за този брак.

— Той беше този, който предложи женитбата, все пак. И щом аз показвам ясно, че *наистина* имам желание да се омъжа за вас, сигурна съм, че той ще се съгласи.

Последва дълга пауза:

— Никой не ви е казал, значи.

Хелън го погледна с питащи очи.

Като мушна ръцете си в джобовете, господин Уинтърборн каза:

— Държах се лошо — в деня, когато Катлийн ме посети. След като ми каза, че не искате да ме виждате повече, аз... — той прекъсна тук, устата му беше смръщена.

— Вие какво направихте? — подкани го да говори Хелън и сбърчи челото си.

— Няма никакво значение. Триниър го прекъсна, когато дойде да я отведе. С него почти се сбихме.

— Какво е прекъснал? Какво направихте?

Тогава той погледна встрани, като помръдваше челюстта си:

— Оскърбих я. С предложение за брак.

Хелън отвори широко очи:

— Наистина ли го мислехте?

— Естествено, че не го мислех! — дойде резкият му отговор. — Не съм я докоснал и с пръст. Искан *вас*. Малката проклетница не ме интересува. Просто ѝ бях ядосан, че се бърка в това.

В погледа на Хелън се четеше укор:

— Все още ѝ дължите извинение.

— Тя ми дължи, за това, че ми костваше съпругата! — изрепчи се той.

Хелън се изкушаваше да посочи слабостите на неговите доводи, но си замълча. Отгледана в семейство, чиито членове се славеха с

ужасен нрав и инат, тя знаеше колко е ценно да избереш точното време, за да помогнеш на някого да види собствените си грешки. А в момента господин Уинтърборн бе подвластен на страстите си дотолкова, че нямаше да признае какъвто и да е грях.

Но наистина се беше държал лошо — и даже и Катлийн да му простеше, Девън едва ли някога щеше да го направи.

Девън беше лудо влюбен в Катлийн, а с това ръка за ръка вървяха ревността и чувството за собственост, които бяха поразили много поколения на фамилията Рейвънел. И макар Девън да беше в известен смисъл по-благоразумен от предците си графове, това беше от голямо значение. Всеки, който уплашеше или засегнеше Катлийн, си спечелваше гнева му завинаги.

Ето защо Девън така изведнъж беше оттеглил одобрението си за годежа. Но вбесяващ беше фактът, че нито той, нито Катлийн бяха споменали нещо за това на Хелън. *За Бога, докога смятаха да се отнасят с нея като с дете?*

— Може да избягаме! — каза тя неохотно, макар идеята да беше до известна степен привлекателна за нея.

Господин Уинтърборн се начумери:

— Или ще се ожения в църква, или изобщо няма да има сватба. Ако избягаме, никой няма да повярва, че сте тръгнали с мен по собствена воля. Проклет да съм, ако позволя хората да говорят, че е трябвало да отвлека булката си!

— Няма друга възможност.

Последва мълчание, което предвещаваше много. Хелън усети как ръцете ѝ под ръкавите настръхват, как се надига всяко едно малко косъмче.

— Има!

Лицето му се беше променило, очите му бяха като на хищник. Преценяваше нещо наум. Тя разбра интуитивно, че това е образът на господин Уинтърборн, към който хората се отнасяха със страх и благоговение — пират, дегизиран като индустриален магнат.

— Алтернативата е да ми позволите да преспя с вас!

ГЛАВА 3

Замаяна от хаоса в мислите си, Хелън отстъпи към една от вградените библиотеки в ъгъла на кабинета.

— Не разбирам — каза тя, макар да се боеше ужасно, че всъщност разбира всичко.

Господин Уинтърборн тръгна с дебнеща крачка към нея.

— Триниър няма да ни попречи, след като разбере, че сте обезчестена.

— Предпочитам да не бъда. — С всяка минута ѝ ставаше все по-трудно да диша. Корсетът се беше впил като зъби в тялото ѝ.

— Но вие искате да се омъжите за мен. — Той протегна ръка и я отпусна върху един от рафтовете на библиотеката, преграждайки пътя ѝ. — Нали?

От морална гледна точка прелюбодеянието беше смъртен грях. От практична, рисковете от преспиването с него бяха огромни.

Ужасна мисъл накара кръвта от лицето ѝ да се отдръпне. Ами ако си легнеше с господин Уинтърборн, а след това той откажеше да се ожени за нея? Ами ако беше способен на такава отмъстителност, че да я обезчести и изостави? След това никой джентълмен нямаше да ѝ направи предложение. Всяка надежда да създаде собствен дом и семейство щеше да бъде изгубена. Тя щеше да се превърне в бреме за роднините си, обречена на живот, изпълнен със срам и пълна финансова зависимост. Ако заченеше, тя и детето ѝ щяха да бъдат отхвърлени от обществото. Но дори и да не успееше, позорът ѝ щеше да провали шансовете на сестрите ѝ да си намерят съпрузи.

— Как да бъда сигурна, че след това ще постъпите както е редно? — попита тя.

Лицето на господин Уинтърборн помръкна.

— Ако сложим това настрана, според вас колко дълго ще ме остави Триниър да дишам, ако опитам нещо подобно? Още преди да е паднала нощта той ще ме намери и ще ме одере жив.

— И без това може да го направи — рече навъсено Хелън.

Той не обърна внимание на думите ѝ.

— Никога няма да ви изоставя. Ако ви вкарам в леглото си, вие ще бъдете моя така, както ако ви бях отвел пред клетвения камък.

— Какво е това?

— Сватбеният ритуал в моята област в Уелс. Мъжът и жената разменят клетви над камък, поднесен под хванатите им ръце. След церемонията те заедно хвърлят камъка в езеро и така самата земя става част от клетвата им. След това са обречени да бъдат заедно до края на света. — Погледът му срещна нейния. — Дайте ми онова, което желая и повече няма да поискам нищо друго от вас.

Отново я смущаваше. Хелън почувства как лека пот избива по цялото ѝ тяло, от главата до петите.

— Трябва ми време, за да го обмисля — рече тя.

Господин Уинтърборн сякаш подхранваше решителността си от смущението ѝ.

— Ще ви дам пари и лични имоти. Конюшня с чистокръвни коне. Дворец и градче до него, стотици слуги, които да изпълняват всяко ваше желание. Готов съм да дам всичко. От вас се иска единствено да дойдете в постелята ми.

Хелън разтърка пулсиращите си слепоочия с надеждата, че това не е поредният пристъп на мигрена.

— Не можем ли просто да кажем, че съм обезчестена? Девън ще ми повярва.

Господин Уинтърборн поклати глава още, преди да е завършила.

— Искам честно заплащане. Така се правят сделките в бизнеса.

— Това не е бизнес сделка — възрази тя.

Той беше твърд като кремък.

— Искам да се застраховам, в случай че промените мнението си преди сватбата.

— Не бих го направила. Не ми ли вярвате?

— Вярвам. Но ще ви повярвам още повече, след като преспим.

Този мъж беше *невъзможен*. Хелън се опита да намери друго решение, някакъв начин да му се противопостави, но усещаше, че с всяка изминала секунда той става все по-неумолим.

— Тук е намесена гордостта ви — рече раздражено тя. — Наранен и ядосан сте, защото си мислехте, че съм ви отхвърлила, и сега искате да ме накажете, сякаш вината е моя.

— Наказание? — Черните му вежди подскочиха подигравателно.
— Едва допреди пет минути бяхте въодушевена от целувките ми.

— Предложението ви включва много повече от целувки.

— Не е предложение — уведоми я той с равен глас. —
Ултиматум.

Хелън се втренчи невярващо в него.

Единственият избор беше да му откаже. Някой ден щеше да срещне подходящия мъж, който семейството ѝ да одобри. Имотен благородник, мил и сдържан, с високо чело. Той щеше да очаква от нея да приеме за свои неговото мнение и желаниа. Щеше да планира живота ѝ вместо нея, всяка следваща година щеше да е като предишната.

Бракът с Уинтърборн, от друга страна...

В него имаше още толкова много неща, които не разбираше. Какво трябваше да се очаква от жена, чийто съпруг притежава най-големия универсален магазин в света? С какви хора щеше да се запознае и с какви дейности щеше да запълва дните си? А и самият Уинтърборн, който толкова често имаше вида на човек, който неведнъж се е сблъсквал със света и досега не беше губил... какво ли щеше да е да живее като негова съпруга? Животът му беше толкова мащабен, че тя с лекота можеше да си представи как се изгубва в него.

Хелън осъзна, че той я гледа напрегнато, нащрек за всяка промяна в изражението ѝ, и се обърна с гръб към него. Озова се пред рафтове с книги, каталози, наръчници, данъчни тефтери. Но някъде долу, сред редицата практични томчета, тя зърна колекция от ботанически заглавия. Примигна и се взря отблизо в тях: *Бромелиади; Кратък трактат за поддържането на оранжерия, Класификация и разновидности на орхидеите, Списък на познатите сортове орхидеи, и Култивиране на орхидеи.*

Тези книги, посветени на орхидеите, въобще не се намираха случайно в кабинета му.

Отглеждането на орхидеи се беше превърнало в страст и хоби на Хелън откакто майка ѝ беше починала пет години по-рано, завещавайки ѝ колекция от близо двеста растения в саксии. Тъй като никой друг в семейството не беше проявил интерес да се грижи за тях, Хелън се беше заела с тази задача. Орхидеите бяха капризни растения, всяка със своя си характер, които изискваха непрекъснати грижи. В

началото Хелън не намираше никакво удоволствие в самоналоженото си задължение, но с времето се пристрасти към цветята.

Както беше казала веднъж на Катлийн, понякога човек трябва да обикне нещо, преди то да стане привлекателно.

Хелън докосна колебливо позлатените корици и прокара върха на пръста си по очертанията на едно изрисувано цветче.

— Откъде се сдобихте с тях? — попита тя.

— След като ми подарихте онази орхидея — разнесе се гласът на господин Уинтърборн зад гърба ѝ. — Трябваше да се науча как да се грижа за нея.

Няколко седмици по-рано той беше дошъл в дома Рейвънел и Хелън импулсивно му беше подарила една от орхидеите си. Рядка Синя Ванда, най-ценното ѝ и темпераментно растение. Макар да не изглеждаше твърде ентусиазиран от подаръка ѝ, той ѝ беше благодарил и го беше приел. Но щом годежът им беше разтрогнат, веднага го беше изпратил обратно.

За огромно нейно изумление Хелън откри, че чувствителното растение бе процъфтяло под неговите грижи.

— Значи сам сте се грижил за него — рече тя. — Чудех се дали е така.

— Естествено, че сам. Нямах намерение да се провалям в изпитанието ви.

— Не беше изпитание, беше подарък.

— Щом казвате.

Вбесена, Хелън се обърна с лице към него.

— Очаквах, че ще го уморите, и въпреки това смятах да се омъжа за вас.

Устните му потрепнаха.

— Но не го уморих.

Хелън замълча, опитваше се да намери баланса между мислите и чувствата си, преди да вземе най-важното решение в живота си. *Но наистина ли беше толкова сложно?* Бракът винаги е риск.

Никой не можеше да знае какъв съпруг щеше да излезе от определен мъж.

За последен път тя си позволи да обмисли възможността да си тръгне. Представи си как излиза от кабинета му, качва се в семейната карета и поема към Рейвънел Хаус по Саут Адли. И всичко щеше да

бъде приключило окончателно. Бъдещето ѝ щеше да е същото като на всяка млада жена в нейното положение. Щеше да бъде представена на Сезона в Лондон, да присъства на множество балове и вечери в компанията на цивилизовани ухажори, и накрая щеше да сключи брак с мъж, който никога няма да я разбира толкова добре, колкото ще го разбира тя. Ще направи всичко възможно никога повече да не си спомня за този момент и да се чуди какво би се случило и в какво би се превърнала тя, ако беше казала „да“.

Спомни си разговора, който беше провела с икономката, госпожа Абът, преди да излезе тази сутрин. Икономката, пълничка и спретната жена с прошарена коса, която беше служила на семейство Рейвънел вече четири десетилетия, се беше противопоставила разгорещено на решението на Хелън да излезе навън посред бял ден сама, без придружител.

— Господарят ще ни уволни всичките! — бе възкликнала тя.

— Ще кажа на лорд Триниър, че съм се измъкнала, без да се обадя на никого — я беше успокоила Хелън. — И ще кажа, че съм заплашила кочияша, че ако не ме закара до „Уинтърборн“, ще отида пеша.

— Милейди, нищо не си заслужава подобен риск!

Но когато Хелън ѝ беше обяснила, че възнамерява да посети Рис Уинтърборн с надеждата да поднови годежа им, това като че ли накара жената да размисли.

— Не ви виня — призна госпожа Абът. — Такъв мъж...

Хелън я беше погледнала с любопитство и беше забелязала как чертите ѝ бяха омекнали от някаква замечтана меланхолия.

— Очевидно дълбоко уважавате господин Уинтърборн?

— Да, милейди. О, знам, че е наричан парвеню от хората с високо обществено положение, но за истинския Лондон — стотиците хиляди, които работим всеки божи ден и преживяваме, както можем — Уинтърборн е легенда. Той е направил онова, за което малцина се осмеляват да мечтаят. Беше най-обикновено момче за всичко, а сега всеки, от кралицата до най-презрения просяк, знае името му. Това дава на хората надежда, че и те могат да подобрят положението си. — С лека усмивка икономката добави: — И никой не може да отрече, че е красив, добре сложен мъж, нищо че е черен като циганин. Всяка жена, независимо от положението ѝ, ще бъде изкушена.

Хелън не можеше да отрече, че привлекателността на господин Уинтърборн беше сред първите места в списъка ѝ с положителни черти. Мъж в разцвета на силите си, от който струеше някаква впечатляваща енергия, животинска жизненост, която едновременно я плашеше и я привличаше неустойимо.

Но в него имаше още нещо... обаяние, каквото не притежаваше никой друг. Точно в редките моменти, когато проявяваше нежност към нея, обвивката на онази дълбоко скрита в сърцето ѝ тъга започваше да се пропуква. И той бе единственият човек, който някога бе успявал да достигне до това тайно място, който някой ден може би щеше да успее да разбие на парчета самотата, която винаги я бе държала в здрава прегръдка.

Ако се омъжеше за Уинтърборн, може би щеше да съжалява. Но много повече щеше да съжалява, ако не се възползваше от този шанс.

И като по чудо мислите ѝ се подредиха от само себе си. Когато пътят се разкри пред нея, я обзе изумително спокойствие.

Хелън си пое дълбоко дъх и го погледна.

— Много добре — рече тя. — Приемам ултиматума ви.

ГЛАВА 4

В продължение на няколко секунди Рис не знаеше какво да отговори. Хелън или не разбираше какво е казала, или той не я беше чул правилно.

— Тук и сега — уточни той. — Вие ще ми позволите да... — той се опита да измисли благоприлична дума, — да ви взема — продължи след миг, — както съпруг взема съпругата си.

— Да — отвърна спокойно Хелън, като отново го изненада. Лицето ѝ беше много бледо, червенина обагреше скулите ѝ. Но тя изобщо не изглеждаше несигурна. Говореше сериозно.

Сигурно имаше някакъв капан, който щеше да бъде разкрит покъсно, но той не можеше да се досети какъв може да е. Тя беше казала „да“. След няколко минути щеше да бъде в леглото му. Гола. Тази мисъл разстрои вътрешния му ритъм, сърцето и дробовете му се бореха за място в стегнатия му гръден кош.

Хрумна му, че в тази ситуация обичайната му яростна похот нямаше да свърши работа. Хелън беше уязвима и невинна.

Щяха да правят любов, не просто да се чукат.

Той не знаеше *нищо* за правенето на любов.

Гръм да го удари.

В редките случаи, когато се ползваше с благоволението на някоя дама от висшата класа, тя искаше от него да действа брутално, сякаш е някакъв обикновен грубиян, неспособен на нежност. Рис беше доволен, че му спестяваха всякакви интимни преструвки. Той не беше Байрон, не беше някой поетично настроен съблазнител. Беше просто един енергичен уелсец. Що се отнася до техниките и романтиката — е, очевидно това най-добре да го оставят на французите.

Но Хелън беше девственица. Щеше да има кръв. Болка. Най-вероятно сълзи. *Ами ако не е достатъчно нежен? Ами ако тя е твърде напрегната? Ами ако...*

— Имам две условия — осмели се да каже Хелън. — Първо, искам да се прибера у дома преди вечеря. И второ... — Лицето ѝ

придоби цвета на червено цвекло. — Искам да сменя този пръстен с друг.

Погледът му се насочи към лявата ѝ ръка. Вечерта, когато ѝ беше направил предложението, той ѝ подари безупречен диамант с размерите на пъдпъдъче яйце. Безценният камък беше открит в южноафриканските мини „Кимбърли“, шлифован от прочут парижки гемолог и вграден в изящен платинен пръстен от майстора бижутер на Уинтърборн, Пол Советер.

Когато забеляза обърканото му изражение, Хелън обясни смутено:

— Не ми харесва.

— Когато ви го дадох, ми казахте, че ви харесва.

— Всъщност не го казах, ако трябва да бъдем точни. Просто не казах, че не ми харесва. Но реших отсега нататък да бъда откровена с вас, за да избегна бъдещи недоразумения.

Рис с раздразнение осъзна, че Хелън никога не е харесвала пръстена, който бе подбрал за нея. Но разбра, че тя се опитва да бъде искрена с него, въпреки че ѝ струваше много усилия.

В миналото семейството на Хелън беше пренебрегвало мнението ѝ. И може би, размишляваше Рис, той бе постъпвал по същия начин с нея. Би могъл да я попита какви камъни харесва и какъв обков предпочита, вместо да решава сам какво би искал да притежава тя.

Той улови ръката ѝ и я поднесе към лицето си, за да огледа по-добре проблясващия пръстен.

— Ще ви купя диамант с размерите на коледен пудинг.

— Господи, не — побърза да възрази Хелън и отново го изненада. — Точно обратното. Този стърчи твърде много над пръста ми, разбирате ли? Плъзга се на едната и на другата страна и ми пречи да свиря на пиано или да пиша писма. Предпочитам много по-малък камък. — Тя се поколеба. — Нещо различно от диамант.

— Защо не диамант?

— Не ги харесвам, всъщност. Няма да имам нищо против някой малък, който прилича на дъждовна капка или малка звезда. Но големите са толкова студени и твърди.

— Да, защото са диаманти — стрелна я Рис с язвителен поглед. — Веднага ще наредя да ви донесат цял поднос с пръстени.

Усмивка озари лицето ѝ.

— Благодаря ви.

— Какво друго бихте искали? — попита той. — Екипаж с четири коня? Огърлица? Кожи?

Тя поклати глава.

— Не може да няма нещо. — Той искаше да я засипе с щедри подаръци, да я накара да разбере на какво е готов заради нея.

— Не се сещам за нищо.

— Пиано? — Когато почувства неволното потрепване на пръстите ѝ, той продължи: — Голямо концертно пиано „Бринсмийд“ с махагонов корпус „Чипъндейл“.

Тя се засмя задъхано.

— Как помните подробностите. Да. С удоволствие бих приела пиано. След като се оженим. Ще ви свиря винаги, когато пожелаете.

Мисълта за това го поразя. Той щеше да отдъхва вечер и да я гледа на пианото. След това щеше да я отвежда в спалнята, да я съблича бавно и да целува всеки сантиметър от тялото ѝ. Не му се вярваше, че това създание от лунна светлина и музика наистина ще му принадлежи. Почувства се на ръба на паниката, копнееше да се убеди, че никой няма да му я отнеме.

Рис свали предпазливо диамантения пръстен от пръста ѝ и прокара палец по следата, оставена от халката. Толкова хубаво беше да я докосва, да усеща мекотата и сладостта ѝ. Насили се да спре, преди да е изгубил всякакъв контрол над себе си и да я вземе още там, в кабинета. Трябваше да помисли. Да уреди доста неща.

— Къде ви чака кочияшът ви? — попита той.

— В конюшните зад магазина.

— В обикновена карета?

— Не, фамилната карета — дойде невинният ѝ отговор.

До тук с дискретността, помисли си мрачно Рис и тръгна към писалището си, като я пропусна пред себе си.

— Напишете бележка и аз ще пратя човек да му я занесе.

Хелън му позволи да я настани на едно от креслата.

— Кога да му кажа да се върне?

— Кажете му, че няма да ви е нужен до края на деня. Ще се погрижи да се приберете безопасно вкъщи.

— Може ли да изпратя съобщение до сестрите ми, за да не се притесняват?

— Аха. Те знаят ли, че сте тук?

— Да, и бяха доста доволни. И двете са много доволни от вас.

— Или поне от магазина ми — рече той.

Хелън сви рамене с усмивка, докато издърпваше лист хартия от сребърния поднос.

Една вечер семейство Рейвънел беше посетило магазина на Уинтърборн по негова покана, след приключването на работното време. Той като все още бяха в траур заради смъртта на покойния граф, обществените им ангажменти бяха ограничени. В продължение на два часа близначките Касандра и Пандора бяха успели да обходят впечатляваща територия. Бяха извън себе си от въодушевление при вида на най-новите, най-модни стоки, стъклените витрини и щандовете, пълни с аксесоари, козметика и украшения.

Рис забеляза, че Хелън гледа озадачено писалката на писалището му.

— В корпуса ѝ има резервоарче с мастило — каза той, като заобиколи писалището и се приближи до нея. — Натискайте леко върха, докато пишете.

Тя взе предпазливо писалката, драсна леко с нея и се спря изненадано, когато писалката остави гладка линия върху хартията.

— Не сте ли виждали такава досега? — попита той.

Хелън поклати глава.

— Лорд Триниър предпочита обикновено перо и мастило. Твърди, че тези имат навика да текат.

— Често го правят — съгласи се той. — Но това е нов дизайн, с игличка, която регулира потока.

Гледаше я как експериментира с писалката, като внимателно изписва името си. Когато приключи, го погледна за миг и задраска фамилията. Рис се наведе над нея откъм гърба ѝ и обгърна тялото ѝ с ръце, докато тя продължи да пише. Двамата заедно погледнаха към листа хартия.

Лейди Хелън Уинтърборн.

— Прекрасно име — чу той тихия ѝ глас.

— Не е толкова изискано, колкото Рейвънел.

Хелън се извъртя в стола си и го погледна.

— За мен ще е чест да го приема.

Рис беше свикнал непрекъснато да го ласкаят разни хора, които искат нещо от него. Обикновено разгадаваше мотивите им с лекота, сякаш бяха изписани във въздуха над главите им. Но очите на Хелън бяха ясни и простидушни, сякаш наистина мислеше това, което казваше. Не знаеше нищо за света, нито за човека, който щеше да вземе за свой съпруг, и щеше да осъзнае грешката си едва когато вече щеше да е твърде късно, за да я поправи. Ако имаше в себе си поне капчица благоприличие, щеше да я отпрати веднага у дома.

Но погледът му попадна върху името, което беше написала... *Лейди Хелън Уинтърборн*... и това подпечатата съдбата ѝ.

— Ще имаме огромна сватба — каза той. — За която цял Лондон ще научи.

Хелън не изглеждаше особено впечатлена от идеята, но не възрази.

Без да отмества поглед от името, той разсеяно погали бузата ѝ с палец.

— Само си помислете за децата ни, *cariad*. Здравата уелска раса, смесена с кръвта на Рейвънел. Ще завладеят света.

— Предпочитам да си мисля, че вие ще го направите преди тях — отвърна Хелън и посегна за нов лист хартия.

След като написа и запечата двете бележки, Рис ги отнесе до прага на кабинета си и извика госпожа Фърнсби.

Секретарката се появи необичайно бързо. Въпреки обичайното ѝ професионално и сдържано поведение, в кафявите очи зад кръглите очилца пламтеше любопитство. Погледът ѝ се стрелна към стаята зад гърба му, но широките му рамене блокираха гледката.

— Да, господин Уинтърборн?

Той ѝ подаде бележките.

— Погрижете се да бъдат отнесени в конюшните и предадени на кочияша на семейство Рейвънел. Искам да му бъдат предадени лично.

Името я накара да примигне бързо.

— Значи това *наистина* е лейди Хелън.

Той присви очи.

— Нито дума никому.

— Разбира се, сър. Нещо друго?

— Отнеси това на бижутера. — Той пусна диамантения пръстен в протегнатата ѝ ръка.

Госпожа Фърнсби ахна, изумена от проблясващата тежест в дланта ѝ.

— Мили боже! Предполагам, че имате предвид главния бижутер, господин Советер?

— Да, кажете му да донесе поднос с всякакви пръстени от този размер, които да са подходящи за годежни. Очаквам да се появи до половин час.

— Ако в момента не е на разположение, да попитам ли някой от останалите...

— Искам Советер в кабинета ми до половин час — повтори той.

Госпожа Фърнсби кимна разсеяно; той почти можеше да види как колелцата в бързия ѝ ум се завъртат, докато тя се опитва да сглоби парчетата от пъзела за случващото се.

— Освен това — продължи Рис, — отменете всичките ми срещи до края на деня.

Секретарката се вторачи в него. Досега никога не я беше молил за това.

— *Целият ден?* Как да го обясня?

Рис нетърпеливо сви рамене.

— Измислете нещо. И кажете на домашната прислуга, че възнамерявам да прекарам един спокоен следобед заедно с гостенката ми у дома. Не искам да виждам жива душа, освен ако не позвъня за нещо. — Той се поколеба и я изгледа сурово. — Искам служителите да знаят, че ако чуя и една думичка за това, от който и да е отдел, ще ги уволня всичките, без да задам и един въпрос.

— Сама ще ги освободя — увери го тя. Тъй като лично се беше погрижила за интервютата и наемането на повечето от служителите, госпожа Фърнсби се гордееше с отличната им работа. — Но дискретността им не може да бъде подложена на съмнение. — Тя сви пръсти около диаманта и погледна пресметливо Рис. — Мога ли да ви предложа един поднос с чай? Лейди Хелън изглежда доста крехка. Малко освежителна напитка може да ѝ дойде добре, докато чака бижутера.

Рис склочи вежди.

— Трябваше сам да се сетя.

Тя не можа да сдържи самодоволната си усмивка.

— Съвсем не, господин Уинтърборн. Нали затова ме наехте.

Рис я гледаше как се отдалечава и си мислеше, че с лекота може да ѝ прости самодоволството: жената беше най-добрата частна секретарка в Лондон, способностите ѝ надминаваха тези на всичките ѝ колеги мъже.

Навремето мнозина му бяха казвали, че за човек като Рис ще е по-подходящо да си наеме мъж за секретар. Но той се довери на инстинктите си. Имаше способността да открива и у другите стремителността, решителността и енергичността, които го бяха тласкали по дългия, труден и стръмен път от момче за всичко до бизнес магнат. За него произходът, вярата, културата или полът на служителя нямаха абсолютно никакво значение. Интересуваха го единствено способностите му.

Госпожа Фърнсби се върна скоро с подноса, който бе изпратен от ресторанта в магазина. Макар че секретарката се опита да остане почти незабележима, докато го оставяше на малката кръгла масичка, Хелън ѝ заговори с тих глас:

— Благодаря ви, госпожо Фърнсби.

Секретарката се обърна към нея с изненада и удоволствие.

— Пак заповядайте, милейди. Желаете ли още нещо?

— Не, това е чудесно — усмихна ѝ се Хелън.

Секретарката се повъртя в кабинета, като настоя да приготви нещо за хапване на Хелън, сякаш прислужваше на кралицата. Като използва сребърни щипки, тя бръкна в малка кошничка, украсена с бяла панделка и започна да подрежда малки сандвичи и кейкове в чиния.

— Стига се умилква, Фърнсби — рече Рис. — Имаш и друга работа.

— Разбира се, господин Уинтърборн. — Секретарката го стрелна дискретно с изпепеляващ поглед, докато оставяше сребърните щипки.

Рис я придружи до вратата и двамата се спряха за миг на прага. Заговориха тихо, като се стараеха да не бъдат чути.

— Май си очарована, като гледам — подигра ѝ се Рис.

Изражението на секретарката беше лишено от всякакво веселие.

— Прекарването на няколко часа насаме с вас ще унищожи честа ѝ. Искам думата ви, сър, че възнамерявате след това да я възстановите.

Макар да не го показва външно, Рис беше изумен, че жената се осмелява да му поставя такова искане. Госпожа Фърнсби, най-лоялна

от всичките му служители, винаги си беше затваряла очите за неговите похождения.

— Никога не си обелвала и дума за жените, които водя у дома — отбеляза той с хладен тон. — Какви са тия внезапни скрупули?

— Тя е дама. И е невинна. Не искам да участвам в съсипването ѝ. Рис я изгледа предупредително.

— Помолих за поднос с годежни пръстени — рече рязко той. — Но не мога да възстановя честта ѝ, ако не я съсипя първо. Върви си върши работата.

Госпожа Фърнсби вирна глава като наперена кокошка и продължи да го гледа с подозрение.

— Да, сър.

След като затвори вратата, Рис се върна при Хелън, която си наливаше чай. Беше седнала на ръба на креслото, с гръб, изпънат като гръмоотвод.

— Искате ли малко? — попита тя.

Той поклати глава, като я гледаше напрегнато. Госпожа Фърнсби беше права: Хелън изглеждаше толкова крехка, повече, отколкото си я спомняше. Бледата ѝ китка беше толкова слабичка, че изглеждаше неспособна да издържи тежестта на каната с чай. Може и да не искаше да се отнасят към нея като към парниково цвете, но на вид едва ли беше по-здрава от него.

Господи, как ли щеше да изтърпи изискванията му?

Но когато срещна твърдия ѝ поглед, всичките впечатления за крехкост избледнях. Каквито и чувства да питаеше Хелън към него, страхът не беше сред тях. Тя беше дошла сама, беше го потърсила по собствена воля, показвайки неочаквана смелост.

Той знаеше, че ултиматума, който ѝ беше дал, бе неприличен, в противоречие с всичко, към което се стремеше, но не му пукаше. Това бе единственият начин да е сигурен в нея. Иначе тя можеше да развали годежа. Рис не искаше дори да си помисля в какво щеше да се превърне, ако я изгубеше отново.

Хелън разбърка бучка захар в чая си.

— От колко време работи за вас госпожа Фърнсби?

— Пет години, откакто овдовя. Съпругът ѝ беше покосен от болест.

Мъка и загриженост засенчиха чувствителното ѝ лице.

— Горката жена. Как започна да работи за вас?

Макар че Рис обикновено не беше склонен да обсъжда личния живот на служителите си, интересът на Хелън го подтикна да продължи.

— Помагала е на съпруга си в поддръжката и управлението на неговия магазин за трикотаж и ръкавици, откъдето натрупала солидни познания за търговията. След като съпругът ѝ почина, тя кандидатства за работа в „Уинтърборн“. Подаде молба за секретарка на управителя на рекламния отдел, но той ѝ отказа събеседване, защото смяташе, че само мъж може да поеме тази отговорност.

Лицето на Хелън не показваше и намек от изненада или несъгласие. Както повечето жени тя беше възпитана да приема идеята за мъжкото превъзходство в света на бизнеса.

— Но Фърнсби ядосала отговорника за наемането на работна ръка, като поискала да разговаря директно с мен. Веднага ѝ било отказано. Когато следващия ден научих за това, пратих да я доведат и лично проведох събеседването. Хареса ми решителността и амбициозността ѝ, затова я наех като моя лична секретарка. — Той се ухили и добави: — Оттогава се разпорежда в отдела по реклами.

Хелън като че ли се замисли над разказа му, докато изяде един сандвич, парченце от кифличките на Сали Лън и една толкова мъничка тарталетка, че сигурно побираше само една глазирана черешка.

— Не съм свикнала с мисълта жена да работи наравно с мъжете в бизнеса — призна си тя. — Баща ми винаги казваше, че женският ум не е достатъчно ефективен за изискванията на професионалната работа.

— Значи не одобрявате действията на Фърнсби?

— Одобрявам ги с цялото си сърце — отвърна без колебание тя. — Жената трябва да има и друг избор, освен да се омъжи и да живее със семейството си.

Макар да нямаше намерение да го жегва с думите си, те направиха точно това. Рис я погледна мрачно.

— Може би, вместо да ви предложи брак, трябваше да ви предложи място при секретарите в приемната.

Хелън задържа чашата пред устните си и отговори:

— Предпочитам да се омъжа за вас. Това ще бъде истинско приключение.

Успокоен донякъде, Рис вдигна един стол с едната си ръка и го премести по-близо до нея.

— На ваше място не бих разчитал на твърде много приключения. Ще се грижа за вас и ще ви пазя.

Тя го погледна над ръба на чашата с усмихнати очи.

— Имах предвид, че *вие* сте приключението.

Ударите на сърцето му отекваха като марш на тенекиени войници. Досега връзките му с жените винаги бяха случайни, наслаждаваше се спокойно на благоволенieto им. Никоя от тях не беше пораждала у него копнежа, който Хелън като че ли бе отключила дълбоко в душата му. Господ да му е на помощ, той никога нямаше да й позволи да открие каква власт притежава над него, защото щеше да бъде оставен изцяло на нейната милост.

След няколко минути в кабинета влезе бижутерът, господин Советер, с голямо кожено куфарче в едната ръка и малка сгъваема масичка в другата. Той беше дребен слаб мъж с преждевременно оредяла коса и остър, пронизващ поглед. Макар Советер да беше роден във Франция, той говореше английски без акцент, тъй като бе живял в Лондон от двегодишна възраст. Баща му, преуспял производител на стъкло, беше подкрепил артистичните способности на сина си и накрая му беше уредил чиракуване при един златар. Накрая Советер се беше записал в парижко училище по изкуства, а след завършването си беше работил в Париж като дизайнер за Картие и Бушерон.

Млад мъж с желание да се отличи, Советер веднага беше сграбчил възможността да стане главен бижутер в „Уинтърборн“. Той притежаваше излишък от умения и увереност в собствения си талант, но много по-важно бе, че знаеше кога трябва да си държи устата затворена. Добрият бижутер пазеше тайните на клиентите си, а Советер знаеше ужасно много неща за тях.

Той пъргаво се поклони.

— Милейди. — Мъжът остави куфарчето си на пода. Разгъна малката масичка пред Хелън и извади един поднос от куфарчето. — Разбирам, че искате да видите годечни пръстени? Диамантът не ви е по вкуса?

— Бих предпочела нещо по-малко — каза му Хелън. — Пръстен, който няма да ми досажда, докато бродирам или свиря на пиано.

Окото на бижутера дори не трепна, когато я чу как описва безценния диамант като досада.

— Но, разбира се, милейди, ще намерим нещо подходящо за вас. А ако не успеем, мога да направя всичко, което пожелаете. Имате ли някой определен камък предвид?

Тя поклати глава и възхитеният ѝ поглед се плъзна по проблясващите пръстени, подредени в редички върху черното кадифе.

— Може би предпочитате някой цвят? — подсказа ѝ Советер.

— Син. — Докато отговаряше, тя погледна предпазливо към Рис, а той кимна леко в потвърждение, че може да си избере каквото пожелаете.

Бижутерът започна да рови из куфарчето и пъргаво да подрежда пръстени върху новия поднос.

— Сапфири... аквамарини... опали... александрити... а, ето и един син топаз, доста рядък, изкопан от планината Урал в Русия...

Поне половин час Советер седя до Хелън, като ѝ показваше различни пръстени и обсъждаше с нея размерите на камъните и обкова. След като свикна с присъствието на бижутера, тя започна да разговаря по-свободно с него. Всъщност дори се разбъбри, започна да обсъжда с него музиката и изкуството, да го разпитва за работата му в Париж.

Разговорът ѝ с него се лееше по-леко от тези, които досега бе провеждала с Рис.

Ревността прободеше сърцето му. Той отиде с широки крачки до писалището и посегна към стъкления буркан с ментови меки бонбони. Попълван веднъж седмично, той заемаше постоянно място на писалището. Рис лапна едно бонбонче и отиде да погледне през прозореца. Бонбонът, направен от яйчен белтък, карамелизирана захар и ароматна есенция, веднага се разтопи в ментов крем.

— Какво е това? — чу той как Хелън пита бижутера.

— Лунен камък, обграден от диаманти.

— Колко е красиво. Какво кара камъка да сияе така?

— Ефектът се нарича адуларесценция^[1], милейди. Естествените пластове на лунния камък отразяват светлината и я карат да изглежда така, сякаш струи отвътре.

Рис усети, че пръстенът се е харесал на Хелън, и отиде да го види. Тя му го подаде и той го разгледа отблизо. Полускъпоценният

камък представляваше гладък овален кабшон с неопределен цвят. Докато го оглеждаше от всички страни, светлината се отразяваше в горещи и студени отблясъци от бледите му дълбини.

Пръстенът беше красив, но дори обграден от диаманти, централният камък беше далеч по-скромен от онзи, който ѝ беше подарил първо. Не беше подходящ за съпруга на Уинтърборн. Той наруга наум Советер за това, че изобщо е донесъл толкова невзрачно бижу.

— Хелън — рече отсечено Рис, — нека ви покаже нещо друго. Това е най-евтиният пръстен от всички.

— За мен е най-ценният — отвърна весело тя. — Никога не съдя за стойността на нещо по цената му.

— Правилно отношение — изкоментира Рис. Като собственик на универсален магазин, думите ѝ караха сърцето му да се свие. — Но това не е достатъчно добро за вас.

Бижутерът дипломатично предложи:

— Ако желаете, бих могъл да го обградя с по-големи диаманти, да разширя гнездото...

— Харесва ми точно такъв, какъвто е сега — настоя Хелън.

— Това е полускъпоценен камък — рече ядосано Рис. Всичките му предишни любовници щяха да се отнесат с презрение към него.

Советер наруши напрегнатото мълчание.

— Камък с такова качество, господин Уинтърборн, всъщност е много по-ценен, отколкото предполагате. Той, например, струва повече от второкачествен сапфир или рубин...

— Искам съпругата ми да има пръстен, който да е достоен за нея — отсече Рис.

Хелън го погледна, без да мига.

— Но аз искам този пръстен. — Гласът ѝ беше тих, изражението — меко. Лесно щеше да я пречупи, особено след като бе очевидно, че тя не разбира какво иска.

Рис беше готов да спори, но нещо в погледа ѝ привлече вниманието му. Той осъзна, че се опитва да не се остави да бъде сплашена от него.

Дяволски топки! Не можеше да ѝ откаже в никакъв случай.

Рис стисна пръстена в юмрук и стрелна с убийствен поглед бижутера.

— Ще го вземем — отсече той.

Докато Советер прибираще обсипаните в блестящи бижута подноси в куфарчето си, Рис мърмореше уелски проклетия под носа си. Бижутерът и Хелън проявиха достатъчно благоразумие, за да не го карат да превежда.

След като Советер затвори коженото куфарче, той хвана протегнатата ръка на Хелън и галантно се наведе над нея.

— Милейди, моля да приемете поздравленията ми за годеща ви. Надявам се...

— Време е да си тръгвате — отсече Рис и му даде знак да си върви.

— Но масичката... — възрази Советер.

— После ще си я приберете.

Бижутерът се опита да погледне над рамото му към Хелън.

— Ако мога да бъда полезен с нещо...

— Достатъчно помогнахте. — Рис го избута през прага и решително затвори вратата.

— Благодаря ви — каза Хелън в настъпилото мълчание. — Знам, че не е нещо, което вие бихте избрали, но ме прави щастлива.

Тя му се усмихна както никога досега, крайчетата на очите ѝ се накъдриха очарователно.

Рис не можеше да разбере защо е толкова доволна от смяната на диаманта с лунен камък. Разбираше единствено, че тя има нужда да бъде пазена от собствената си наивност.

— Хелън — рече навъсено той, — когато държите печеливша ръка, не трябва да се отказвате толкова лесно от нея.

Тя го изгледа въпросително.

— Току-що сменихте скъп пръстен с такъв, който има една трета от стойността му — обясни той. — Това е лоша сделка. Трябва да поискате още нещо за компенсация. Огърлица или тиара.

— Не се нуждая от тиара.

— Трябва да се споразумеете за отстъпка — настоя той, — за да има баланс в счетоводната книга.

— В брака няма счетоводни книги.

— Винаги има — отвърна той.

По изражението ѝ разбра, че тя не е съгласна с него. Но вместо да спори, Хелън отиде до буркана с ментовите бонбони, вдигна капака

му и вдъхна хладния, освежаващ аромат.

— Ето откъде идва, значи — рече тя. — Усетих мириса му в дъха ви.

— Харесвам ги още от малък — призна си Рис, — когато носех доставките на сладкарския магазин на ъгъла. Магазинерът ми позволяваше да си взема всички, които бяха повредени. — Той се поколеба за миг, преди да попита неуверено: — Не ви ли харесва?

Тя погледна към буркана и устните ѝ се извиха в усмивка.

— Напротив. Мога ли да опитам един?

— Разбира се.

Тя внимателно извади от буркана едно малко бяло топче и предпазливо го постави в устата си. Бързото му разтапяне и силният ментов вкус я хванаха неподготвена.

— Ох. Много е... — Хелън се закашля и се засмя, сините ѝ очи леко се овлажниха, — ... силно.

— Искате ли чаша вода? — попита развеселено той. — Не? Ето, в такъв случай нека ви дам това. — Той улови ръката ѝ и започна да нахлузва пръстена с лунния камък на пръста ѝ, но се поколеба. — Как ви предложих първия път? — Тогава беше много изнервен, готов за евентуален отказ; почти не си спомняше какво ѝ беше казал.

Устните ѝ потръпнаха в усмивка.

— Изложихте предимствата и за двете страни и ми обяснихте защо целите и на двете страни са съвместими.

Рис я изслуша с раздражение.

— Никой никога не ме е обвинявал, че съм твърде романтичен — рече навъсено той.

— Ако бяхте, как щяхте да ми предложите?

Той се замисли за миг.

— Щях да започна, като ви науча на една уелска дума. *Hiraeth*. Няма точен превод на английски.

— *Hiraeth* — повтори тя, като се опита да произнесе думата с натъртено „р“ като него.

— Аха. Това е копнеж по нещо, което е изгубено или никога не е съществувало. Изпитвате го към човек или място, или период в живота... това е тъгата в душата ви. Уелсецът изпитва *hiraeth* дори когато е почти изцяло щастлив, напомня му, че е незавършен.

Тя сбърчи вежди загрижено.

— Така ли се чувствате?

— От деня, в който съм роден. — Той погледна дребното ѝ, прелестно лице. — Но не и когато сме заедно. Затова искам да се ожена за вас.

Хелън се усмихна. Протегна ръка и го прегърна през врата, милувката ѝ беше нежна като коприна, която гали кожата. Вдигна се на пръсти, притегли главата му надолу и го целуна. Устните ѝ бяха погладки и от цветни венчелистчета, меки и влажни. Завладя го непознат копнеж да ѝ се подчини напълно, изпълни го някаква мека сладост, която накара вътрешностите му да се преобърнат.

Хелън се откъсна от него.

— Предложението ви се подобрява — рече тя и протегна ръката си, докато той се опитваше да плъзне пръстена на пръста ѝ.

[1] Оптичен феномен, който се описва най-добре като млечен, синкав блясък или светлина, идваща от дълбочината на скъпоценен камък. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Рис хвана Хелън за ръката и я поведе по един коридор, подобен на галерия без прозорци, която водеше от вратата на кабинета му към един от горните етажи на къщата.

За пореден път през този ден я обзе едно усещане за нереалност. Беше изумена от онова, което се канеше да направи. Стъпка по стъпка напускаше стария си живот, без да си оставя възможност за връщане. Това нямаше нищо общо с лудориите на близначките; беше взела сериозно решение, което щеше да има необратими последици.

Раменете на Рис като че ли изпълниха коридора, когато я поведе към една вътрешна стълба. Изкачиха се до малка площадка с красива врата, боядисана в лъскаво черно. След като отключи, двамата влязоха в голяма, тиха къща, петте ѝ етажа бяха построени около централна зала и вито стълбище. Не се виждаше нито един прислужник. Къщата беше много чиста и ухаеше на ново — прясна боя, вар, лак за дърво — но беше почти празна и оскъдно обзаведена.

Хелън не можа да се въздържа от сравнението с удобната износеност на приората Евърсби, с изобилието от свежи цветя и произведения на изкуството, с подовете, покрити с износени пъстри килими. У дома масите бяха отрупани с книги, скриновете бяха пълни с кристал, порцелан и сребро, а двата черни шпаньола Наполеон и Жозефина препускаха свободно из стаите, осветени от лампи с украсени с ресни абажури. Следобед винаги се пиеше чай с горещи кифлички и бурканчета с мармалад и мед. Вечер имаше музика и игри, сладкиши и подсладено вино, и дълги разговори в удобните кресла. Никога не беше живяла извън Хемпшър с неговото слънце, реки и поляни.

Животът в центъра на Лондон щеше да е съвсем различен. Хелън огледа стерилно чистата и тиха къща, и се опита да си представи вътрешността ѝ като празно платно за рисуване, което очакваше да бъде покрито с цвят. Погледът ѝ се плъзна по редицата високи искрящи прозорци, които стигаха до високия таван.

— Прекрасна е — рече тя.

— Има нужда от омекотяване — призна Рис. — Но аз прекарвам повечето време в магазина.

Той я поведе по дълъг коридор, докато не стигнаха до жилищната част. Минаха през необзаведено преддверие и влязоха в голяма квадратна спалня с висок таван и боядисани в кремаво стени. Пулсът на Хелън се учести и тя усети леко замайване.

Стаята поне изглеждаше обитавана, въздухът леко ухаеше на восъчни свещи, кедър и пепел от камина. Край едната стена беше разположено дълго ниско писалище с рафтове, върху което бяха поставени дървена кутия и поднос, отрупан с различни предмети: джобен часовник, четка и гребен. Подът беше застлан с турски килим в жълто и червено. В средата на отдалечената стена стоеше масивно махагоново легло с резбовани крака.

Хелън отиде до камината и започна да разглежда подредените върху полицата предмети: часовник, два свещника и зелена стъклена ваза, пълна с дървени тресчици, които се използваха за запалването на свещите от камината. В нея гореше огън. *Дали Рис беше успял да предупреди прислугата?* Със сигурност бяха усетили присъствието му тук, посред бял ден. А и секретарката му, госпожа Фърнсби, знаеше точно какво се случва.

Безразсъдството на онова, което се канеше да извърши, накара краката ѝ да се подкосят.

Но тя бе направила своя избор; нямаше да се откаже точно сега, нито имаше желанието да го стори. Ако погледнеше прагматично на ситуацията — което Хелън се опитваше с всички сили да направи — рано или късно щеше да се стигне до това, което се случваше с всяка една булка.

Рис дръпна пердетата и стаята потъна в сумрак.

Загледана в танцуващите пламъци, Хелън заговори, като се опитваше да звучи спокойно.

— Разчитам на вас да ми казвате какво... трябва да правя. — С трепереца ръка издърпа дългия фуркет, който придържаше шапката към косата ѝ, и уви воала около малката ѝ периферия.

Усети го как се приближава към нея. Ръцете му се плъзнаха от раменете към лактите ѝ. После продължиха да потъркват успокояващо ръцете ѝ. Хелън се облегна колебливо на гърдите му.

— И преди сме спали в едно легло — чу тихия му глас. — Помните ли?

Хелън се обърка за миг.

— Имате предвид в приората Евърсби, когато бяхте болен? — рече тя, като се изчерви. — Но това не беше същото.

— Помня, че изгарях в треска. И усещах убийствена болка в крака. После чух гласа ви и почувствах студената ви длан върху челото си. И ми дадохте да пия нещо сладко.

— Чай от орхидея. — От множеството списания, събрани от майка ѝ, тя беше научила много за медицинското приложение на растенията.

— След това ме накарахте да положа глава тук. — Ръката му се плъзна отпред по тялото ѝ и се спря над гърдите.

Хелън си пое смутено дъх.

— Не вярвах, че ще си спомните. Бяхте толкова болен.

— Ще го помня до последния си дъх. — Дланта му се отпусна нежно върху меката извивка на гърдата ѝ и започна да я гали, докато зърното не се втвърди. Шапката падна от безчувствените ѝ пръсти. Уплашена, тя стоеше неподвижно, докато той шепнеше: — Никога не съм се борил толкова яростно със съня както в онзи момент, докато се опитвах да остана буден в ръцете ви. Никой сън не би могъл да ми донесе по-голямо удоволствие. — Наведе глава и я целуна по шията. — Как така никой не ви попречи?

Хелън потрепери, щом усети устните му върху кожата си, и я заля топла вълна.

— Да се погрижа за вас? — попита замаяно тя.

— Аха, за един непознат с груби маниери, нисш произход, полуоблечен на всичкото отгоре. Бих могъл да ви нараня преди някой да се усети какво става.

— Не бяхте непознат, а приятел на семейството. И не бяхте в състояние да нараните, когото и да било.

— Трябваше да стоите на разстояние от мен — настоя той.

— Някой трябваше да ви помогне — рече прагматично Хелън. — А вече бяхте успели да подплашите останалите от домакинството.

— Значи се осмелихте да влезете в бърлогата на лъва.

Тя се усмихна и се взря в напрегнатите му тъмни очи.

— Оказа се, че няма никаква опасност.

— Нима? — В нежния му глас се промъкна подигравателна нотка. — Вижте докъде ви докара това. Намирате се в спалнята ми с разкопчана рокля...

— Роклята ми не е... — Хелън внезапно млъкна, когато усети как горната част на роклята ѝ се свлича надолу върху полата. — Ох. — Изпълни я тревога, когато осъзна, че той я е разкопчал, докато са разговаряли. Вкопчи се в нея, за да попречи на свличането ѝ; нервите в цялото ѝ тяло едновременно се смразиха и пламнаха.

— Първо ще поговорим за това, което ще се случи. — Устните му погалиха бузата ѝ. — Но ще е по-добре, ако и двамата се чувстваме удобно.

— Вече се чувствам удобно — отвърна тя и вътрешностите ѝ се свиха като пренавит часовников механизъм.

Рис я придърпа към себе си и плъзна длан по стегнатия ѝ в корсет гръб.

— Въпреки тая измишльотина? — попита той, опипвайки банелите. — Или това? — Ръката му се спря за миг върху малката подплънка под гърдата ѝ. — Съмнява ме, че някоя жена се чувства удобно с толкова много дрехи. — Зае се да развързва връзките. — Освен това модерните дами вече не носят турнюри.

— От-к-къде знаете? — попита Хелън и потрепна, когато бельото тупна на пода.

Той доближи уста до ухото ѝ и прошепна толкова тихо, сякаш споделяше някаква тайна:

— Бельо и трикотаж, втори етаж, отдел двацет и три. Според последния доклад на управителя, вече не ги продаваме.

Хелън не можеше да реши дали е шокирана повече от факта, че обсъждат бельо, или от това, че ръцете му шарят под гърдите ѝ. Скоро долната ѝ фуста и обвивката на корсета се озоваха на пода при турнюра.

— Никога не съм си купувала бельо от магазин — успя да каже тя. — Струва ми се странно да нося нещо, направено от непознати.

— С шиенето се занимават жени, които издържат себе си и семействата си. — Той издърпа ръкавите на роклята от ръцете ѝ и тя се свлече на пода в тъмна купчинка.

Хелън потърка настръхналите си ръце.

— Шивачките в магазина ли работят?

— Не, във фабриката, за чието закупуване вода преговори.

— Защо... — Тя млъкна и се отдръпна, когато той разкопча най-долната кукичка на корсета. — Моля ви, недейте.

Рис се спря и погледът му се плъзна по напрегнатото ѝ лице.

— Нали сте наясно, че това се прави без дрехи? — попита тихо той.

— Не може ли да запазя поне ризата си?

— Да, ако това ще улесни нещата.

Докато продължаваше нещо да разкопчава корсета, Хелън чакаше напрегнато и се опитваше да се фокусира върху нещо, различно от случващото се. След като установи, че това е невъзможно, тя се насили да го погледне.

— Много сте изкусен в това — рече тя. — Често ли събличате жени? Тоест... предполагам, че имате много любовници.

Той се усмихна леко.

— Никога по две едновременно. Какво знаете вие за любовниците?

— Брат ми Тео имаше една. Сестрите ни бяха подслушали един спор между него и баща ни, и после ми разказаха. Очевидно баща ми смятал, че любовницата на Тео е твърде скъпа.

— Обикновено е така.

— По-скъпи от съпругите?

Рис погледна надолу към лявата ѝ ръка, която беше отпусната колебливо върху гърдите му. Лунният камък сякаш светеше със собствена светлина.

— По всичко изглежда, че повече от моята — рече сухо той. Посегна към косата ѝ, измъкна гребените и разпусна меките кичури върху раменете и гърба ѝ. Почувствал треперенето ѝ, той я погали успокояващо по гърба. — Ще бъда нежен с вас, *cariad*. Ще се постарая да ви причиня колкото се може по-малко болка.

— Болка? — Хелън се отдръпна от него. — Каква болка?

— Болката на девственицата. — Той я погледна напрегнато. — Не знаехте ли за това?

Тя напрегнато поклати глава.

Рис изглеждаше разтревожен.

— Казват, че е незначителна. Това е... По дяволите, жените не разговарят ли за тия неща? Не? Ами когато ви започна месечното

кървене? Това как ви го обясниха?

— Майка ми не ми беше казала нищо. Изобщо не го очаквах. Беше... смуцаващо.

— Смуцаващо? — повтори сухо той. — Вероятно ви е изкарало акъла. — За нейна изненада той я придърпа бавно към себе си, докато не се сгуши до твърдите му гърди, отпуснала глава на рамото му. Тъй като не беше свикнала с такава близост, Хелън остана напрегната в прегръдката му. — Какво направихте, когато това се случи? — чу тя тихия му глас.

— О... не мога да обсъждам това с вас.

— Защо не?

— Не е прилично.

— Хелън — рече той след миг, — добре съм запознат с реалностите на живота, включително с основните функции на женското тяло. Един джентълмен определено не би попитал. Но и двамата знаем, че това не се отнася до мен. — Той нежно целуна меката плът точно под ухото ѝ. — Разкажете ми какво стана.

Хелън осъзна, че той няма намерение да отстъпи, и се принуди да отговори.

— Една сутрин се събудих със... с петна по нощницата и чаршафите. Коремът ме болеше ужасно. Когато разбрах, че кървенето няма да спре, се уплаших. Помислих си, че ще умра. И отидох да се скрия в ъгъла на стаята за четене. Тео ме намери. Обикновено беше в пансиона на училището си, но се беше прибрал вкъщи за празниците. Попита ме защо плача и аз му казах. — Хелън замълча, спомняйки си за покойния си брат със смесица от любов и печал. — През повечето време той се държеше дистанцирано с мен. Но онзи ден беше много мил. Даде ми сгъната кърпичка, за да я сложа... където е необходимо. Намери одеялце, за да го увие около кръста ми и ми помогна да се прибера в стаята ми. След това изпрати една прислужничка да ми обясни какво се случва и как да използвам... — Тя млъкна смутено.

— Дамските превръзки? — подтикна я той.

Изпълненият ѝ с унижение глас прозвуча приглушено в жилетката му.

— Откъде знаете за тях?

Устните му се разтегнаха в усмивка до ухото ѝ.

— Продават се в аптекарския отдел на магазина. Какво друго ви каза прислужницата?

Въпреки притеснението си, Хелън се отпусна в прегръдката му. Беше невъзможно иначе. Той беше толкова голям и топъл, и ухаеше толкова приятно, на смесица от мента, сапун за бръснене и някакъв смолист мирис като току-що отсечено дърво. Абсолютно мъжка миризма, която беше едновременно възбуждаща и успокояваща.

— Каза ми, че един ден, след като се омъжа и споделя леглото на съпруга ми, кървенето ще спре за известно време и ще се роди бебе.

— Но не ти каза нищо за това как се правят бебетата?

Хелън поклати глава.

— Само, че не ги намираме под храста с цариградско грозде, както ни казваше бавачката.

Рис я погледна със смесица от загриженост и раздразнение.

— Всички млади жени от висшата класа ли са толкова необразовани за тия неща?

— Повечето — призна си тя. — Съпругът решава какво трябва да знае жена му и да ѝ го покаже в брачната нощ.

— Господи. Не мога да реша кой от тях е повече за съжаление.

— Булката — рече тя без колебание.

Незнайно защо това го накара да се засмее. Рис почувства напрегането ѝ и я прегърна още по-силно.

— Не, съкровище мое, не се смей на вас. Просто досега никога не съм обяснявал на никого същността на сексуалния акт... и проклет да съм, ако успея да измисля начин да го накарам да звучи изкушаващо.

— О, боже — прошепна Хелън.

— Няма да е ужасен. Обещавам. Може дори донякъде да ви хареса. — Той притисна буза към главата ѝ и заговори с ласкава мекота: — Може би е най-добре да го обяснявам в действие, а? — Изчака търпеливо кимването ѝ. — Елате тогава в леглото.

С неохотна готовност Хелън отиде с него до леглото, макар и с омекнали нозе. Опита се бързо да се шмугне под завивките.

— Почакайте. — Рис улови единия ѝ глезен и сръчно я придърпа към себе си, застанал прав до леглото.

Хелън се изчерви цялата. Единственото, което покриваше голото ѝ тяло, бяха чифт чорапи, батистена риза и гащички с цепка на чатала.

Рис прокара ръка по обувия ѝ в чорап крак. Веждите му се сбърчиха, когато забеляза бримки на няколко места.

— Колко груб чорап — промърмори той, — за толкова красив крак. — Ръката му се плъзна към жартиерата на бедрото ѝ. Тъй като ластиците бяха изгубили еластичността си, тя трябваше да стяга жартиерата толкова много, че в края на деня на крака ѝ обикновено оставаше червена следа.

След като разкопча катарамата, Рис откри, че кожата отдолу е протъркана. Бръчката се задълбочи и той изпъшка неодобрително.

— *Wfft!*^[1]

Хелън го беше чувала да произнася уелската дума и в други случаи, когато нещо не му беше харесало. След като нави чорапа до долу и го захвърли отвратно настрана, той се зае с другия крак.

— Чорапите ще ми трябват после — рече Хелън, притеснена, че се отнасят толкова безцеремонно с дрехите ѝ.

— Ще ги сменя с други. Със здрави жартиери.

— Моите вършат чудесна работа.

— Оставят белези по краката ви. — Той сърчно смачка и втория чорап на топка, обърна се и го хвърли към камината. Чорапът падна точно в огъня и беше обгърнат в ярки жълти пламъци.

— Защо го изгорихте? — попита Хелън с нарастващ гняв.

— Не беше достатъчно добър за вас.

— Но си беше мой!

За голямо нейно раздражение Рис като че ли не изпитваше никакви угризения.

— Преди да си тръгнете, ще ви дам десетина чифта. Това удовлетворява ли ви?

— Не. — Тя извърна намръщено поглед.

— Беше безполезен памучен чорап — отвърна презрително той, — кърпен на десетина места. Готов съм да се обзаложа, че дори миячката в кухнята ми носи по-добри.

През годините Хелън се бе научила на въздържание в ролята си на умиротворител в семейство Рейвънел. Сега отново прехапа език и преброи до десет — два пъти — преди да се осмели да отговори.

— Имам много малко чорапи — рече тя. — Вместо да си купувам нови, предпочитам да ги кърпя и да използвам джобните си

пари за книги. Това парче плат може и да няма стойност за вас, но за мен има.

Рис се умълча, сбърчи вежди. Хелън предположи, че той се подготвя за спор. Беше доста изненадана, когато мъжът рече тихо:

— Съжалявам, Хелън. Не се замислих. Нямам право да унищожавам нещо, което ви принадлежи.

Хелън знаеше, че той не се извинява често, затова раздражението ѝ бързо избледня.

— Прощавам ви.

— Отсега нататък ще се отнасям с уважение към собствеността ви.

Тя се усмихна накриво.

— Няма да дойда при вас с твърде много вещи, освен двестата саксии с орхидеи.

Ръцете му се озоваха на раменете ѝ и се заиграха с презрамките на ризата.

— Всичките ли ще донесете от Хемпшър?

— Не мисля, че ще има място за всичките.

— Ще намеря начин да ги наредим тук.

Очите ѝ се разшириха.

— Наистина ли?

— Разбира се. — Пръстите му очертаха извивките на раменете ѝ с измамна лекота. — Решил съм да имате всичко, което ви прави щастлива. Орхидеи... книги... фабрика за преработка на коприна, която ще прави само чорапи за вас.

От гърлото ѝ се отрони смях, пулсът ѝ се учести под спокойните му ласки.

— Моля ви, не купувайте цяла фабрика само заради мен.

— Всъщност вече имам една. В Уайтчърч. — Той се наведе да целуне извивката на рамото ѝ; устните му бяха топли и безтегловни като слънчева светлина. — Някой ден ще ви заведе там, ако искате. Представлява величествена гледка: редици с машини, които превръщат суровата коприна в конци по-фини и от косата ви.

— Бих искала да я видя — възкликна тя и проявеният интерес го накара да се усмихне.

— Значи ще я видите. — Пръстите му се заровиха в разпуснатите руси коси. — Ще ви запася добре с панделки и чорапи, *cariad*. — Той

нежно я положи в леглото и посегна под ризата към връзката на гащичките ѝ.

Хелън се напрегна и сграбчи ръката му.

— Много ме е срам — прошепна тя.

Устните му прошепнаха нежно до ухото ѝ:

— И как предпочитат срамежливите жени да им бъдат свалени гащичките? Бързо или бавно?

— Бързо... струва ми се.

Между две вдишвания гащичките ѝ бяха дръпнати надолу и сръчно свалени. Голите ѝ бедра настръхнаха.

Рис се изправи и започна да развързва вратовръзката си. Хелън осъзна, че той възнамерява да се съблече пред нея, пъкна се бързо между чаршафа и пухения юрган, и го дръпна до брадичката си. Леглото беше меко и чисто, излъчваше сухия мирис на сода за пране, който ѝ действаше успокояващо, защото ѝ напомняше за приората Евърсби. Загледа се в камината, като долавяше с периферното си зрение движенията на Рис. Той се беше заел с якичката и бутонелите си и скоро свали самото и ризата си.

— Погледнете, ако искате — чу тя спокойния му глас. — За разлика от вас аз не се срамувам.

Тя сграбчи завивките под брадичката си и се осмели да хвърли един плах поглед... след което повече не можеше да отмести очи от него.

Рис представляваше великолепа гледка, застанал само по панталони и увиснали край източените му бедра тиранти. Голото му до кръста тяло изглеждаше изключително здраво, сякаш бе прикрепено към костите му със стоманени конци. Той като че ли се чувстваше удобно в това си полуголо състояние; приседна на ръба на леглото и започна да събува обувките си. Гърбът му бе нашарен от изпъкнали мускули с толкова добре очертани контури, че загорялата му кожа сияеше като излъскана. Когато се изправи и се обърна с лице към нея, Хелън примигна от изненада при откритието, че по широките му гърди няма мито едно косъмче.

Често, когато брат ѝ Тео се разхождаше безгрижно по халат из приората Евърсби, на горната част на гърдите му се забелязваха снопчета къдрави косми. И когато по-малкият брат на Девън, Уест, беше сложен в леглото, след като беше измръзнал в реката, Хелън бе

забелязала, че той също има косми. Затова беше предположила, че всички мъже са така.

— Вие сте... гладък — рече тя с пламнало лице.

Той се усмихна леко.

— Характерен белег на рода Уинтърборн. Баща ми и чичо ми бяха същите. — Той започна да разкопчава панталоните си и Хелън бързо извърна поглед. — Беше моето проклятие като млад — продължи мрачно той, — да имам гърди, голи като на момче, докато останалите на моята възраст бяха обрасли като килим. Приятелите ми се подиграваха до смърт, разбира се. Известно време ми викаха „борсук“.

— Борсук? — повтори озадачена Хелън.

— Чували ли сте някога израза „плешив като борсучи задник“? Не? Дългите косми на четките за бръснене идват от областта около опашката на язовеца. Има шега, че задниците на повечето язовци в Англия са оскубани до голо.

— Много грубо от тяхна страна — рече разстроено Хелън.

Рис се засмя.

— Момчетата са такива. И аз не съм се държал по-добре, повярвайте ми. След като пораснах достатъчно, за да мога да бия повечето от тях, повече никой не се осмели да каже и думичка.

Той се качи в леглото при нея и дюшекът потъна под тежестта му. *О, Боже. Случваше се.* Хелън обгърна кръста си с ръце. Пръстите на краката ѝ се свиха. Никога досега не беше зависела до такава степен от милостта на друго човешко същество.

— Спокойно — чу тя успокояващия му глас. — Не се страхувайте. Ето, нека ви прегърна. — Напрегнатото ѝ тяло беше притиснато към изобилието от мускули и пареща кожа. Ледените ѝ крака се отъркаха в острите косъмчета на неговите крака. Той притисна ръка към гърба ѝ и я придърпа към себе си, а светлината от камината затанцува по телата им. Обгърнатата от топлината на тялото му, тя започна постепенно да се отпуска.

Почувства дланта му върху скритата под ризата гърда и зърното ѝ се втвърди под горещината ѝ. Дишането му се промени, стана по-тежко и той пое устните ѝ в нежна целувка, играеше си с тях, търкаше ги и ги засмукваше. Тя отвърна неуверено, опитваше се да улови целувките му със своята уста, нежните докосвания я възбуждаха. Той

посегна към връвчицата, която завързваше ризата на гърдите ѝ, дръпна я решително и дрехата се разтвори.

— О! — рече слисано Хелън. Тя посегна към свличащия се плат, но той улови ръката ѝ и я стисна в здрава, топла хватка. — О, моля ви...

Но Рис не я пусна, а потърка нос в разкрилата се кожа, бялата извивка, розовия ореол около зърното ѝ. Треперливо дихание се откъсна от устните му. Езикът му се плъзна по розовия връх и го обля с топлина; устата му го поеха и засмукаха, докато не се напрегна още повече и не започна леко да я боли, след което се прехвърли на другата гърда. Замаяна от порочно удоволствие, Хелън се притисна към него в копнеж за повече близост, за повече... *нещо*... но след това срещу тънкия плат на ризата си тя усети някаква неочаквана изпъкналост, нещо като хребет. Отдръпна се сепнато назад.

Рис вдигна глава. Светлината от камината танцуваше върху влажната му долна устна.

— Не, не се отдръпвайте — рече той с дрезгав глас. Ръката му се плъзна към задничето ѝ и нежно го придърпа. — Това... — той си пое накъсано дъх, когато хълбоците ѝ се притиснаха към неговите, — се случва, когато ви желая. Там, където е твърдото... тази част ще влезе във вас. — И сякаш за да ѝ покаже, ръката му се притисна към мястото между краката ѝ. — Разбирате ли?

Хелън замръзна.

Мили Боже.

Нищо чудно, че сексуалният акт беше такава тайна. Ако жените знаеха предварително, никога нямаше да се съгласят на това.

Макар че се опита да не изглежда толкова ужасена, колкото се чувстваше, изражението ѝ очевидно го беше разкрило донякъде, защото Рис я погледна със смесица от раздразнение и веселие.

— По-добре е, отколкото звучи — рече той с нотка на извинение в гласа.

Въпреки че Хелън се страхуваше от отговора, тя набра смелост да попита плахо:

— Там вътре?

Вместо отговор, той се намести върху нея. Ръката му се отпусна върху свитото ѝ тяло, погали вътрешната страна на бедрата ѝ и ги разтвори. Тя едва успя да си поеме дъх, когато той посегна към

подгъва на ризата ѝ. Последва леко докосване между краката ѝ и пръстите му се заровиха в меките къдрици.

Тя застина при особеното усещане, което изпита, кръжащият натиск намери хлътноалото място и започна да прониква вътре. А след това, невероятно, тялото ѝ поддаде пред влажното плъзгане на пръста му и... Не, това беше невъзможно.

— Тук, вътре — рече тихо той, като я гледаше под гъстите си, мастиленочерни мигли.

С объркан стон тя се опита да се измъкне, но той я задържа.

— Когато вляза... — пръстът му потъна до последната става, после се отдръпна леко и отново потъна, — първоначално ще почувствате болка. — Той докосваше нежно и сръчно места, за чието съществуване тя не подозираше. — Но след първия път повече никога няма да ви заболи.

Хелън затвори очи, объркана от любопитното усещане, което бе събудил в нея. Мимолетно, неуловимо, като лек аромат на парфюм в тиха стая.

— Ще се движа така — нежната ласка придоби ритъм, пръстът му се движеше навътре и навън, плътта ѝ ставаше по-копринена и похлъзва с всяко извиващо се проникване, — докато не свърша във вас.

— Да свършите? — попита тя с пресъхнала уста.

— Освобождаване... мига, в който сърцето ви започне да бие и се опитвате с всички сили да достигнете нещо, което е извън обсега ви. Същинско мъчение е, но предпочитате да умрете, вместо да спрете. — Устните му се спуснаха до порозовялото ѝ ухо, докато продължаваше да я дразни неуморно. — Просто следвайте ритъма и се държете здраво — прошепна той, — защото знаете, че скоро светът ще свърши. И после той свършва.

— Не ми изглежда твърде удобно — успя да каже тя, обзета от странна, срамна, виновна топлина.

В ухото ѝ прозвуча топъл смях.

— Удобно не е. Но пък е адско удоволствие.

Пръстът му се измъкна навън и тя усети как се плъзва деликатно по затворената цепка. Разтвори меките устни и започна да си играе с розовите гънки, докато не достигна до толкова чувствително място, че цялото ѝ тяло се разтърси.

— Така боли ли, *cariad*?

— Не, но... — Като че ли нямаше как да го накара да разбере възпитанието ѝ, според което определени части от тялото бяха твърде срамни, за да се признае съществуването им, камо ли да бъдат докосвани по друг начин, освен заради измиване. Едно от многото правила, наложени им от пълната им бавачка, която обичаше да удря дланите на непослушните деца с линейка, докато не почервенее и не подпухнат. Подобни уроци трудно можеха да бъдат забравени. — Това е... срамно място — успя да изрече накрая тя.

— Не, не е — беше незабавният му отговор.

— Напротив. — Когато той поклати глава, тя настоя: — Учили са ме, че определено е.

Рис я погледна язвително.

— Същият човек, който ви е казал, че бебетата се намират под храстите с цариградско грозде?

Принудена да признае гледната му точка, Хелън замълча с достойнство. Поне доколкото можеше да се говори за достойнство, предвид обстоятелствата.

— Много хора се срамуват от собствените си желания — рече той. — Аз не съм от тях. Нито искам вие да бъдете. — Той положи длан на гърдите ѝ и леко я плъзна надолу по тялото ѝ. — Вие сте родена за удоволствия, *carriad*. Няма нито една срамна част у вас. — Той като че ли не забелязваше как тя се вцепени, когато ръката му се плъзна между бедрата ѝ. — Особено това сладко място... ах, колко сте красива там. Също като вашите орхидеи.

— Какво? — попита със слаб глас Хелън, питайки се дали не ѝ се подиграва. — Не.

— Оформена сте като венчелистчета. — Пръстът му очерта външните ѝ гънки. Устоя на отчаяните ѝ опити да го хване за китката, и я разтвори. Внимателно стисна розовеещия вътрешен ръб между палеца и показалеца и го потърка изключително нежно. — А това. Чашелистчета... нали?

Точно тогава Хелън разбра какво има предвид, колко точно е сравнението му. И се изчерви цялата. Ако беше възможно да се припадне от смущение, тя щеше да го направи.

Устните му потрепнаха в усмивка.

— Как така не сте го забелязала?

— Никога досега не съм поглеждала там долу!

Без да откъсва поглед от лицето ѝ, той плъзна пръста си нагоре и закръжи нежно около малката пъпка.

— Кажете ми как се нарича това. Връхчето вътре в цветчето.

Опитвайки се да се измъкне от ръцете му, тя изпъшка:

— Не зная... — Нещо се случваше с нея. Пламъците обхващаха краката ѝ и се събираха в корема ѝ, всяко ново усещане подхранваше огъня.

Пръстът му отново се плъзна вътре в мястото, което бе станало дълбоко и влажно. Какво беше това? Какво... тялото ѝ се затвори около нашественика, придърпа го навътре по начин, който тя не можеше да контролира. Той обсипа устните ѝ с копринени целувки, засмукваше ги нежно, сякаш пиеше от крехка чаша. Палецът му отново намери чувствителното връхче. Заливаха я вълни от нарастващо напрежение, усещането за приближаващо се чувство... твърде силно... почти като болка. Изплъзна се изпод тялото му с приглушен вик и се претърколи по корем, задушена от бясното пулсиране на собственото си сърце.

Веднага го усети върху себе си, ръцете му се плъзгаха по треперещите ѝ крайници.

Гласът му прозвуча нежно и развеселено до ухото ѝ:

— *Cariad*, не трябва да се отдръпвате. Няма да ви нараня, обещавам. Обърнете се.

Хелън не помръдна, зашеметена от мъчителния прилив на удоволствие, който заплашваше да я погълне. Сърцето ѝ почти спря.

Рис отметна настрани разрошената ѝ коса и леко я целуна по врата.

— Такава съпруга ли искате да бъдете? Още е твърде рано да проявявате неподчинение.

— Все още не сме женени — едва успя да промълви тя с подпухналите си устни.

— Не, и няма да бъдем, докато не успея да ви компрометирам подобаващо. — Ръката му правеше нежни кръгове по голото ѝ задниче. — Обърнете се, Хелън.

Когато му се подчини, той издаде одобрителен звук, наподобяващ мъркане. Погледна я с блеснали очи, които приличаха на отражението на звездите в среднощен океан. Бе толкова брутално

красив, като един от онези непостоянни митологични богове, които опустошаваха злочестите смъртни девици.

И ѝ принадлежеше.

— Искам да разбера какво е усещането — чу тя изненадано тихия си глас.

Дъхът му секна и гъстите ресници се спуснаха над скулите му, когато ръката ѝ се плъзна по слабото му, мускулесто тяло. Пръстите ѝ се сключиха около голямата, щръкнала част. Кожата под тях беше тънка и изненадващо мека, плъзгаше се с лекота по твърдия жезъл. Тя стисна леко и откри трескаво гореща плът, изпълнена със загадъчни импулси. Осмели се да го погали надолу и почувства хладни, свободно висящи неща в шепата си, а той реагира с нечленоразделен звук. Не дишаше особено добре. Поне веднъж да изглежда толкова смутен от нея, както тя винаги се чувстваше с него.

В следващия миг голямото възбудено мъжко тяло се озова върху нея. Той покри гърдите и раменете ѝ с целувки, ръцете му обхванаха гърдите ѝ и устните му засмукаха зърната ѝ. С тихо пъшкане той сграбчи ризата ѝ и я повдигна до кръста. Настани се върху нея и тя почувства зашеметяващата гола твърдина да се притиска към нейната мека, трепереща плът.

Запуши устата ѝ с целувки, премина към гърдите ѝ, после надолу. На пътя му се озова намачканата риза; сграбчи я с две ръце и я разкъса на две като лист хартия. Захвърли я настрани и тя полетя във въздуха в призрачна дъга. Продължи надолу и Хелън почувства езика му около пъпа си. Лекото гъделичкане я накара да изстене продължително. Неприличните целувки продължиха до началото на влажните къдри и по вътрешната страна на бедрата.

Ръцете му се плъзнаха под краката ѝ и я тласнаха нагоре, докато коленете ѝ не се озоваха върху раменете му. Върхът на езика му разтвори събраните венчелистчета, премина в еротична шарка през нежната пъпка и тя проплака объркано. Внезапно той я засмука в устата си и езикът му продължи да си играе с пулсиращата плът, докато тя не почувства как в тялото ѝ се надига горещо напрежение. Усещаше как губи контрол, приближаваше нещо могъщо и плашещо. Колкото повече се опитваше да го овладее, да го потисне, толкова по-силно ставаше то, докато накрая тялото ѝ не бе разтърсено от силни спазми на удоволствие. Накрая емоциите утихнаха и тя се отпусна

изтощена в леглото. Клиторът ѝ бе станал толкова чувствителен, че дори и най-лекото докосване предизвикваше болка.

Хелън отблъсна главата му в несъзнателен протест, но той бе неумолим като скала. Езикът му се плъзна търсещо надолу, докато не проникна в тръпнещия вход към тялото ѝ. Тя отвори очи и се взря в тъмната форма на главата му, очертана на фона на танцуващите пламъци.

— Моля ви — рече колебливо тя, макар да не бе съвсем сигурна какво точно иска.

Ръцете му се насочиха към деликатната цепка, разтвориха устните и палците му затанцуваха нежно върху връхчето. За неин срам и изненада тялото ѝ се стягаше в наслада около проникващия му език, сякаш искаше да го хване в капан и да го задържи там.

Преди да успее да го осъзнае, изригна в поредната кулминация. Заби пръсти в дъшека, хълбоците ѝ се повдигаха все по-високо, докато бе заливана от топли вълни. Той удължи усещането с нежни близвания и деликатни мушвания, подхранван от удоволствието ѝ.

Задъхана и дезориентирана, Хелън се свлече на леглото. Не се възпротиви по никакъв начин, когато Рис се надигна над нея. Нещо гладко и твърдо се плъзна към мократа цепнатина между бедрата ѝ. Той протегна ръка и насочи жезъла си вътре в нея, след което тласна силно. Последва парещо усещане и тя инстинктивно се сви, но натискът бе постоянен и настоятелен. Тих стон се откъсна от устните ѝ, когато плътта ѝ се разтегна и запулсира от огнените му тласъци. Той проникваше все по-навътре, докато накрая бедрата му опряха в нейните и тя бе изпълнена изцяло и нямаше начин да избяга от пронизващата болка.

Рис обхвана главата ѝ с ръце и се взря в лицето ѝ с разфокусиран поглед.

— Съжалявам, че ви причинявам болка, малко мое гълъбче. — Гласът му беше неравномерен. — Опитайте да се отворите за мен.

Тя лежеше неподвижно, мъчеше се да се отпусне. Рис продължаваше да я прегръща, устните му се притиснаха към рамото ѝ, после продължиха към шията и тя почувства как пронизващата болка леко я отпусна.

— Да — прошепна той. — Точно така.

Засрами се, когато осъзна, че той е почувствал лекото отпускане на онези малки, интимни мускулчета. Вдигна ръцете си и ги отпусна върху широкия му гръб. За нейна изненадата мускулите му се стегнаха. Заинтригувана от реакцията му на лекото докосване, тя нежно плъзна пръсти от раменете надолу към кръста му, като остави ноктите си да го одраскат леко.

Той простена и изгуби контрол, разтърси се почти толкова мощно, колкото и тя, и Хелън разбра, че Рис е достигнал до собствената си кулминация. Изпълни я любопитно желание да го защити и тя стегна прегръдката си. След няколко дълги мига Рис се откъсна със стон и се отпусна на леглото до нея, за да не я смачка с тежестта си.

След като нашественикът напусна тялото ѝ, между бедрата ѝ потече гореща, смущаваща течност. Плътта ѝ пулсираше и пареше, усещането за празнота беше странно. Но Хелън се чувстваше задоволена, тялото ѝ се беше отпуснало мързеливо и изпълнено с удоволствие да усеща неговото навсякъде върху себе си. С последни сили тя се извърна настрани и се сгуши върху рамото му.

Мислите ѝ се изпаряваха, преди да успее да ги осъзнае напълно. Все още беше ден, макар да го усещаше като късна доба. Скоро щеше да се наложи да се облече и да излезе на ярката, студена светлина, макар толкова да ѝ се искаше да остане в топлата, сигурна тъмнина и да спи, да спи...

Рис оправи завивките и се спря за миг, за да измъкне нещо, което беше затиснато под нея. Останки от ризата ѝ. Хелън знаеше, че трябва да се притеснява — как ще се върне вкъщи без риза? — но беше толкова уморена, че това изобщо не ѝ се струваше толкова важно.

— Наистина смятах да проявявам уважение към нещата ви — рече мрачно той.

— Бяхте разсеян — успя да прошепне тя.

Той тихо се засмя.

— „Невъздържан“ е по-точната дума. — След като използва плата, за да избърше мокротата между бедрата ѝ, той го хвърли настрани и нежно я погали по бузата. — Спете, *cariad*. Ще ви събудя насетне.

Насетне... дума, която го беше чувала често да използва. Като че ли означаваше *по-късно*, без да се бърза особено.

Тялото ѝ потрепери от облекчение, когато се остави да бъде победена и да потъне в подканящата тъмнина. И за пръв път в живота си заспа в мъжки обятия.

Повече от час Рис просто я държеше в прегръдките си. Чувстваше се изпълнен със задоволство, опиваше се от него.

Колкото и дълго да я гледаше, не можеше да ѝ се насити. Всяка нейна черта му доставяше допълнително удоволствие: меките линии на тялото ѝ, красивите извивки на гърдите. Русата до бяло коса, която се беше разпиляла върху ръката ѝ и отразяваше светлината като вода. И лицето ѝ, толкова невинно в съня, лишено от обичайната маска на сдържаност. Изкусителната мекота на устните ѝ го поразиха право в сърцето. Как е възможно да я държи толкова близко до себе си и въпреки това да не му стига?

Хелън не спеше спокойно. Понякога миглите ѝ потреперваха и устните ѝ се разтваряха в трескаво дихание, а пръстите на ръцете и краката ѝ потръпваха конвулсивно. Всеки път, когато се размърдваше, той я успокояваше и я притискаше по-силно към себе си. Без дори да се опитва, тя бе успяла да изкара на повърхността му нещо, някаква дълбоко скрита нежност, за чието съществуване не беше подозирал. Беше доставял удоволствие на много жени, беше ги вземал по всички възможни начини. Но никога не се беше любил с някоя така, както бе направил сега, сякаш върховете на пръстите му бяха попили тази чувственост от кожата ѝ.

Кракът ѝ под завивките се праметна върху неговия и тя се извърна към него. Членът му реагира яростно. Отново я желаше, още сега, преди да се е възстановила от първия път, преди да е отмил девствената кръв и семето си от нея. Като му се беше отдала напълно, тя някак бе успяла да спечели някакво невидимо предимство, нещо, което той все още не можеше да определи.

Трябваше да положи огромни усилия, за да не се претърколи върху нея и да проникне в беззащитното ѝ тяло. Вместо това се наслади на усещането от допира ѝ.

Един пън изпука в камината и експлозивният пламък озари с рубинена светлина стаята. Той се възхити на начина, по който абаносовата кожа на Хелън се покри със златист пласт. Нежно докосна извивката на рамото ѝ. Колко странно, че можеше просто да лежи тук напълно задоволен, макар по принцип да мразеше бездействието. Би

могъл да лежи така с часове, дори сега, посред бял ден, и просто да я прегръща.

Не можеше да си спомни последния път, когато беше лежал в постелята по това време, с изключение на онези три седмици в приората Евърсби, когато се възстановяваше след инцидента с влака.

Преди тази случка никога не беше боледувал. И онова, от което се беше страхувал най-силно, бе да се остави на милостта на някого. Но някъде сред миазмата от горещина и болка, бе усетил хладните ръце и успокояващия глас на млада жена. Тя бе избърсала лицето и шията му с мокри студени кърпи и му беше дала да пие подсладен чай. Всичко в нея му действаше успокояващо: деликатността, ваниловата сладост на аромата ѝ, нежният начин, по който му говореше.

В онези най-благословени мигове в живота на Рис тя беше положила трескавата му глава в скута си и му беше разказвала истории за митологични същества и орхидеи. Този спомен щеше да се връща в мислите му до края на живота му. Тогава за пръв път не завиждаше на никого, защото бе изпитал нещо, доближаващо се най-пълно до щастието. И не се налагаше да го преследва и да го поглъща жадно като гладно куче... просто му беше поднасяно търпеливо и нежно. Доброта, без да се иска нещо в замяна. Оттогава копнееше за това... копнееше за *нея*.

Един деликатен рус кичур се поклащаше над носа на Хелън и потреперваше при всяко леко издишване. Рис го отметна настрани и нежно погали с палец фината тъмна вежда.

Все още не разбираше защо Хелън беше дошла при него. Смяташе, че е била привлечена от богатството му, но очевидно не беше това. Очевидно не беше привлечена и от научните му наклонности или изтъкнатия му произход, защото той не притежаваше нито едно от двете.

Беше казала, че търси приключение. Но приключенията често изморяваха и после идваше моментът да се завърнеш към всичко, което е безопасно и познато. Какво щеше да се случи, когато тя решише да се върне обратно и осъзнаеше, че животът ѝ никога няма да бъде същият като преди?

Обезпокоен, той се отдръпна от нея и я зави плътно.

Стана от леглото и се облече в хладния въздух. Умът му заработи в обичайния бърз ритъм, сякаш най-после можеше да мисли ясно, след

като бе прекарал няколко дни в мъгла.

Сега, когато Хелън вече му принадлежеше, той не можеше да я върне обратно. Дори и за краткия период до сватбата. Трябваше да я държи близо до себе си и не можеше да рискува да я остави отново под контрола на Девън. Макар Рис да беше убеден, че Хелън искрено желаше да се омъжи за него, тя все още беше твърде неопитна. Твърде податлива. Семейството ѝ можеше да се опита да я отпрати далеч от него.

Слава богу, че не беше твърде късно да поправи грешката си. Той излезе с широки крачки от спалнята, отиде в частния си кабинет и позвъни на лакея.

Когато мъжът се появи в стаята, Рис вече беше изготвил списък, беше го запечатал и адресирал до личната си секретарка.

— Викали сте ме, господин Уинтърборн? — Младият лакей, предприемчив младеж на име Джордж, беше добре обучен и търсен от аристократичните лондонски семейства. За нещастие на благородническите фамилии — и за голям късмет на Рис — те бяха принудени напоследък да икономисват и да намалят броя на прислугата. Тъй като мнозина от тях се намираха в затруднено положение, Рис можеше да наеме прислугата, която те повече не можеха да си позволят. Той си подбра добър екип от компетентни хора, предимно най-младите или най-възрастните.

Рис махна с ръка на лакея да се приближи.

— Джордж, отнеси това в кабинета ми и го дай на Фърнсби. Изчакай, докато тя събере всичко, което искам, и ми го донеси до половин час.

— Както наредите, сър. — И лакеят се изпари.

Рис леко се усмихна на бързината му. Не беше тайна, както за домакинството му, така и в магазина, че той обича заповедите му да се изпълняват бързо и с ентузиазъм.

Когато поръчаните предмети бяха донесени, опаковани в кремави кутии, Рис вече беше напълнил ваната за Хелън и беше събрал пръснатите дрехи и гребенчета.

После седна на ръба на дюшека и погали Хелън по бузата.

Докато я гледаше как бавно се пробужда, той беше изненадан от внезапния прилив на нежност, толкова силен, че почти му причини болка. Хелън отвори очи, озадачена за миг къде се намира и защо той е

тук. После си спомни и го погледна неуверено. За негово огромно удоволствие устните ѝ се разтеглиха в една от нейните срамежливи усмивки.

Рис я придърпа към себе си и устните му намериха нейните. Докато галеше голия ѝ гръб, почувства как кожата ѝ настръхва.

— Искаш ли да се изкъпеш? — прошепна тихо той, преминавайки на „ти“.

— Може ли?

— Приготвил съм ваната. — Той взе халата тип кимоно, който се загръщаше отпред, оставен в долната част на леглото. Хелън се измъкна от завивките и му позволи да я увие в него, като същевременно се стараше да се прикрие. Очарован от благоприличието ѝ, Рис завърза коланчето на кръста ѝ и започна да навива ръкавите нагоре. Халатът беше два пъти по-голям от нея и полите му търкаха пода. — Не трябва да се срамуваш — каза ѝ той. — Душата си бих дал само да те зърна без дрехи.

— Не се шегувай с това.

— Че искам да те видя гола? Не се шегувам.

— За душата ти — рече откровено тя. — Това е нещо твърде важно.

Рис се усмихна и си открадна още една целувка.

Хвана я за ръката и я поведе към банята, която бе облицована с бели ониксови плочки, а горната част на стените беше обкована с махагонова ламперия. Френската вана с кранчета от двете страни имаше стеснена основа, а стените ѝ се разширяваха нагоре, за да позволят удобно облягане назад. Наблизо имаше вградено шкафче със стъклени врати, в което бяха подредени купчини с бели кърпи.

Рис посочи малката махагонова масичка до ваната и каза:

— Поръчах да изпратят няколко неща от магазина.

Хелън отиде да разгледа подредените върху масичката предмети: комплект фуркети, чифт черни гребени, четка за коса с емайлиран гръб, няколко сапуна, опаковани в изрисувана на ръка хартия, и голям избор от ароматизирани масла.

— Обикновено някоя прислужница ти помага — отбеляза Рис, докато гледаше как тя навива косата си и я вдига на главата.

— Ще се справя и сама. — Бузите ѝ леко се зачервиха, когато погледна високите стени на ваната. — Но може би ще ми трябва

помощ, за да вляза и изляза от ваната.

— На твоите услуги — отвърна веднага Рис.

Все още изчервена, тя се извърна настрани и остави халата да се плъзне от раменете ѝ. Той го подхвана и едва не го изпусна, когато пред погледа му се разкри правият ѝ гръб и идеалната сърцевидна форма на задничето ѝ. Пръстите му буквално затрепериха от желание да я докосне. Рис преметна халата през едната си ръка и протегна другата, за да ѝ помогне. Хелън я пое и прекрачи във ваната с предпазливост и грациозност, сякаш котка търси пътя си по неравна земя. Отпусна се във водата и потрепна, когато топлината ѝ успокои интимните болки и паренето от скорошното преживяване.

— Боли те — рече загрижено той, като си спомни колко деликатна беше тя, колко стегната.

— Само малко. — Миглите ѝ се повдигнаха. — Може ли сапуна?

След като разопакова калъпче сапун с мед, той ѝ го подаде заедно с гъбата, омагьосан от розовите отблясъци от скритото ѝ под водата тяло. Тя натърка гъбата със сапун и започна да мие раменете и шията си.

— Чувствам облекчение — рече тя, — след като вече знам как ще се развият нещата.

Рис отиде да седне в махагоновия стол, поставен до вградения шкаф.

— Което води до нещо, което бих искал да обсъдим — рече той с нехаен тон. — Докато спеше, размишлявах върху ситуацията и преразгледах споразумението ни. Разбираш ли... — Той млъкна, щом видя, че лицето ѝ преbledнява, а очите ѝ хлътват и потъмняват. Осъзна, че е разбрала погрешно думите му, отиде с две крачки до нея и коленичи до ваната. — Не, не — не е това... — Бързо протегна ръка към нея, без да обръща внимание на това, че ръкавите и жилетката му се мокрят. — Ти ми принадлежиш, *cariad*. И аз принадлежа на теб. Никога не бих... Господи, не ме гледай така. — Той я придърпа към себе си и обсипа сладката ѝ мокра кожа с целувки. — Опитвах се да кажа, че не мога да чакам. Трябва да избягаме и да се оженим тайно. Сигурно трябваше да го кажа още в началото, но не мислех трезво. — Той затвори напрегната ѝ уста с целувка и продължи да я целува, докато не почувства как се отпуска.

Хелън се отдръпна назад и го погледна изумено.

— Днес?

— Аха. Аз ще се погрижа за всичко. Няма за какво да се притесняваш. Ще накарам Фърнсби да ти стегне един куфар. Ще пътуваме до Глазгоу с частен вагон. В него има спално отделение с голямо легло...

— Рис. — Пръстите ѝ с аромат на сапун се отпуснаха върху устните му. Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои. — Няма нужда да променяме плановете си. Нищо не се е променило.

— Всичко се промени — рече той с едва доловима агресивност в гласа. Преглътна тежко и успокои тона си. — Тръгваме този следобед. Така е много по-практично. Ще реши не един потенциален проблем.

Хелън поклати глава.

— Не мога да оставя сестрите си сами в Лондон.

— Те са в къща, пълна с прислуга. И Триниър ще пристигне скоро.

— Да, утре, но дори да е така, дотогава не могат да останат сами. Знаеш ги какви са!

Пандора и Касандра бяха две малки дяволчета, това не можеше да се отрече. Бяха пълни с дяволии и имаха богато въображение. След като цял живот бяха живели в спокойното имение в Хемпшър, те смятаха Лондон за една огромна игрална площадка. Никоя от тях нямаше представа за опасностите, които ги дебнеха в големия град.

— Ще ги вземем с нас — рече неохотно Рис.

Тя повдигна вежди.

— И когато Девън и Катлийн се върнат от Хемпшър, ще открият, че си отвлъкъл и трите сестри Рейвънел?

— Възнамерявам да ги върна при първа възможност, повярвай ми.

— Не разбирам нуждата от бягство. Сега вече никой няма да ни забрани да се оженим.

От водата се вдигаше пара и лягаше върху нежната ѝ кожа като блестящ воал. Рис се загледа в групичката сапунени мехурчета, които мързеливо се плъзгаха по гърдата ѝ и накрая спряха до мекото розово зърно. Неспособен да устои, той протегна ръка, обхвана гърдата и палецът му избърса пяната. После нежно потърка зърното, докато то не се напрегна в идеална пъпка.

— Може да има бебе — рече той.

Хелън се изплъзна от ръката му, неуловима като русалка.

— Дали? — попита тя и стисна гъбата, докато между пръстите ѝ не потече вода.

— Ще разберем, ако пропуснеш месечния си цикъл.

Тя натърка още сапун върху гъбата и продължи да се къпе.

— Ако това се случи, може би ще се наложи да избягаме. Но дотогава...

— Ще го направим сега — рече нетърпеливо Рис, — за да предотвратим всеки намек за скандал, ако детето се роди по-рано. — Мокрите жилетка и риза започваха да изстиват и да тежат. Той се изправи и започна да ги съблича. — Не искам да давам повод за клюки. Не и когато става дума за потомството ми.

— Едно бягство може да предизвика същия скандал като рано появилото се бебе. А и ще даде допълнителен повод на семейството ми да не те одобри.

Рис я погледна изпитателно.

— Предпочитам да не им се противопоставям — каза Хелън.

Той пусна жилетката на пода.

— Чувствата им нямат никакво значение за мен.

— Но моите имат... нали?

— Аха — промърмори той, докато разкопчаваше мокрите ръкавели.

— Искам да има сватба. Това ще даде на всички, включително и на мен, време да се свикне със ситуацията.

— Аз вече свикнах.

Устните ѝ се напрегнаха подозрително, сякаш се опитваше да прикрие внезапната си усмивка.

— Повечето от нас не живеят с твоя ритъм. Дори Рейвънелови. Не може ли да се опиташ да бъдеш по-търпелив?

— Бих могъл, ако е необходимо. Но сега не е така.

— Мисля, че е. Мисля, че все още искаш голяма сватба, макар в момента да не си склонен да го признаеш.

— Ще ми се изобщо да не го бях споменава, по дяволите — рече раздражено Рис. — Не ме интересува дали ще се оженим в църква, в централния регистър или пред някакъв шаман с рога на главата в пущинаците на Северен Уелс. Просто искам да си моя колкото се може по-скоро.

Очите на Хелън се разшириха от любопитство. Като че ли се канеше да разпита повече за шаманите и рогата, но вместо това реши да се придържа към темата.

— Предпочитам да се ожения в църква.

Рис мълчаливо разкопча яката си и взе да сваля плакета на ризата. Проклинаше се, че сам си е виновен за това. Не можеше да повярва, че е позволил на гордостта и амбицията си да му попречат да се ожени за Хелън колкото се може по-скоро. Сега щеше да се наложи да я чака, когато би могъл да я има в леглото си всяка нощ.

Хелън го гледаше сериозно. След един дълъг миг каза:

— Важното е ти да спазиш обещанието си към мен.

Победен и вбесен, той съблече със замах мократа си риза. Очевидно Хелън не беше толкова отстъпчива, както бе предполагал.

— Ще се оженим след шест седмици. И нито ден по-късно.

— Времето изобщо не е достатъчно — възрази тя. — Дори да разполагам с неизчерпаеми средства, пак ще трябва много повече, за да се изготвят плановете, да се направят поръчките, да се доставят...

— Аз разполагам с неизчерпаеми средства. Всичко, което пожелаеш, ще бъде доставено по-бързо, отколкото плъх се изкатери по улука.

— Не само това. Брат ми Тео си отиде преди година. Със семейството ми ще бъдем в траур до началото на юни. От уважение към него бих искала да изчакаме дотогава.

Рис я погледна. Умът му с усилие смилаше думите ѝ.

Да чака дотогава. Да чака до... юни?

— Това са пет месеца — рече безизразно той.

Хелън го погледна така, сякаш бе казала нещо напълно разумно.

— *Не!* — отсече разярено той.

— Защо не?

От последния път, когато някой го беше карал да обяснява желанията си, бяха изтекли много години и десетки милиони лири. Самият факт, че го иска, беше достатъчен.

— Такъв беше първоначалният ни план — посочи Хелън, — когато се сгодихме първия път.

Рис не знаеше защо се беше съгласил с това и защо изобщо го е сметнал за логично. Вероятно защото беше толкова въодушевен от брака с нея, че дори не си бе помислил да спори за датата на сватбата.

Но сега му беше болезнено ясно, че не можеше да я чака дори пет дни. Пет седмици щяха да са мъчение.

Дори не можеше да си представи какво ще са пет месеца.

— Брат ти няма да знае и няма да го интересува дали ще се ожениш, преди да е изтекъл периодът на траур — рече Рис. — Вероятно дори ще се радва, че си си намерила съпруг.

— Тео беше единственият ми брат. Бих искала да засвидетелствам уважението си с традиционната една година траур, ако изобщо е възможно.

— Не е възможно. Не и за мен.

Тя го погледна въпросително.

Рис се наведе над нея, сграбчил двете стени на ваната.

— Хелън, понякога мъжът трябва... ако нуждите му не са задоволени... — Топлината на водата се издигаше към потъмнялото му лице. — Не мога да живея без теб толкова дълго. Природните пориви на мъжа... — Той замълча смутено. — *По дяволите!* Ако не може да се облекчи с жена, той е принуден да се справя сам. Разбираш ли?

Тя поглади изумено глава.

— Хелън — рече той с нарастващо нетърпение. — Не съм се въздържал от дванайсетгодишна възраст. Ако опитам сега, вероятно ще убия някого още, преди да е изтекла седмицата.

Тя сбърчи озадачено чело.

— Когато бяхме сгодени преди... как смяташе да се справиш? Предполагам... щеше да си лягаш с други жени, докато се оженим?

— Не се бях замислял. Тогаваш сигурно щеше да стане така. Но сега... — той с изумление осъзна, че изобщо не може да мисли за заместничка на Хелън. По дяволите, какво му ставаше? — Трябва да си ти. Вече сме обвързани един с друг.

Погледът ѝ се плъзна срамежливо по голите му гърди и когато се върна на лицето му, тя се беше изчервила и изглеждаше разтърсена. Топлина премина през тялото му, когато осъзна, че я е възбудил.

— Ти също ще имаш нужда от това — каза Рис с дрезгав глас. — Ще си спомняш удоволствието, което ти доставих, и ще искаш още.

Тя извърна поглед и отвърна:

— Съжалявам, но предпочитам да не се омъжвам, докато съм в траур.

Колкото и мил да беше тонът ѝ, Рис улови скритата в него упоритост. През всичките тези години на сделки и пазарлъци, той се беше научил да разпознава кога отсрещната страна е стигнала до онзи етап, след който повече няма да отстъпи.

— Възнамерявам да се оженя за теб след шест седмици — рече той с твърд глас, за да прикрие отчаянието си, — на каквато и да е цена. Кажи ми какво искаш. Кажи ми, и ще го получиш.

— Боя се, че няма с какво да ме подкупиш. — Хелън добави с искрено извинение в гласа: — Нали вече ми обеща пиано.

[1] Фу! Безобразие! (уелс.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Еlegantната карета без герб спря пред страничния вход на Рейвънел Хаус. От януарското небе се изливаше следобеден дъжд, понесен от бръснещия леден вятър, който тичаше по лондонските улици. Докато преминаваха от Корк Стрийт към Саут Адли, Хелън поглеждаше през пердетата, които закриваха прозорците на каретата и виждаше как пешеходците, увити във вълнените си палта и нахлупили ниско шапки на главите си, притичваха към покритите входи на магазините и чакаха там на гъсти групички. Дъждът, предвещаващ влошаване на времето, придаде тъмни отблясъци на паважа.

Но през остъклената врата, която се отвори към просторната библиотека на Рейвънел Хаус, изпълнена с махагонови рафтове, съдържащи хиляди книги, и обзаведена с тежки тапицирани мебели, нахлу топла жълта светлина. Хелън потръпна от удоволствие при мисълта, че се завръща в уютния си дом.

Рис обхвана облечените ѝ в ръкавици ръце и лекичко ги стисна.

— Утре вечер ще се обадя на Триниър, за да му съобщя за годежа.

— Той може да не приеме добре новината — рече Хелън.

— Така е — отвърна с равен глас Рис. — Но аз мога да се справя с него.

Хелън продължаваше да се притеснява за реакцията на Девън.

— Може би трябва да изчакаш до вдругиден — предложи тя. — Двамата с Катлийн ще са изморени от пътуването. Мисля, че ще приемат по-леко новината, ако копнеят за сън. И аз бих могла... — Тя замълча, когато лакеят започна да отваря вратичката на каретата.

Рис погледна мъжа и рече бързо:

— Само още няколко минути.

— Да, сър. — Вратата веднага се затвори.

Рис се върна на мястото си и се наведе над Хелън, като си играеше с воала ѝ.

— Продължавай.

— Бих могла да обясня ситуацията на Девън, преди ти да се появиш — продължи тя, — и да се опитам да изгледа нещата.

Той поклати глава.

— Ако избухне, не искам ти да понесеш удара. Нека аз му кажа пръв.

— Но братовчед ми не би ме наранил по никакъв начин...

— Знам. Но ще е готов да се съпротивлява. Аз трябва да се оправя с него, не ти. — Той внимателно оправи якичката ѝ, която се беше подгънала. — Искам всичко да е уредено до утре вечер. Няма да издържа по-дълго. Съгласна ли си да почакаш дотогава? И да ме оставиш аз да се оправя? — Тонът му не беше заповеден, а по-скоро загрижен. Покровителствен. Той се поколеба за миг, преди да продължи с неохота, сякаш думите заплашваха да го задушат:

— Моля те?

Хелън се взря в очите му с цвят на кафе. Това беше нещо ново, усещането, че се грижат за теб и те желаят. Сякаш я обхващаше с нежни пипала.

Тя осъзна, че Рис очаква отговор и отвърна дяволито:

— Аха.

Рис примигна изненадано и я придърпа в скута си. Очите му проблеснаха развеселено.

— Подиграваш се с говора ми, а?

— Не. — Тя се засмя тихичко. — Харесва ми. Много.

— Нима? — Гласът му придоби плътност. — Скоро ще трябва да те оставя да се прибереш. Дай ми една целувка, *cariad*. Която да компенсира липсата на всички останали, които бих могъл да получа от теб тази вечер.

Тя притисна устни към неговите и той леко ги разтвори, за да позволи на езика ѝ да изследва устата му с леки флиртуващи докосвания. Хелън осъзна, че той ѝ дава свобода на действие и се възползва изцяло, като се наслаждаваше на копринената мекота на устата му. Колебливо смени ъгъла на целувката и устните им прилепнаха толкова плътно, че тя се потопи изцяло в насладата. Искаше да остане така вечно, настанена в скута му, със задниче, наместено между мускулестите му бедра. Обгърна раменете му и се притисна по-силно към тялото му.

Гърдите му се повдигаха с усилие и той се откъсна със стон от целувката. От устата му се отрони дрезгав смях, когато тя продължи да търси устните му.

— Не, Хелън... о, как ме дразниш... трябва да спрем. — Той притисна чело към нейното. — Преди да съм те взел тук, в каретата.

— Може ли да се прави и в каретата? — попита объркана Хелън.

Той затвори за миг очи, сякаш е бил тласнат към ръба на издръжливостта си.

— Аха.

— Но как...

— Не ме карай да ти обяснявам, защото накрая ще ти покажа. — Той тронаво я отмести на седалката до себе си и се наведе, за да почука по вратичката.

Лакеят дойде, за да помогне на Хелън да слезе; първо опря стълбичката до прага, после протегна ръка, за да я поеме тя. Още преди да стигне до двукрилата врата, тя вече можеше да види през матираното стъкло фигурите на близначките, чиито слаби фигури буквално вибрираха от нетърпение.

— Милейди, да внесе ли това вътре?

Хелън погледна към кремавата кутия с размери на кухненски поднос, привързана с тясна сатенена панделка, която мъжът държеше в ръцете си. Досети се, че вътре са чорапите от магазина.

— Аз ще я взема — рече тя. — Благодаря... — Опита се да си спомни как го беше нарекъл Рис. — Джордж, нали?

Той се усмихна, докато ѝ отваряше вратата.

— Да, милейди.

Още с влизането си в къщата, Хелън беше обсадена от близначките, които въодушевено се разтанцуваха около нея.

Тя хвърли един последен поглед през матираното стъкло на вратата към отдалечаващата се карета.

— Върна се! — извика Пандора. — *Най-после!* Защо се забави толкова? Нямаше те през по-голямата част от деня!

— Почти стана време за чай! — пропя Касандра.

Хелън се усмихна, объркана от бурните им възторзи.

Близначките бяха деветнайсетгодишни, скоро щяха да навършат двайсет, но човек би си помислил, че са много по-млади. Отраснали почти без надзор, те не разполагаха с други развлечения, освен онези,

които сами си създаваха. Родителите им прекарваха по-голямата част от времето си в лондонското общество и бяха оставили дъщерите си на грижите на слуги, гувернантки и частни учители. Никой от тях не можеше и не желаше да се занимава по-сериозно с момичетата.

Пандора и Касандра бяха буйни, но също така любящи, интелигентни и смели. Освен това бяха красиви като две езически богини с дългите си крака и сияйното си здраве. Пандора беше винаги разрошена и изпълнена с енергия, тъмната ѝ коса винаги се изплъзваше от фибите, сякаш току-що е тичала през гората. Касандра, русокосата близначка, беше по-примерна и с романтична нагласа, по-склонна да се подчинява на правилата.

— Какво се случи? — попита Касандра. — Какво каза господин Уинтърборн?

Хелън остави настрана кремавата кутия. След като свали черните си ръкавици, тя протегна лявата си ръка.

Близначките се скупчиха около нея с ококорени очи.

Лунният камък сияеше със зелени, сини и сребристи отблясъци.

— Нов пръстен — рече Пандора.

— Нов годеж — каза ѝ Хелън.

— Но със същия годеник? — пропя Касандра с въпросителна нотка в гласа.

Хелън се засмя.

— Човек не може просто да отиде и да си купи такъв пръстен. Да, същият годеник.

Момичетата се развикаха ентусиазирано и започнаха да подскачат наоколо.

Хелън знаеше, че няма да успее да ги укроти, затова просто отстъпи назад. Усети някакво движение до вратата и когато се обърна, видя, че на прага стои домакинката.

Госпожа Абът леко наклони глава и я погледна очаквателно с мълчалив въпрос.

Хелън грейна и кимна.

Домакинката въздъхна с някаква смесица от облекчение и притеснение.

— Мога ли да взема нещата ви, лейди Хелън?

След като ѝ подаде шапката и ръкавиците, Хелън рече тихо:

— Вие и останалите прислужници не трябва да се притеснявате дори за миг заради последиците от излизането ми днес. Аз ще поема пълната отговорност. Моля само да се въздържате от споменаването за това пред лорд или лейди Триниър, когато те се върнат утре.

— Всички ще си държат езиците зад зъбите и ще си вършат работата както обикновено.

— Благодаря ви. — Хелън импулсивно протегна ръка и нежно потупа жената по рамото. — Никога не съм била толкова щастлива.

— Никой друг не е заслужавал повече от вас да бъде щастлив — рече тихо госпожа Абът. — Надявам се господин Уинтърборн да ви заслужава.

Домакинката тръгна към голямата библиотека, а Хелън се върна при сестрите си. Те се бяха настанили на един кожен диван и я гледаха нетърпеливо.

— Разкажи ни всичко — рече настоятелно Касандра. — Беше ли господин Уинтърборн разстроен, когато отиде при него? Или ядосан?

— Беше ли злобъркан? — попита Пандора, която обичаше да си измисля думички.

Хелън се засмя.

— Всъщност беше ужасно злобъркан. Но след като го убедих, че наистина искам да му стана жена, той вече изглеждаше много пощастлив.

— Целуна ли те? — попита нетърпеливо Касандра. — По устните?

Хелън се поколеба, преди да отговори, и двете момичета изпискаха едновременно, едната от въодушевление, другата от отвращение.

— Ох, каква си късметлийка, Хелън! — възкликна Касандра.

— Според мен изобщо не е късметлийка — рече откровено Пандора. — Представяш ли си да притиснеш устата си към устата на някой друг — ами ако дъхът му е неприятен или бузата му е изцапана с енфие? Ами ако има трохи по брадата?

— Господин Уинтърборн няма брада — възрази Касандра. — И не смърка енфие.

— И въпреки това целувките са противни.

Касандра погледна към Хелън с искрена загриженост.

— Противно ли беше, Хелън?

— Не — отвърна тя и бузите ѝ пламнаха. — Изобщо не беше.

— Какво е усещането?

— Той пое лицето ми в шепите си — отвърна Хелън, като си спомни докосването на силните му, нежни пръсти и начина, по който беше промълвил „ти ми принадлежиш, *cariad...*“. — Устата му беше топла и мека — продължи замечтано тя, — а дъхът му ухаеше на мента. Усещането е прекрасно. Освен усмихването, целуването е другото най-хубаво нещо, което правят устните.

Касандра събра коленете си и ги обгърна с ръце.

— Искам някога и мен да ме целунат! — възкликна тя.

— Аз не искам — заяви Пандора. — Мога да се сетя за сто неща, които са по-хубави от целуването. Украсата за Коледа, галенето на кучетата, повече масло в питките, някой да те почеше по гърба там, където не можеш да стигнеш сам...

— Никога не си опитвала да се целуваш — каза ѝ Касандра. — Може пък да ти хареса. На Хелън ѝ е харесало.

— Хелън харесва брюкселско зеле. Кой може да се довери на мнението ѝ? — Пандора се сви в ъгъла на дивана и стрелна Хелън с хитър поглед. — Изобщо не се притеснявай, че ще изпуснем някоя дума за това пред Девън или Катлийн. Можем да пазим тайни. Но слугите знаят, че си ходила някъде.

— Госпожа Абът обеща, че ще си мълчат.

Пандора се усмихна накриво.

— Защо всички са готови да пазят тайните на Хелън — обърна се тя към Касандра, — а нашите не искат?

— Защото Хелън никога не е непослушна.

— Днес бях — каза Хелън, преди да се усети.

Пандора я погледна с искрен интерес.

— Какво имаш предвид?

Хелън реши, че вече е време да насочи вниманието им към нещо друго, извади една кутийка от слонова кост и им я подаде.

— Отворете я. — После седна на съседния стол и се усмихна, докато близначките развързваха панделката и повдигаха капака.

Вътре имаше три редици сгънати копринени чорапи, които бяха подредени като панделки... розови, жълти, лавандулово сини, кремави, и всичките имаха кантове от разтегателна дантела.

— Тук има дванайсет чифта — каза Хелън, докато се наслаждаваше на изумлението на сестрите си. — Трите ще си ги разделим по равно.

— О, толкова са красиви! — Касандра протегна пръст, за да докосне мъничката незабравка, избродирана върху дантелата. — Може ли още сега да ги обуем, Хелън?

— Само внимавайте никой да не ги види.

— Предполагам, че си заслужават целувка по устата — пречупи се Пандора. След като преброи чорапите, тя погледна въпросително към Хелън. — Тук са само единайсет.

Тъй като не можа да измисли какво да отговори, Хелън се принуди да каже истината:

— Аз нося единия чифт.

Пандора я изгледа неуверено, но после се ухили.

— Мисля, че наистина си била непослушна.

ГЛАВА 7

Когато на следващата сутрин Рис се събуди, първото нещо, което забеляза, беше тъмният предмет, лежащ върху белите чаршафи.

Черният памучен чорап на Хелън, същият, който той беше унищожил. Нарочно го беше оставил до възглавницата си, за да не допусне мисълта, че всичко е било сън.

В съзнанието му изплуваха образи на Хелън — в леглото му, във ваната. Преди да я отведе у дома, той я беше облякъл пред топлатата камина. Избра чифт чисто нови чорапи от изпратената от магазина кутия, коленичи пред нея и ги обу на слабите ѝ крака. След като издърпа коприната до средата на бедрата ѝ, той завърза дантелените връзки на еластичните сатенени жартиери, избродирани с малки розови розички. Тялото на Хелън се намираше толкова близо до лицето му, че той не се сдържа и притисна уста и нос към мястото между бедрата ѝ, където фините руси косъмчета бяха все още влажни и ухаеха на сапун.

Хелън ахна, когато ръцете му обхванаха задничето ѝ, и позволи на езика му да се плъзне между русите къдрици.

— Моля те — проплака тя. — Не, *моля те*, ще падна. Не бива да коленичиш така... кракът ти е вдървен...

Рис се изкушаваше да демонстрира едно друго вдървяване, което беше много по-критично от крака му. Но се подчини и я пусна. Продължи да я облича, помогна ѝ да обуе гащичките от толкова фина коприна, че можеха да се проврат през халката на годежен пръстен, и да облече копринена риза с ръчно плетена дантела, нежна като паяжина. Имаше и корсет, но Хелън го отказа с обяснението, че ще облече старомодния корсаж и бюстието, иначе роклята ѝ няма да стои както трябва.

Рис с неохота покриваше тялото ѝ с тежките траурни одежди. Но се изпълваше със задоволство при мисълта, че тя носи върху кожата си нещо, подарено от него.

Той се протегна и се претърколи по гръб; започна да си играе разсеяно с откраднатия памучен чорап, като потъркваше с палец кърпените места. Пъхна пръст в него, после още един и разтегна меката тъкан.

Намръщи се като си спомни как Хелън настояваше да се оженят след пет месеца. Изкушаваше се да я отвлече и да я опустоши в частния вагон на път към Шотландия.

Но това сигурно не беше най-доброто начало на един брак.

Пъхна и четирите си пръста в чорапа и го поднесе към лицето си, опитвайки се да улови аромата на Хелън.

Вечерта щеше да отиде в Рейвънел Хаус и да поиска съгласието на Девън да се ожени за Хелън. Девън сигурно щеше да откаже и Рис нямаше да има друг избор, освен да разкрие, че вече я е обезчестил.

След което Девън щеше да го нападне като див звяр. Рис не се съмняваше в способността си да се защити. И въпреки това разправията с един вбесен Рейвънел беше нещо, което всеки разумен мъж би трябвало да избягва на всяка цена.

Мислите му се насочиха към скорошния късмет на Девън, който, според Хелън, беше нещо, свързано с правата за добив на природни богатства в просторното имение. Въпросното парче земя току-що бе отдадено под наем на един техен общ приятел, Том Северин, железопътен магнат, който възнамеряваше да прекара през него железопътна линия.

Рис реши, че след сутрешните си срещи ще посети Северин, за да научи нещо повече за ситуацията.

Той поднесе чорапа към устните си и леко дъхна върху него. Притвори очи при мисълта как устните на Хелън се разтварят леко за целувка, как кичурите светла коса се увиват около юмруците му; как интимната ѝ плът се стяга, сякаш алчно се опитва да поеме всеки сантиметър от него.

Все пак не трябваше да отхвърля идеята за отвлечане, реши той, обгърнат от мъглата на похотта.

След като Рис се срещна със Северин в кабинета му, двамата мъже отидоха да обядват в близкото заведение за пържена риба, което и двамата посещаваха често. Никой от тях не обичаше продължителните, обилни обяди по средата на работния ден, предпочитаха да хапнат нещо леко в многобройните подобни

заведения, които се срещаха във всяка част на Лондон. Тези места се посещаваха както от изискани джентълмени, така и от обикновени работници; там можеше да се купи чиния с шунка или телешко, краб с гарнитура или салата от омари, и за половин час да се приключи с обяда. Разположени по цялата улица сергии предлагаха различни храни, като варени яйца, сандвич с шунка, палачинков пудинг или купа горещ грах, но това беше рискован избор, защото никой не можеше да е сигурен как е била приготвяна храната.

След като седнаха на една маса в ъгъла и си поръчаха чинии с пържена риба и халби бира, Рис се замисли как да насочи разговора към земята на Девън Рейвънел.

— Хематитна руда — каза Северин, преди Рис да е успял да отвори уста. Усмихна се леко на въпросителния му поглед. — Предположих, че ще ме питаш, тъй като всички в Лондон се опитват да разберат какво става.

Определението „голям умник“ често се използваше за хора, които най-малко го заслужаваха. Според Рис, Том Северин беше единственият човек, който наистина беше голям умник. По време на среща или разговор той често изглеждаше разсеян и отпуснат, но по-късно си спомняше всяка една подробност от разговора с удивителна точност. Беше умен, точен, уверен в острия си ум и често се самоиронизираше.

Рис, който беше отгледан от упорити и сериозни родители, винаги бе харесвал хора като Северин, които излъчваха непочтителност. Бяха от едно поколение, със скромен произход, с еднакъв апетит за успех. Основната разлика между тях бе, че Северин беше добре образован. Но Рис никога не му беше завиждал за това. В бизнеса инстинктът се цени също толкова много, колкото и умът, понякога дори повече. Там, където решенията на Северин понякога се оказваха погрешни, Рис се доверяваше изцяло на вътрешния си глас.

— Триниър е намерил хематитна руда в земята си? — попита Рис. — Каква полза? Тя се среща често, нали?

— Залезите са с необичайно високо качество — богати на желязо, бедни на силиций. Дори няма нужда да се топи. На юг от Къмбрия няма такива. — Устните му се изкривиха в иронична усмивка. — И за още по-голямо негово удобство, аз вече планирах да пусна линия през тази земя. Той трябва само да събере изкопаното, да

го натовари и да го транспортира до валцовата мелница. При това търсене на стомана, той държи цяло състояние в ръцете си. Или по-точно казано, под краката си. Според земемерите, които изпратих, машините са извадили проби с висококачествена руда от всичките двайсет акъра на имота. Триниър би могъл да изкара половин милион лири, че и повече.

Рис се радваше за Девън, който си бе заслужил късмета. През последните няколко месеца някогашният безгрижен негодник се беше научил да поема отговорности, каквито изобщо не бе очаквал или искал да получи.

— Естествено — продължи Северин, — положих адски усилия да получа правата за добив на минерали преди Триниър да осъзнае какво притежава. Но той е упорито копеле. Към края на преговорите за наема бях принуден да клекна.

Рис го погледна напрегнато.

— Знаел си за находището на хематит и не си му казал?

— Трябваше ми. Има недостиг.

— На Триниър му трябва повече. Той наследи почти фалирало имение. Трябваше да му кажеш!

Северин сви рамене.

— Ако не е бил достатъчно умен да го открие преди мен, значи не го е заслужавал.

— *Iesu Mawr.*^[1] — Рис вдигна халбата си с бира и пресуши половината ѝ съдържание на няколко глътки. — Двамата с теб сме чудна двойка. Ти се опитваш да го измамиш, аз предлагам на жената, която обича. — Чувстваше се доста неудобно. Девън не беше светец, но винаги се бе държал като истински приятел и заслужаваше по-добро отношение.

Северин изглеждаше очарован и развеселен от получената информация. Той беше тъмнокос и светлокож, със слаби, изсечени черти и поглед, който караше хората да се чувстват неудобно. Очите му бяха доста необичайни, сини, с неравномерен зелен ореол около зениците. Зеленината беше толкова плътна в дясното му око, че при определена светлина изглеждаше, че има две различни на цвят очи.

— Коя жена? — попита Северин. — И защо си се хванал с нея?

— Няма значение коя е — промърмори Рис. — Направих го, защото ме бяха прихванали дяволите. — Катлийн, лейди Триниър, му

беше казала — без злоба — че той никога няма да успее да направи Хелън щастлива, че не е достоен за нея. Думите ѝ докоснаха струна, която той така и не бе успял да разбере, и реакцията му беше злобна. Грозна.

И така беше доказал, че е права.

По дяволите, не можеше да обвинява Девън, че го беше цапардосал за сбогом.

— Не беше ли това по времето, когато малката братовчедка на Триниър прекрати годеща си с теб? — попита Северин.

— Все още сме сгодени — отсече Рис.

— Нима? — Северин изглеждаше още по-заинтригуван. — Какво се случи?

— Проклет да съм, ако ти кажа... един дявол знае как ще го използваш срещу мен.

Северин се засмя.

— Сякаш ти самият не си оскубвал не една нещастна душа в бизнес сделките си.

— Не и приятели.

— Аха. Значи си готов да пожертваш собствените си интереси заради тези на приятел — това ли искаш да кажеш?

Рис отново отпи голяма глътка бира, като се опита да прикрие усмивката си.

— Все още не съм — призна си той. — Но е възможно да стане.

Северин изсумтя.

— Сигурен съм в това — рече той с тон, който подсказваше точно обратното, и махна на кръчмарката да донесе още бира.

Разговорът скоро премина към бизнес дела, особено към разрастващото се напоследък жилищно строителство, което трябваше да задоволи нуждите на средната класа и работещите бедни. Очевидно Северин искаше да помогне на някакъв свой познат, който задлъжнял, след като инвестирал твърде много средства при твърде слаба възвръщаемост. Част от сградите му били дадени на акционерна фирма, а Северин предложил да поеме остатъка от ипотекирани имоти, за да попречи да бъдат разпродадени изцяло.

— Просто от добро сърце? — попита Рис.

— Естествено — отвърна сухо Северин. — Както и заради факта че той и още трима големи собственици от област Хамърсмит са

членове на временния комитет за изграждане на железопътна мрежа към предградията, която искам да поема. Ако изкарам приятеля ми от кашата, която е забъркал, той ще убеди останалите да подкрепят плановете ми. — Той продължи с фамилиарен тон: — Може да се заинтересуваш от един обявен за продажба имот. Сграда с квартири, която в момента събарят, за да построят жилища за триста семейства от средната класа.

Рис го изгледа язвително.

— И как ще спечеля аз от това?

— Чрез кождерски наеми.

Той поклати презрително глава.

— Като момче живеех на Хай Стрийт и съм виждал твърде много съсипани работници и техните семейства, когато наемите им бяха вдигани двойно без предупреждение.

— Още по-добра причина да купиш имота — отвърна веднага Северин. — Можеш да спасиш триста семейства от кождерските наеми, докато някои други алчни копелета — аз, например — няма да го направят.

На Рис му хрумна, че ако жилищните сгради са с добро качество, с добра водопроводна инсталация и добро проветряване, проектът може би си струва. За него работеха приблизително около хиляда души. Макар всичките да бяха добре платени, повечето трудно си намираха добри жилища в града. Можеше да се сети за няколко предимства от придобиването на имота като жилищно обезпечаване на тези хора.

Той се облегна назад и попита с измамна вялост:

— Кой е строителят?

— Холанд и Хенън. Фирма с добра репутация. Бихме могли след обяда да се разходим до строителната площадка, за да видиш със собствените си очи.

Рис сви нехайно рамене.

— Няма да навреди да хвърля едно око.

След като се нахраниха, те тръгнаха на север към Кингс Крос, дъхът им се кълбеше призрачно в студения въздух. Красивите фасади на сградите, с орнаментирани им тухлени стени и лъскави керемиди, отстъпиха пред сгради с пръстен цвят, разделени от тесни улички и канавки, пълни с боклуци. Вместо стъкло, прозорците бяха преградени

с хартия, а прането висеше по въжета, опънати между колове и счупени дръжки на лопати. Някои от къщите нямаха врати, което оставяше впечатлението, че сградите са зяпнали с уста пред собственото си окаяно състояние.

— Да пресечем към главната улица — предложи Северин и сбърчи нос заради неприятната миризма във въздуха. — Не си струва да минаваме напърно само за да дишаме тая воня.

— Бедняците, които живеят тук, трябва да я дишат непрекъснато — рече Рис. — Двамата с теб можем да издържим десет минути.

Северин го изгледа подигравателно.

— Да не си станал реформист, а?

Рис сви рамене.

— Едно преминаване по тези улици е достатъчно, за да ме накара да симпатизирам на реформистките възгледи. Грях е да принуждаваш един приличен работник да живее в мизерия.

Двамата продължиха по тясната уличка покрай почернелите фасади, които бяха започнали да омекват от плесента. Имаше някаква неприветлива гостилница, магазин за алкохол и малка барака с изрисувана табела, на която се четеше, че се продават бойни петли.

След като завиха зад ъгъла, с облекчение се озоваха на широка, добре поддържана улица и приближиха до строителната площадка, където голям брой сгради се намираха в процес на събаряне. На мястото цареше контролиран хаос и екип от работници систематично разрушаваше триетажните сгради. Това беше опасна и трудна работа: изискваха се повече умения да събориш една голяма сграда, отколкото да я построиш. Два мобилни парни крана на колела изпълваха въздуха с гръмотевично тракане, свистене и дрънчене. Тежките парни бойлери балансираха стрелите на крановете и правеха машините изумително стабилни.

Рис и Северин минаха зад фургоните, които бяха натоварени с отпадъчно дърво, което щеше да бъде извозено от мястото и нацепено за подпалки. Наоколо гъмжеше от мъже, които носеха кирки и лопати или бутаха колички, докато каменоделците сортираха тухлите, за да отделят онези, които можеха да бъдат използвани повторно.

Дълбока бръчка се появи между веждите на Рис, когато той видя как наемателите са изкарвани от поредната набелязана за разрушаване сграда. Някои от тях се противяха, други плачеха, докато изнасяха

навън вещите си и ги нареждаха на купчини върху паважа. Жалко, че тези бедни дяволи щяха да се озоват посред зима на улицата.

Северин проследи погледа му към обезумелите хора и се намръщи.

— Беше им дадено достатъчно време да опразнят помещенията — рече той. — Сградата и без това беше обречена. Но някои хора останаха. Винаги се случва така.

— И къде ще отидат? — попита Рис.

— Един бог знае. Но не е добре да се оставят да живеят в клоаки.

Погледът на Рис се спря за миг върху едно момче, може би около девет или десетгодишно, което седеше само сред малка купчина от вещи, включваща стол, тиган и куп мръсно спално бельо. Момчето като че ли пазеше вещите, докато чакаше завръщането на някого. Най-вероятно майка му или баща му търсеха място, където да се настанят.

— Хвърлих едно око на плановете — каза Северин. — Новите сгради ще бъдат пететажни, с течаща вода и тоалетна на всеки етаж. Доколкото разбирам в сутерена ще има общи кухни, перални и сушилни стаи. Отпред ще монтират железни парапети, за да оградят безопасен терен за игра на децата. Искаш ли да разгледаш чертежите?

— Аха. Както и разрешителното за строеж, документите за продажба, ипотеките и списък с всички строителни фирми.

— Знаех си, че ще поискаш — рече със задоволство Северин.

— При едно условие — продължи Рис, — че част от акциите ти в железницата Хамърсмит също бъдат включени в сделката.

Самодоволното изражение на Северин се стопи.

— Виж какво, алчно копеле, няма да ти подсладя сделката с проклетите акции. Сградата дори не е моя, просто ти я показвам!

Рис се ухили.

— Но искаш някой да я купи. А при изобилието на евтина незастроена земя в предградията няма да се намерят много потенциални купувачи.

— Ако си мислиш...

Следващите думи на Северин бяха заглушени от злоещо пропукване, оглушителен гръм и ужасени викове. Двамата мъже се обърнаха и видяха как горната част на една от обречените сгради започна да се срутва. Гнилите греди и колони бяха отстъпили пред гравитацията, каменните керемиди се плъзгаха и падаха от покривите.

Зарязаното момче, кацнало сред купчината вещи, се намираше точно под смъртоносния водопад.

Без да се замисли, Рис се затича към детето, забравил в бързината за вдървения си крак. Той се хвърли към момчето и го заслони с тялото си точно, преди да почувства дъжд от ужасяващи удари по гърба и рамото си. Цялото му тяло потрепери. Сред избухналите в главата му бели искри някаква отдалечена част от съзнанието му прецени, че е бил ударен силно — щеше да има големи увреждания — и после всичко потъна в мрак.

[1] Исусе Христе! (уелски). — Б.ел.кор. ↑

ГЛАВА 8

— Уинтърборн. *Уинтърборн*. Хайде, отвори... да, точно така. Погледни ме.

Рис примигна и постепенно започна да осъзнава, че лежи на земята и му е ужасно студено. Наоколо се беше събрала тълпа, чуваха се възклицания, въпроси, подвикваха съвети, а Северин се беше навел над него.

Болка. Чувстваше я с цялото си тяло. Не беше най-ужасната, която бе изпитвал, но въпреки това бе значителна. Трудно му беше да се движи. Усещаше, че нещо наистина не е наред с лявата му ръка, която лежеше безчувствена и неподвижна.

— Момчето... — каза той, като си спомни за срутването на покрива, за дъжда от дърво и керемиди.

— Непокътното е. Опита се да ти пребърка джобовете, преди да го прогоня. — Северин го погледна подигравателно и продължи: — Ако ще си рискуваш живота за някого, поне гледай да е полезен член на обществото, а не някой калпазанин. — Той протегна ръка с намерението да помогне на Рис да се изправи.

— Не мога да си мръдна ръката.

— Коя? Лявата? Сигурно си я счупил. Не смятах, че е нужно да ти го казвам, но когато една сграда се събаря, трябва да бягаш *по-далеч* от нея, а не към нея.

Един властен женски глас прозвуча сред какофонията от гласове и парни машини.

— Пуснете ме да мина! Отстъпете настрани, моля. Дайте път.

Една облечена в черно жена, с жизнерадостна зелена панделка на шията, решително си проправи път през тълпата, като сръчно използваше бастун с извита дръжка, за да пропъди зяпачите. Тя огледа преценяващо Рис и коленичи до него, без да обръща внимание на калната земя.

— Госпожице — започна Северин с леко раздражение в гласа, — несъмнено се опитвате да помогнете, но...

— Лекарка съм — отсече тя.

— Имате предвид сестра? — попита Северин.

Без да му обръща внимание, тя попита Рис:

— Кое ви боли най-силно?

— Рамото.

— Размърдайте пръстите си, моля. — Той се подчини.

— Чувствате ли ръката си безчувствена? Или изтръпнала?

— Безчувствена. — Рис стисна зъби и я погледна. Млада жена, около двайсетте. Красива, с кафява коса и големи зелени очи. Въпреки слабата си фигура и нежни черти, тя оставяше впечатление за здравина. Жената обхвана изключително внимателно ръката и лакътя му и провери доколко може да се движи. Рис изпъшка, когато изпепеляваща болка прониза рамото му. Жената остави внимателно ръката му върху корема.

— Извинете — промърмори тя и бръкна под палтото му, за да опипа рамото. Пред погледа му избухнаха искри.

— Ох!

— Не мисля, че е счупено. — Тя измъкна ръката си от палтото.

— Достатъчно — рече раздражено Северин. — Само ще влошите състоянието му. Той има нужда от лекар, не от някаква...

— Имам медицинска степен. А вашият приятел има изкълчено рамо. — Тя развърза зелената панделка от шията си и свали шала си. — Дайте ми вратовръзката си. Ще трябва да обездвижим ръката, преди да го преместим.

— Къде да го преместим? — попита Северин.

— Кабинетът ми е на две пресечки оттук. Вратовръзката ви, моля.

— Но...

— Дай я — сопна му се Рис с пламнало от болка рамо.

Северин се подчини с ръмжене.

Жената сръчно направи импровизирана превръзка през рамо от зеления шал, завърза го на нивото на ключицата на Рис и праметна плата през лакътя му. С помощта на Северин прекара вратовръзката над корема и привърза безчувствената ръка към тялото му.

— Ще ви помогнем да се изправите — рече тя на Рис. — Няма да се наложи да вървите много. В кабинета ми има всички условия и медикаменти, за да оправя рамото ви.

Северин се намръщи.

— Госпожице, трябва да възразя...

— Доктор Гибсън — отсече тя.

— Доктор Гибсън — каза той, натъртвайки на „доктор“, което прозвуча доста обидно. — Това е господин Уинтърборн. Собственикът на универсалния магазин. Той трябва да бъде лекуван от истински доктор с опит и подходящото обучение, да не споменавам...

— Пениса? — предположи тя с леден тон. — Боя се, че нямам такъв. Нито пък е изискване, за да може да се вземе докторска степен. Аз съм истински лекар и колкото по-скоро се погрижа за рамото на господин Уинтърборн, толкова по-добре ще е за него. — Тъй като Северин продължаваше да се колебае, тя каза: — Ограничената вътрешна ротация на рамото, затрудненото повдигане на ръката и изявеният коракоиден процес показват гръбна дислокация. Което означава, че ставата трябва да бъде наместена колкото се може по-скоро, за да се предотврати допълнително усложнение на невровакуларния статус на горния крайник.

Ако Рис не изпитваше толкова силна болка, щеше да се наслади на изуменото изражение на Северин.

— Ще ви помогна да го изправите — промърмори той.

По време на кратката, но мъчителна разходка, Северин упорито разпитваше жената, която му отговаряше с възхитително търпение. Името ѝ беше Гарет Гибсън и беше родена в Източен Лондон. След като се записала за медицинска сестра в местната болница, тя започнала да посещава и часовете, предназначени за лекари. Преди години завършила медицина в Сорбоната в Париж и след това се върнала в Лондон. Както беше прието, тя практикуваше в частен дом, който в случая бе домът на овдовелия ѝ баща.

Стигнаха до триетажна къща сред поредица от удобни сгради, построени от червени тухли, с тераси в джорджиански стил. Този тип сгради неизменно се строяха с по една предна и една задна стая на всеки етаж, с галерия и стълбище от едната страна.

Вратата отвори прислужница и ги покани вътре. Доктор Гибсън ги отведе в задната стая, безупречно чиста операционна, обзаведена с медицинска маса, пейка, писалище и махагонови шкафове, които покриваха цялата стена. Накара Рис да седне на медицинската маса, която представляваше тапициран плот върху основа с вградени

шкафове. Плотът бе съставен от няколко свързани части, които можеха да се движат, така че при нужда да се повдигне главата, горната част на тялото или краката.

След като бързо съблече палтото и свали шапката си, доктор Гибсън ги подаде на прислужничката. Отиде при Рис и внимателно свали превръзката.

— Преди да легнете, господин Уинтърборн — каза тя, — ще трябва да ви съблечем палтото.

Той кимна; по лицето му се стичаше студена пот.

— Как мога да помогна? — попита Северин.

— Започнете с ръкава на здравата ръка. Аз ще поема другия. Старайте се да не движите ръката повече от необходимото.

Въпреки изключителната им предпазливост, Рис потреперваше и стенеше, докато събличаха палтото му. Затвори очи и почувства как се олюлява, макар и седнал.

Северин веднага го подхвана за здравото рамо.

— Мисля, че трябва да разрежем ризата и жилетката — предложи той.

— Съгласна съм — каза доктор Гибсън. — Придържайте го, докато се погрижа за това.

Рис примигна и отвори очи, когато почувства как дрехите му падат след няколкото разреза с изумително наточено острие. Едно беше сигурно — жената знаеше как да размахва нож. Той погледна към дребничкото ѝ, безстрастно лице и се зачуди какво ли я бе накарало да избере тази мъжка професия.

— По дяволите — промърмори Северин, когато се разкри наранената плът по гърба и рамото на Рис. — Дано спасяването на онзи дрипльо си е заслужавало, Уинтърборн.

— Естествено, че си е заслужавало — каза доктор Гибсън, като започна да рови из шкафа. — Не можем да знаем какво ще излезе от това дете някой ден.

— В този случай със сигурност престъпник — рече Северин.

— Възможно е — каза жената и се върна с малка чашка, пълна с кехлибарена течност. — Но не е сигурно. — Тя подаде чашата на Рис. — Заповядайте, господин Уинтърборн.

— Какво е това? — попита той със слаб глас, докато поемаше чашата със здравата си ръка.

— Нещо, което ще ви помогне да се отпуснете.

Рис опита вкуса.

— Уиски — рече той с изненада и благодарност. И то добра реколта. Той пресуши чашата на няколко глътки и я протегна за още. — За да се отпусна ще трябва повече от една — каза ѝ той. Скептичният ѝ поглед го накара да поясни: — От Уелс съм.

Доктор Гибсън се усмихна неохотно, зелените ѝ очи проблеснаха и тя отиде да налее отново.

— Аз също трябва да се отпусна — каза ѝ Северин.

Жената го погледна развеселено.

— Боя се, че ще се наложи да останете трезвен — отвърна тя, — тъй като ще ми трябва помощта ви. — След като взе чашата от ръката на Рис и я остави настрана, лекарката го подхвана през гърба. — Господин Уинтърборн, ще ви помогнем да легнете. Бавно, така. Господин Северин, ако повдигнете крака му...

Рис полегна върху кожения плот и промърмори няколко уелски проклетия, докато гърбът му се отпускаше върху масата. Болката пронизваше тялото му на вълни.

Доктор Гибсън натисна няколко пъти с крака си някакъв педал и повдигна масата нагоре. След което застана до контузеното рамо.

— Господин Северин, моля, застанете от другата страна. Искам да протегнете ръка и да я отпуснете върху отсамната част на ребрата му, за да го стабилизирате. Да, точно така.

Северин се ухили на Рис, докато изпълняваше указанията на лекарката.

— Какво мислиш за онези акции сега, когато си оставен на милостта ми? — попита той.

— Все още ги искам — успя да отговори Рис.

— Това вероятно няма да е необходимо, господин Уинтърборн — каза доктор Гибсън, докато поднасяше дебел кожен ремък към устата му, — но ви съветвам за всеки случай да го захапете. — Когато видя колебанието му, тя обясни: — Чист е. Никога не използвам нещо повторно.

Рис го ухапа със зъби.

— Притежавате ли нужната физическа сила за това? — попита със съмнение Северин.

— Искате ли да се състезаваме на канадска борба? — предложи тя с такава хладна самоувереност, че Рис изсумтя развеселено.

— Не — отвърна веднага Северин. — Не мога да рискувам да спечелите.

Лекарката му се усмихна.

— Съмнявам се, че ще спечеля, господин Северин. Но със сигурност няма да се дам лесно. — Тя улови китката на Рис с дясната си ръка. Другата подпъхна под мишницата му. — Дръжте го неподвижен — предупреди лекарката Северин. После бавно и внимателно започна да издърпва ръката, като същевременно я повдигаше нагоре и я завърташе, докато накрая ставата не хлътна на мястото си.

Рис изпъшка с облекчение, когато пронизващата болка отслабна. Извъртя главата си настрани, изплю ремъка и си пое треперливо дъх.

— Благодаря ви.

— Всичко е наред — рече жената със задоволство, след като опипа рамото.

— Добра работа — рече Северин. — Много сте сръчна, доктор Гибсън.

— Предпочитам думата „компетентна“ — отвърна жената. — Но въпреки това ви благодаря. — След като отново използва педала, тя свали плота надолу. — Извинявам се, че се наложи да изгубите ризата и жилетката си — отбеляза тя, докато се навеждаше да вдигне белия плат от пода.

Рис поклати глава, за да покаже, че това няма значение.

— През следващите няколко дни рамото ще ви боли и ще започне да се подува — продължи тя, — но въпреки неудобството трябва да се опитате да използвате ръката си както обикновено. Иначе мускулите ще отслабнат. До края на деня ще я носите в превръзката и избягвайте да я протягате. — След като му помогна да седне, тя сръчно праметна превръзката около врата му и ръката. — Може би ще ви е трудно да спите през следващите няколко нощи; ще ви предпиша един тоник, който ще помогне. Вземайте по една лъжица преди лягане, но не повече. — Тя донесе палтото му и внимателно го праметна през раменете му.

— Ще изляза отвън, за да спра някой файтон — каза Северин. — Не може Уинтърборн да се разхожда навън в цялото си разголено

великолепие, защото улицата ще се напълни с възхитени жени.

Когато Северин излезе от стаята, Рис тронаво измъкна портфейла си, който държеше във вътрешния джоб на палтото.

— Колко ви дължа? — попита той.

— Един флорин е достатъчен.

Сумата беше наполовина по-малка от четирите шилинга, които щеше да му поиска доктор Хейвлок, щатният лекар в „Уинтърборн“. Рис измъкна монетата и ѝ я подаде.

— Много сте компетентна, доктор Гибсън — рече сериозно той.

Тя се усмихна, но нито се изчерви, нито отхвърли похвалата. Тази изкусна и необичайна жена му харесваше. Въпреки малките шансове, той се надяваше, че тя ще успее в професията си.

— Няма да се поколебая да препоръчам услугите ви — продължи Рис.

— Много мило от ваша страна, господин Уинтърборн. Но се боя, че до края на месеца практиката ми ще бъде затворена. — Тя го произнесе с равен глас, но очите ѝ помръкнаха.

— Мога ли да попитам защо?

— Пациентите са малко и идват рядко. Хората се притесняват, че една жена не притежава нито физическата енергия, нито остротата на ума, за да практикува медицина. — Устните ѝ се изкривиха в невесела усмивка. — Дори са ми казвали, че жените не могат да си държат езика зад зъбите и затова една жена лекар би нарушавала непрекъснато пациентската тайна.

— Знам всичко за предразсъдъците — рече тихо Рис. — Единственият начин да се борите с тях е да ги опровергавате.

— Да. — Но погледът ѝ се плъзна встрани и тя се зае да пренарежда инструментите върху подноса.

— Колко сте добра? — попита Рис.

Тя се напрегна и го погледна през рамо.

— Моля?

— Препоръчайте ми се — рече просто той.

Гибсън се обърна с лице към него и се намръщи замислено.

— Докато работех като хирургическа сестра в болница „Свети Томас“, вземах частни уроци, за да придобия сертификати по анатомия, физиология и химия. В Сорбоната завърших с почести анатомия за две години, а акушерство завърших за три години и

получих най-високата награда. Освен това за кратко се обучавах при сър Джоузеф Листър, който ми предаде своите умения в антисептичната хирургия. С две думи — много съм добра. И бих могла да помогна на много хора, стига да ми се даде... — Гласът ѝ заглъхна, щом забеляза, че Рис издърпва картичка от портфейла си.

Подаде ѝ я.

— В понеделник сутринта, точно в девет часа занесете това в „Уинтърборн“. Потърсете госпожа Фърнсби.

— Мога ли да попитам защо? — Очите на лекарката се бяха ококорили.

— Поддържам лекар на щат, който да се грижи за здравето на хилядата ми подчинени. Той е ексцентрично старче, но е добър човек. Ще се наложи да приеме назначаването ви, но не очаквам да възрази. Освен всичко останало, ще има нужда от помощ при акуширането — понякога раждането отнема по няколко часа, а той казва, че не се отразява добре на ревматизма му. Ако желаете...

— Да. Ще бъда. Благодаря ви. Да. — Доктор Гибсън стисна картичката в побелелите си пръсти. — Ще бъда там в понеделник сутринта. — През лицето ѝ премина учудена усмивка. — Макар денят да не беше добър за вас, господин Уинтърборн, очевидно беше чудесен за мен.

ГЛАВА 9

— Господин Уинтърборн! — възкликна ужасено Фърнсби, щом влезе в кабинета му и видя, че Рис е мръсен, наранен и гол до кръста, наметнат само с палтото си. — Мили боже, какво се е случило? Да не ви нападнаха бандити? Крадци?

— Сграда, всъщност.

— Какво...

— Ще ти обясня по-късно, Фърнсби. Засега искам риза. — Той измъкна несръчно рецептата от джоба на палтото си и ѝ я подаде. — Дай това на аптекаря и му кажи да забърка тоника — рамото ми беше изкълчено и адски боли. Освен това кажи на адвоката ми до половин час да се появи в кабинета ми.

— Риза, лекарство, адвокат — рече тя, за да запомни. — Ще съдите ли собственика на сградата?

Рис се отпусна в креслото си, като се намръщи от болка.

— Не — промърмори той. — Но веднага трябва да променя завещанието си.

— Сигурен ли сте, че не искате първо да се приберете и да се измиете? — попита тя. — Доста сте... изцапан.

— Не, това може да почака. Кажи на Куинси да донесе гореща вода и кърпа. Ще се измия, доколкото мога, тук. И донеси малко чай, не, кафе.

— Да повикам ли доктор Хейвлок, сър?

— Не, за мен вече се погрижи доктор Гибсън. Между другото, тя ще дойде в понеделник в девет на събеседване. Ще я наема да помага на Хейвлок.

Веждите на госпожа Фърнсби подскочиха над рамките на очилата ѝ.

— Тя? Нея?

— Не си ли чувала за жени лекари? — попита сухо Рис.

— Мисля, че да, но никога не съм виждала.

— Ще видиш в понеделник.

— Да, сър — промърмори госпожа Фърнсби и бързо излезе от кабинета.

Рис посегна към буркана с ментови бонбони, измъкна един, лапна го и намести с усилие палтото на раменете си.

Докато бонбонът се разтапяше върху езика му, той се насили да се съсредоточи върху мисълта, която го беше ужасила по време на завръщането му в „Уинтърборн“.

Какво щеше да стане с Хелън, ако беше умрял?

Досега беше живял без страх, приемаше пресметнати рискове, правеше каквото му хареса. Отдавна беше приел, че един ден бизнесът му ще продължи да се развива и без него: беше планирал да остави компанията на борд от директори, група от доверени съветници и приятели, които бе намерил през годините. Майка му щеше да получи отлични грижи, но тя нито искаше, нито имаше интерес към контролирането на компанията. Освен това беше завещал щедри суми на служители като госпожа Фърнсби, определени суми беше разпределил и за далечните си роднини.

Но досега не беше споменавал Хелън в завещанието си. Ако инцидентът със сградата се беше оказал фатален, тя щеше да остане без нищо — след като бе отнел девствеността ѝ и може би ѝ беше направил дете.

Ужасяваше се при мисълта колко е уязвима. Заради него.

Главата му пулсираше болезнено. Той облегна здравата си ръка на писалището и опря чело в сгъвката на лакътя в опит да систематизира обърканите си мисли.

Трябваше да обезпечи бъдещето на Хелън по най-бързия начин. Въпросът как да я защити в дългосрочен план беше по-сложен.

Както обикновено, персоналят му действаше бързо и ефективно. Куинси, възрастният камериер, който беше отмъкнал от Девън Рейвънел само преди няколко месеца, донесе нова риза, жилетка и кана с гореща вода, както и тоалетни принадлежности. Когато видя състоянието, в което се намираше Рис, загриженият камериер цъкна с език и продължи да си мърмори изумено, като миеше, четкаше, сресваше, бършеше и пригладваше Рис, докато работодателят му не придоби представителен вид. Най-трудно беше обличането на ризата и жилетката; както бе предсказала доктор Гибсън, нараненото рамо започваше да боли все по-силно.

След като госпожа Фърнсби донесе тоника от аптеката и поднос с кафе и бренди, Рис вече беше готов за адвоката.

— Уинтърборн — каза Чарлс Бърджис, след като влезе в офиса и го изгледа със смесица от веселие и загриженост. — Напомняш ми онзи груб и рошав младеж от Хай Стрийт, когото някога познавах.

Рис се усмихна на набития прошарен адвокат, който някога беше уреждал дребни правни въпроси на баща му.

Накрая беше станал един от съветниците на Рис в бакалницата, която по-късно се разшири до мащабен търговски бизнес. Сега Бърджис беше член на борда на директорите на частната компания. Добросъвестен, прозорлив и креативен, той успяваше да си проправи път през юридическите препятствия така, както уелска овца се справяше с високопланинските местности.

— Госпожа Фърнсби каза, че си попаднал в строителен инцидент — отбеляза Бърджис, докато сядаше от другата страна на писалището. Той извади тетрадка и молив от вътрешния джоб на палтото си.

— Аха. Което насочи вниманието ми към нуждата веднага да променя завещанието си. — Той започна да обяснява за годежа си с Хелън, като предложи на Бърджис грижливо редактирана версия на скорошните събития.

След като го изслуша внимателно и си отбеляза някои неща, Бърджис каза:

— Искаш да обезпечиш бъдещето на лейди Хелън след официалното сключване на брака и неговото консумиране, предполагам.

— Не, още отсега. Ако ми се случи нещо преди сватбата, искам тя да бъде подсигурана.

— Не си задължен по никакъв начин да се грижиш за нея, докато не стане твоя съпруга.

— Искам незабавно да сложа пет милиона лири в тръст на нейно име. — Изумлението на адвоката го накара да обясни с безизразно лице: — Може да има дете.

— Разбирам. — Моливът на Бърджис зашари бързо по листа. — Ако до девет месеца след кончината ти се роди дете, желаш ли също да бъде обезпечено?

— Аха. Той — или тя — ще наследи компанията. Ако няма дете, всичко отива при лейди Хелън.

Моливът спря да се движи.

— Нямам право да се меся — рече Бърджис, — но ти познаваш тази жена само от няколко месеца.

— Такова е желанието ми — отвърна Рис с равен тон.

Хелън беше рискувала всичко заради него. Беше му се предложила безусловно. Той щеше да постъпи по същия начин с нея.

Определено нямаше намерения в скоро време да се среща със Създателя си — беше здрав мъж и по-голямата част от живота му беше пред него. Но днешният инцидент — а и влаковата катастрофа отпреди няколко месеца — бяха показали, че никой не може да избегне прищевките на съдбата. Ако нещо му се случеше, той искаше Хелън да получи всичко негово. *Всичко*, включително „Уинтърборн“.

Катлийн и Девън пристигнаха в Рейвънел Хаус тъкмо навреме за следобедния чай, който беше поднесен на широката дълга маса пред дивана.

Катлийн прекоси стаята и отиде първо при Хелън, като я прегърна сърдечно, сякаш се бяха разделили не преди два дни, а преди два месеца. Хелън ѝ отвърна също толкова сърдечно. Възприемаше Катлийн като своя по-голяма сестра, на моменти дори като майка. Двете си доверяваха всичко и тъгуваха заедно за Тео. В Катлийн Хелън бе намерила щедър и отзивчив приятел.

Когато Тео се беше оженил за Катлийн, всички се бяха надявали, че това ще го накара да се укроти. Поколения Рейвънелови бяха прокълнати с избухлив характер, който им бе помогнал да изпъкнат в битките срещу норманските завоеватели през 1066. За нещастие в следващите векове непрекъснато бе доказвано, че войнствената природа на Рейвънелови е подходяща единствено за бойното поле.

Когато Тео наследи графството, имението Евърсби беше ужасно западнало. Голямата къща се рушеше, арендаторите гладуваха, а земята десетилетия наред не беше подобрявана. Никой нямаше да разбере какво щеше да постигне Тео като граф Триниър. Само три дни след сватбата му той беше избухнал за пореден път и беше отишъл да яхне един необязан кон, който го хвърли от гърба си и Тео почина от счупване на врата.

От Катлийн, Хелън и близначките се очакваше да напуснат имението веднага, след като Девън, далечен братовчед на Рейвънел, наследи титлата. За тяхна изненада той им позволи да останат и се посвети изцяло на възраждането на приората Евърсби. Заедно с младия си брат Уест, Девън отново съживи имението, научи всичко възможно за земеделието, облагородяването на земята, земеделската техника и управлението на земи.

След Хелън, Катлийн отиде да прегърне близначките. В сивата зимна светлина, която струеше през прозорците, кестенявата коса на Катлийн проблясваше изненадващо цветно и жизнено. Тя беше младо момиче с характерна котешка красота, косо разположени кафяви очи и изсечени скули.

— Скъпи мои! — възкликна тя. — Липсвахте ми, имам да ви разказвам толкова много неща!

— Аз също — рече Хелън със смутена усмивка.

— Първо — каза Катлийн, — довели сме компания от приората Евърсби.

— Да не би да е дошъл братовчедът Уест? — попита Хелън.

В този миг откъм фойето се разнесе писклив лай.

— Наполеон и Жозефина! — възкликна Пандора.

— Кучетата тъгуваха за вас — каза Катлийн. — Да се надяваме, че няма да създават неприятности, защото тогава веднага се връщат в Хемпшър.

В стаята с весел лай влетяха двата черни кокер шпаньола и се нахвърлиха върху близначките, които се смъкнаха на земята, за да си играят с тях. Пандора застана на четири крака и се престори, че напада Наполеон, който се търкулна по гръб в игрива капитулация. Катлийн отвори уста, за да възрази, но после поклати примирено глава, защото знаеше, че всеки опит да успокои буйните момичета ще е безполезен.

Девън, лорд Триниър, влезе в стаята и се ухили, щом зърна настъпилия хаос.

— Колко успокояващо — отбеляза той. — Също като в картината на Дега „Млади дами по време на следобеден чай“.

Графът беше красив мъж, тъмнокос и със сини очи, с излъчване, което подсказваше, че в живота си се беше сблъсквал с не една злополука. Погледът му се отмести към Катлийн и в него се разгоря желание, погледът на мъж, влюбен за пръв път в живота си. Той отиде

до нея, ръката му обгърна тесните ѝ рамене, а брадичката му се облегна нежно на рижите къдри, събрани в кок на тила ѝ. Хелън никога не го беше виждала да докосва Катлийн по толкова открито интимен начин.

— Държахте ли се прилично докато ни нямаше? — попита той.

— Две от нас да — обади се Касандра от пода.

Катлийн погледна другата близначка.

— Какво си направила, Пандора?

— Защо реши, че съм аз? — възрази Пандора с престорено възмущение и накара всички да се засмеят. Тя се ухили и се изправи, прегърнала кучето, което се извъртя, за да я оближе по лицето. — Като сме тръгнали да задаваме въпроси — Катлийн, защо на пръста ти има пръстен?

Погледите на всички се устремиха към лявата ръка на Катлийн. Със срамежливо задоволство тя я протегна напред. Касандра изостави Жозефина, скочи на крака и трите момичета се скупчиха, за да погледнат. Пръстенът беше с рубин в рядко срещан оттенък, известен като „гълъбова кръв“, поставен в нежен златен обков.

— Точно преди да вземем влака за Хемпшър — довери им Катлийн, — двамата с Девън сключихме граждански брак.

Трите сестри Рейвънел избухаха в радостни възклицания. Новината не беше съвсем изненадваща — през последните няколко месеца цялото домакинство беше разбрало за привличането между Девън и Катлийн.

— Чудесно! — рече грейналата Хелън. — Всички знаят, че сте родени един за друг.

— Дано не смяташ, че съм постъпила зле, като се омъжих, макар да съм още в траур — рече Катлийн с приглушен глас. После отстъпи назад и продължи: — Не искам никоя от вас да си мисли, че съм забравила Тео или че не почитам паметта му. Но както знаете, у мен се появи дълбоко уважение и привързаност към Девън, затова решихме...

— *Привързаност?* — прекъсна я Девън и повдигна вежди, но сините му очи проблеснаха дяволито. Катлийн беше отгледана в строго семейство, където проявата на чувства винаги бе обезкуражавана, затова на него винаги му правеше удоволствие да я дразни заради нейната резервираност.

Катлийн промърмори смутено:

— Любов.

Той се престори, че не чува и наведе глава.

— А?

Катлийн се изчерви и повиши глас:

— Влюбена съм в теб! Обожавам те. Сега може ли да продължа?

— Може — отвърна той и я притисна по-силно към себе си.

— Както казвах — продължи Катлийн, — решихме, че е по-добре да се оженим колкото се може по-скоро.

— Не мога да бъда по-щастлива — рече Касандра. — Но защо не изчакахте да вдигнете истинска сватба?

— Ще ти обясня по-късно. А сега да пийнем чай.

— Можеш да обясниш докато пием май — настоя Пандора.

— Моментът не е подходящ — отвърна уклончиво Катлийн.

И тогава Хелън разбра, с интуицията, придобита от скорошното си преживяване, че Катлийн очаква дете. Това беше най-логичното обяснение за прибързаната женитба и невъзможността да обясни това на едно деветнайсет годишно момиче.

Хелън се изчерви леко, докато размишляваше, че Девън и Катлийн сигурно са спали заедно като съпруг и съпруга. Това ѝ подейства донякъде като шок.

Но далеч не толкова силен, както ако не беше направила същото с Рис Уинтърборн и то едва предишния ден.

— Но защо... — настоя Пандора.

— О, боже — намеси се Хелън, — кучетата душат масата. Хайде да седнем и аз ще ви наляя. Катлийн, как е братовчедът Уест?

Катлийн се настани в креслото и стрелна Хелън с благодарен поглед.

Темата за Уест веднага отклони вниманието на близначките, както и беше предположила Хелън. Братът на Девън, красив млад развратник, който се правеше на много по-циничен, отколкото бе в действителност, беше любимец на близначките. Той се отнасяше към тях с небрежна привързаност и благосклонен интерес, държеше се като по-голям брат, какъвто никога не бяха имали в действителност — Тео беше живял почти непрекъснато в пансиона, а след това в Лондон.

Разговорът скоро се насочи към приората Евърсби. Девън описа мащабното находище на хематитна руда, което бяха открили, и как разработват планове да я копаят и продават.

— Сега богати ли сме? — попита Пандора.

— Не е учтиво да се пита така — рече Катлийн, като вдигна чашата си с чай. Но точно, преди да отпие от нея, тя намигна над ръба ѝ и промърмори: — Но да.

Близначките се изкикотиха.

— Колкото господин Уинтърборн? — попита Касандра.

— Глупаче — рече Пандора, — никой не е толкова богат, колкото господин Уинтърборн. — Когато забеляза намръщаното лице на Девън, тя рече извинително: — О. Не трябваше да споменаваме името му.

Девън насочи разговора отново към приората Евърсби и момичетата жадно поглъщаха думите му, докато той описваше плановете за гара в селото. Всички се съгласиха, че ще е ужасно удобно да имат достъп до железопътната линия толкова близо до дома, вместо да ходят чак в Олтън.

Следобедният чай беше разточително прахосване на време, удоволствие, което Рейвънелови винаги си бяха позволявали, независимо какво трябваше да пожертват заради него. Сервизът за чай от изрисуван порцелан беше поднасян на тежък сребърен поднос, заедно с триетажна стойка, върху която бяха подредени хрупкави кифлички, еклери с кайма, парчета сладко сирене „Дамсън“ върху препечени филийки и мънички сандвичи с малко кресон или яйчена салата. На всеки няколко минути се появяваше по някой прислужник, който носеше гореща вода и допълваше каничките с мляко и сметана.

Докато семейството се смееше и разговаряше, Хелън полагаше огромни усилия да се включи в забавленията, но погледът ѝ често се плъзваше към часовника над камината. Пет и половина; оставаха само деветдесет минути до края на приемливите за посещение часове. Тя си отчупи парче кифличка и постави върху него бучка мед с восък, като изчака медът да се разтопи добре, преди да го лапне. Беше изключително вкусно, но тревогата ѝ пречеше да му се наслади. Отпиваше от чая си, кимаше и се усмихваше, като слушаше с половин ухо разговора.

— Чудесно беше — най-накрая обяви Катлийн и остави салфетката си до чинията. — Сега мисля да си почина, денят беше уморителен. Ще се видим на вечеря.

Девън веднага се изправи и отиде да ѝ помогне да стане.

— Но още няма седем — каза Хелън, като се опитваше да прикрие смайването си. — Някой може да дойде. Все пак днес е ден за посещения.

Катлийн я погледна въпросително.

— Едва ли някой ще дойде. Тъй като Девън отсъстваше, ние удължихме периода, в който няма да приемаме гости. — Тя замълча и се взря в лицето на Хелън. — Освен ако... не очакваме някого?

Цъкането на часовника прозвуча абсурдно гръмко в настъпилата тишина.

Тик-так, тик-так.

— Да — отвърна импулсивно Хелън. — Аз очаквам някого.

Катлийн и Девън попитаха едновременно:

— Кого?

— Милорд. — На прага на стаята се появи главният лакей. — Господин Уинтърборн е дошъл по личен въпрос.

Тик-так, тик-так.

Нервите на Хелън се бунтуваха, кръвта ѝ препускаше по вените под острия поглед на Девън. Изражението му накара сърцето ѝ да се качи в гърлото.

Той се обърна към лакея.

— Покани ли го?

— Да, милорд. Очаква ви в библиотеката.

— Моля те, не отпращай господин Уинтърборн — каза Хелън с престорено хладнокръвие.

— В никакъв случай — отвърна Девън, но думите му изобщо не прозвучаха успокояващо. Дори напротив, бяха произнесени с тиха злоба.

Катлийн леко докосна ръката на съпруга си и му промърмори нещо.

Девън я погледна и част от яростта напусна погледа му. Но въпреки това тялото му буквално излъчваше смущаваща свирепост.

— Остани тук — промърмори той и излезе с широки крачки от стаята.

ГЛАВА 10

Катлийн изглеждаше забележително спокойна, когато седна на тапицирания стол.

— Хелън, искаш ли още една чаша чай?

— Да. — Хелън стрелна с умолителен поглед близначките. — Не искате ли да изведете кучетата в градината?

Момичетата бързо се подчиниха и извикаха шпаньолите, които заприпкаха след тях към градината.

Щом останаха сами, Катлийн бързо попита:

— Хелън, защо господин Уинтърборн е тук, за бога, и откъде знаеш, че ще дойде?

Хелън бавно вдигна ръка към високата яка на роклята си и подпъкна показалеца си под тънката копринена панделка, вързана на шията ѝ. Усещаше успокояващата тежест на пръстена с лунния камък под роклята си, скрит между гърдите ѝ. Тя го издърпа, изниза го от лентата и го сложи на пръста си.

— Аз отидох при него — рече просто тя и леко отпусна пръсти върху ръката на Катлийн, показвайки ѝ камъка. — Вчера.

Катлийн погледна изумено пръстена.

— Отишла си да видиш господин Уинтърборн сама?

— Да.

— Той ли го уреди? Изпрати ли някой да те вземе? Как...

— Той нямаше никаква представа. Идеята беше моя.

— И той ти даде този пръстен?

— Аз си го поисках. — Хелън се усмихна криво. — По-скоро настоях да го получа. — Тя отдръпна ръката си и се облегна назад. — Никога не съм харесвала диамантите, както сама знаеш.

— Но защо... — Катлийн млъкна и я погледна объркано.

— Искам да се омъжа за господин Уинтърборн — рече тихо Хелън. — Знам, че ти и братовчедът Девън ми желаете най-доброто, и вярвам на преценката ви. Но откакто годежът беше развален, аз не намирах нито миг покой. Осъзнах, че съм привързана към него и...

— Хелън, има някои неща, които не знаеш...

— Знам ги. Вчера господин Уинтърборн ми каза, че се е държал изключително обидно с теб. За което съжалява ужасно много и е дошъл да се извини. Било е импулсивна грешка — трябва да повярваш, че не го е направил нарочно.

Катлийн разтърка уморено очи.

— Още щом го каза, знаех, че не говори сериозно. Проблемът е, че точно тогава Девън влезе в стаята и чу достатъчно, за да изпадне в ярост. Все още не е минало достатъчно време, за да погледне на случилото се от друга перспектива.

— Но ти го направи? — попита притеснено Хелън.

— Определено мога да разбера и простя няколко прибързани думи. Не одобрявам господин Уинтърборн не заради случилото се онзи ден, а защото вие двамата нямате нищо общо помежду си. Скоро ще бъдеш представена в обществото, ще се запознаеш с много мили господа, изискани и образовани, и...

— Нито един, от които няма да пожелае да прекара и минутка в моята компания, ако нямам придружител. Не е нужно да правя сравнение — господин Уинтърборн е мъжът, който бих избрала.

Катлийн очевидно се опитваше да я разбере.

— Само до преди седмица беше обляна в сълзи и ми казваше колко те е уплашил, като те е целунал.

— Така е. Но както обикновено ти ми даде идеалния съвет. Каза, че някой ден, с подходящия човек, целуването ще е прекрасно. Наистина е така.

— Той... ти му позволи... — Катлийн се ококори.

— Не тая никакви илюзии относно господин Уинтърборн — продължи Хелън. — Или поне не много. Той е безмилостен, амбициозен и е свикнал всичко да става по неговата. Може би невинаги е джентълмен в същинския смисъл на думата, но си има собствено разбиране за чест. И... — Хелън неволно се усмихна — е привързан към мен. Мисля, че съм се превърнала в негова слабост, а той е човек, който отчаяно се нуждае поне от няколко слабости.

— Колко време прекара с него вчера? — попита разсеяно Катлийн. — В магазина му ли бяхте или в къщата? Кой ви видя заедно? — Тя вече усилено пресмяташе как максимално да смекчи вредата,

нанесена върху репутацията на Хелън. Реакцията на Девън несъмнено щеше да е същата.

Хелън все по-ясно разбираше, че настояването на Рис да спи с него, колкото и да бе манипулативно, беше правилният избор. Беше се превърнало в идеалното оръжие срещу всякакви аргументи.

И тя нямаше друг избор, освен да го използва.

— Катлийн — рече тихо младата жена, — аз съм компрометирана.

— Не е задължително. Сигурно ще се появят слухове, но...

— Трябва да се омъжа за него. — Когато видя озадаченото изражение на снаха си, Хелън повтори думите с натъртване. — *Трябва* да се омъжа за него.

— О! — запъна се Катлийн, когато започна да разбира. — Ти и той...

— Да.

Катлийн замълча в опит да осъзнае онова, което току-що бе научила. Златистокафявите ѝ очи проблеснаха загрижено.

— Горката Хелън — рече най-накрая тя. — Не си знаела какво да очакваш. Сигурно си била уплашена. Моля те, кажи ми, скъпа, той насили ли те или...

— Не, изобщо не стана така — побърза да я прекъсне Хелън. — Трябва да ми повярваш, че го направих абсолютно по своя воля. Имах възможност да откажа. Господин Уинтърборн ми обясни какво ще се случи. Изобщо не беше неприятно. Беше... — Тя сведе поглед. — Достави ми удоволствие — довърши най-после с тих глас. — Сигурно съм ужасно порочна.

След миг Катлийн я потупа успокояващо по ръката.

— Не си порочна — рече тя. — Някои твърдят, че жената не бива да изпитва удоволствие, но според мен това прави процеса много по-приятен.

Хелън винаги бе харесвала прагматичната природа на Катлийн, но не толкова много, както в този момент.

— Помислих си, че няма да одобриш това, че спях с него — рече тя с облекчение.

Катлийн се усмихна.

— Не мога да кажа, че се *радвам*. Но не мога и да те обвинявам за нещо, което самата аз направих. Тъй като говорим откровено...

Очаквам дете от Девън.

— Нима? — възкликна със задоволство Хелън. — И аз си помислих, че това е причината да се ожените толкова набързо.

— Да. Това и защото съм влюбена до полуда в него. — Катлийн посегна към купичката със захарчета, взе една бучка и започна да я смуче. После рече колебливо: — Нямам представа колко си запозната с тези неща. Разбираш ли последствията от случилото се?

Хелън кимна.

— Може да има бебе.

— Да, освен ако... той не е взел предпазни мерки? — Безизразното лице на Хелън я накара да продължи: — Скъпа, мога ли да те попитам нещо доста лично?

Хелън кимна предпазливо.

— Той... свърши ли... вътре в теб? В последния момент?

Озадачена, Хелън отвърна:

— Не съм сигурна.

Катлийн се усмихна печално на объркването ѝ.

— Ще поговорим за това по-късно. Очевидно господин Уинтърборн не ти е обяснил съвсем всичко. — Тя разсеяно вдигна малкия златен часовник, който висеше на верижка около врата ѝ и почука с гладкия метален обков по устните си. — Какво да правим? — попита по-скоро себе си, отколкото Хелън.

— Надявах се двамата с Девън да оттеглите възраженията си за сватбата.

— Аз вече съм ги оттеглила — отвърна Катлийн. — Практически погледнато вече никой не би могъл да възрази. И ти дължа подкрепата си заради начина, по който се намесих в отношенията ви. Съжалявам, Хелън. Наистина се опитах да помогна.

— Естествено — рече Хелън с облекчение. — Не си мисля иначе. Всичко се оправи по най-добрия начин.

— Дали? — Катлийн я озари с прекрасната си усмивка. — Изглеждаш много щастлива. Дали причината е господин Уинтърборн?

— Да. — Хелън притисна длани към пламналите си бузи и се засмя беззвучно. — Цялата съм настръхнала при мисълта, че той е долу. Едновременно ми е студено и горещо, и едва дишам. — Тя се поколеба. — Такова ли е усещането да си влюбен?

— Това е страст — рече Катлийн. — Любов е, когато можеш да дишаш. — Потънала в мислите си, тя сгъваше и разгъваше салфетката в скута си. — Ситуацията трябва да се подхване внимателно. Девън не трябва да разбира, че си спала с господин Уинтърборн — той няма да приеме нещата толкова разумно като мен. Ще го приеме като посегателство над фамилната чест и... ох, направо не ми се мисли. Но ще го уговоря да приеме брака ви. Може да отнеме няколко дни, но...

— Господин Уинтърборн смята да му каже тази вечер.

Катлийн я погледна напрегнато и остави салфетката настрана.

— Какво? Нали каза, че е дошъл да се извини.

— Да, но след това ще поиска разрешение от Девън за годеежа ни. Ако Девън му откаже, той ще му каже, че няма друг избор, защото вече не съм девствена.

— Мили боже — възкликна Катлийн и скочи на крака. — Трябва да го спрем.

— Господин Уинтърборн може вече да му е казал — рече ужасената Хелън.

— Не е още. — Катлийн се устреми към вратата, следвана по петите от Хелън. — Ако беше, щяхме да чуем крясъци и звуци от трошени на предмети, и...

В този момент от долния етаж се чу невъобразим шум: ругатни, трясъци, трополене и глух удар, последван от падане. Стените на къщата завибрираха.

— Пригответи се — промърмори Катлийн, — казал му е.

Двете жени се спуснаха надолу по стълбището, прекосиха фойето и се втурнаха към библиотеката. Когато стигнаха до нея, в стаята вече цареше хаос, малката масичка беше прекатурена, по пода бяха пръснати книги, а порцелановата ваза беше на парчета. Двамата мъже се бяха вкопчили в яростен двубой и във въздуха се носеха войнствени викове и приглушени ругатни. Девън успя да намери сигурна опора и изтласка Рис с достатъчно сила, за да го блъсне към стената.

С дрезгав звук Уинтърборн падна на четири крака.

Хелън извика разтревожено и изтича към мъжа, който бавно се свлече настрана.

— Девън! — извика Катлийн и се затича да му препречи пътя.

— Махни се от пътя ми — изръмжа Девън с потъмняло от нахлупата кръв лице. Беше го обзела ярост, от онази, която се разгаряше толкова по-силно, колкото повече се опитваха да го успокоят. Негова родственица беше опозорена и това можеше да бъде заплатено само със смърт. Съществуваха само двама души, които можеха да го укротят в това му състояние: брат му Уест и Катлийн.

— Остави го на мира — рече Катлийн, като застана между съпруга си и Рис. — Нарани го.

— Не достатъчно. — Той направи жест, сякаш се канеше да я отблъсне.

— Девън, не. — Катлийн упорито остана на мястото си. Без да осъзнава, беше поставила ръка върху корема си. По-късно щеше да довери на Хелън, че импулсивно беше закрила утробата си още преди бременността ѝ дори да започне да личи, дори преди да е свикнала с мисълта, че ще има дете.

Но този незначителен, несъзнателен жест напълно обезоръжи Девън. Погледът му се закова в корема ѝ и той се спря, задъхан.

Катлийн осъзна предимството си и бързо му каза:

— Не трябва да се плаша в моето състояние.

Девън я изгледа със смесица от гняв и протест.

— Това ли ще използваш срещу мен в следващите девет месеца?

— Не, скъпи, само в следващите седем и половина. След това ще трябва да открия нещо друго, което да използвам срещу теб. — Катлийн отиде до него и прегърна вдървеното му тяло. Когато ръцете ѝ го обгърнаха, тя плъзна длан по тила му в опит да го успокои. — Знаеш, че не мога да ти позволя да убиваш хора преди вечеря — промърмори тя. — Това ще разстрои целия режим на домакинството.

Рис изпитваше толкова силна болка, че не обръщаше никакво внимание на разговора им. Той продължаваше да лежи на една страна, полусвит, здравословният му бронзов тен бе заменен от силна бледност.

Хелън седна на пода до него и взе главата му в скута си.

— Къде си ранен? — попита разтревожено тя. — Гърбът ли те боли?

— Рамото... изкълчих го тази сутрин.

— Видя ли те лекар?

— Аха. — Рис пусна плата на роклята ѝ и предпазливо размърда пръстите си. — Всичко е наред — промърмори той. С вдървени движения понечи да се надигне, но изпъшка от болка.

Хелън му помогна да се изправи, като праметна здравата му ръка през врата си. Почувства потрепването му, когато случайно притисна някакво наранено място.

— Не е само рамото ти — каза притеснено тя.

Рис се засмя дрезгаво.

— *Cariad*, няма ни една движеща се част в тялото ми, която да не боли. — Той седна с усилие и се облегна на близкия диван. Затвори очи, въздъхна накъсано и се опита да се намести така, че да облекчи болката.

— От какво имаш нужда? — попита бързо Хелън. — Какво мога да направя? — Няколко кичура тъмна коса бяха паднали на челото му и тя ги приглади нежно назад.

Миглите му се повдигнаха и погледът ѝ срещна неговия пламтящ, тъмен взор.

— Можеш да се омъжиш за мен.

Въпреки тревогата си Хелън се усмихна и притисна длан към бузата му.

— Вече казах, че ще го направя.

Девън, който се беше приближил зад гърба ѝ, попита раздражено:

— По дяволите, какво ти става, Уинтърборн?

— Ами ти го блъсна в стената — отбеляза Катлийн.

— И по-лоши неща съм правил преди, но никога не съм го повалял на земята. — Двамата мъже се боксираха редовно и тренираха в един клуб едновременно борба и *savate*, бойно изкуство, тръгнало от улиците на Париж.

Хелън се извърна към тях и обясни:

— Рамото на господин Уинтърборн е било изкълчено тази сутрин.

Девън изглеждаше първо изненадан, а след това и ядосан.

— Проклятие, защо не ми каза нищо?

Рис присви очи.

— Щеше ли да има значение?

— Не и след глупостите, които ми надрънка!

— Какви глупости? — попита Катлийн с изключително спокоен тон, като докосна съпруга си по ръката.

— Каза, че Хелън го е посетила вчера. *Сама*. И те... — Девън млъкна, защото не желаше да повтаря обидното твърдение.

— Истина е — рече Хелън.

Беше рядкост да се види Девън, който беше свикнал с честите изненади през последната година, да бъде толкова изненадан. Но сега се вторачи в нея и челюстта му увисна като капак на незакопчана пътна чанта.

— Аз съм компрометирана — додаде Хелън, може би твърде весело. Но след като двайсет и една години се бе държала срамежливо и предсказуемо и бе седяла тихо по ъглите, тя бе открила истинско удоволствие в шокирането на хората.

В последвалата изумена тишина тя обърна гръб на Рис и започна да развързва копринената му вратовръзка.

Рис посегна да я спре, но потрепери от болка.

— *Cariad* — рече навъсено той, — какво правиш?

Тя разтвори реверите на палтото му.

— Искам да погледна рамото ти.

— Не тук. После ще го види доктор.

Хелън разбираше нежеланието му. Но в никакъв случай нямаше да му позволи да напусне Рейвънел Хаус наранен и изпитващ болка.

— Трябва да разберем дали не е изкълчено отново.

— Добре е. — Но той изпъшка от болка, когато тя внимателно издърпа ръкава му.

Катлийн веднага се притече на помощ и коленичи от другата му страна.

— Не мърдайте — предупреди го тя. — Оставете на нас.

Двете се заеха да събличат дрехата. Рис стисна зъби, но когато понечиха да съблекат палтото, той ги отблъсна назад.

— *Ох!*

Хелън се спря и погледна притеснено Катлийн.

— Трябва да го разрежем.

Рис трепереше със затворени очи.

— Как ли пък не — промърмори той. — Тая сутрин вече ми нарязаха една риза. Оставете ме.

Катлийн погледна умолително съпруга си.

Девън въздъхна и отиде да вземе нещо от масичката, след което се върна при групата. Когато се приближи, отвори със замах сгъваем сребърен нож с дълго блестящо острие.

Изщракването, колкото и тихо да беше, накара Рис да трепне инстинктивно и да отвори очи. Понечи да отрази заплахата, но изруга от болка и отново се отпусна на земята.

— Спокойно, глупако — рече ледено Девън и приклепна до него. — Няма да те убивам. Камериерът ти ще го направи вместо мен, когато разбере, че за един ден си съсипал две скъпи ризи и едно палто.

— Не съм...

— Уинтърборн, ти обиди жена ми, обезчести братовчедка ми и заради теб закъснява вечерята ми. Сега е идеалният момент да ти затворя устата завинаги — предупреди го тихо Девън.

Рис се намръщи и остана неподвижен, докато Девън работеше умело с ножа. Острието се плъзна по шевовете на дрехите и те започнаха да се свличат от тялото му като кората на сребърна бреза.

— Милейди — каза Рис на Катлийн и замълча за миг; като изпусна свистящ дъх между стиснатите си зъби. — Извинявам се. За начина, по който се държах онзи ден. За думите, които казах. Аз... — Той изпъшка, когато Катлийн внимателно издърпа ръкава от наранената му ръка — ... нямам оправдание.

— Аз също имам вина — отвърна Катлийн, докато сгъваше палтото и го оставяше настрана. Когато срещна изненадания поглед на Рис, тя продължи решително: — Действах импулсивно и така създадох ситуация, която беше трудна за всички. Знаех, че не трябва да отивам сама в къщата на джентълмен, но в притеснението си за Хелън направих грешка. Приемам извинението ви, господин Уинтърборн, ако вие приемете моето.

— Вината е моя — настоя той. — Не трябваше да ви обиждам така. Изобщо не говорех сериозно.

— Знам — увери го Катлийн.

— Никога не сте ме привличали. Едва ли съм желал някоя жена по-малко от вас.

Устните на Катлийн потрепнаха в прикритата усмивка.

— Отвращението ни е взаимно, господин Уинтърборн. Да сключим ли мир и да започнем отначало?

Рис гледаше предпазливо разрязващия ризата му нож.

— Вината беше моя — намеси се бързо Хелън. — Аз отидох вчера непоканена в магазина и настоях да видя господин Уинтърборн. Казах му, че все още желая да се омъжа за него, накарах го да смени пръстена ми с друг и после... после бях с него. — Тя се поколеба, щом осъзна как са прозвучали думите ѝ. — Не в магазина, разбира се.

— О, боже, надявам се, че не е имало боричкане — рече Катлийн с непроницаемо лице.

Девън стрелна съпругата си с язвителен поглед.

— Катлийн, ако обичаш, кажи на Сътън да донесе една от ризите ми. Някоя от по-свободните.

— Да, милорд. — Катлийн се изправи. — Може би трябва да донесе също... — Гласът ѝ секна, когато ризата се свлече на пода и разкри широките гърди на Рис и бледожълтото му рамо. Изглежда му причиняваше ужасна болка, мускулите му бяха стегнати докрай под кожата.

Гледката накара Хелън да замълчи ужасена. Пръстите ѝ се свиха нежно около китката му и тя почувства как тялото му се накланя към нея, сякаш се опитваше да попие докосването ѝ.

— Как се случи това? — попита отсечено Девън, като помогна на Рис да се наведе напред, за да разгледа гърба му, чиято кехлибарена кожа също беше загрозена от няколко почернели натъртвания.

— Отидох със Северин да разгледам един имот до Кингс Крос — промърмори Рис. — Няколко отломки паднаха от сградата, която беше предвидена за събаряне.

Девън се намръщи още повече.

— Откога стана толкова податлив на инциденти?

— Откакто започнах да прекарвам повече време с приятелите си — отвърна ледено Рис.

— Предполагам, че няма никаква надежда част от отломките да са се стоварили върху Северин? — попита Девън.

— Той няма и драскотина.

Девън въздъхна и се обърна към Катлийн.

— Ще ти трябва бренди и торбички с лед, заедно с ризата. И камфорова лапа, като оная, която използвахме за пукнатите ми ребра.

Катлийн му се усмихна.

— Спомням си. — Тя отиде до вратата, отвори я и се спря внезапно, когато се озова пред тълпата, събрала се пред нея, за да

подслушва. Плъзна поглед по трите прислужнички, портиера, госпожа Абът и камериера на Девън.

Домакинката реагира първа.

— Какво ви казвах — рече тя с висок глас, — време е да се залавяте за работа.

Катлийн се прокашля, сякаш се опитваше да сподави смеха си.

— Сътън — рече тя на камериера, — искам да ми донесете няколко неща за госта ни. Успяхте ли да чуете достатъчно ясно лорд Триниър, или трябва повторно да изредя предметите?

— Бренди, лед, лапа и риза — отвърна камериерът с изключително достойнство. — Освен това ще донеса платнена лента за превръзката на господина.

Когато Сътън се отдалечи, Катлийн се обърна към домакинката.

— Госпожо Абът, боя се, че случайно съборихме порцелановата ваза.

Преди жената да успее да отговори, трите прислужнички въодушевено предложиха да почистят. Човек не можеше да не се запита дали ентусиазмът бе свързан с работата им или с желанието да се озоват в стаята с полугодия Уинтърборн. Съдейки по начина, по който протягаха шии, за да го зърнат, очевидно беше второто.

— Аз ще почистя, милейди — обяви домакинката и пропъди прислужничките. — Веднага се връщам с метлата.

Катлийн се обърна към близначките, които продължаваха да стоят на прага.

— Искате ли да попитате нещо, момичета?

Пандора я погледна с надежда.

— Може ли да поздравим господин Уинтърборн?

— По-късно, скъпа. Точно сега не е в състояние.

— Моля те, кажи му, че ужасно съжаляваме за сградата, която се е срутила върху него — рече напълно искрено Касандра.

В гласа на Катлийн се долавяше веселие, когато ѝ отговори:

— Ще предам милото ти послание. А сега си вървете.

Близначките с неохота се отдалечиха от библиотеката.

След като затвори вратата, Катлийн се върна при групата край дивана. По пътя си грабна едно сгънато одеяло, оставено на облегалката на креслото.

Девън преглеждаше рамото на Рис и го опипваше внимателно, за да провери дали костта отново се е изметнала от мястото си.

— Трябва да лежиш у дома в леглото — рече бързо той, — а не да се шляеш из Лондон и да предлагаш на младите момичета, които си обезчестил.

Рис се намръщи.

— Първо, не се шляя, и второ, Хелън... *проклет да си*, така боли! — Главата му се отпусна на гърдите.

Хелън го погледна със съчувствие; знаеше колко мрази да не може да контролира нещата. Рис бе винаги добре облечен и поддържаше пълен самоконтрол. Самото му име означаваше успех, лукс и елегантност. Кое то изобщо не беше съвместимо с това да лежи на пода пребит, насинен и оставен насила без дрехи.

— И второ? — попита нежно тя, подтиквайки го да завърши мисълта си.

— Ти не си обезчестена — рече мрачно той с наведена глава. — Ти си идеална.

Сърцето на Хелън се сви от сладостна болка. Ужасно много искаше да го прегърне и утеши. Вместо това се задоволи само нежно да приглади черната му коса назад. Той притисна глава към дланта ѝ, като любвеобилен вълк. Ръката ѝ се плъзна по бузите към челюстта му и надолу по твърдата, идеална извивка на здравето му рамо.

— Изглежда ми наред — каза Девън, като се изправи. — Според мен не е пострадало отново. Хелън, ако продължиш да галиш това копеле пред мен, ще му изкълча и другото рамо.

Хелън отдръпна смутено ръката си.

Рис повдигна глава и изгледа опасно Девън.

— Тази вечер тя си тръгва с мен.

Лицето на Девън се вкамени.

— Ако си мислиш...

— Но е най-добре сватбата да бъде през юни — намеси се бързо Хелън. — А преди всичко бихме искали да получим благословията ти, братовчеде Девън.

— Ето, господин Уинтърборн — каза весело Катлийн, като пристъпи напред и уви голия му торс с одеялото. — Да му помогнем да седне на дивана — на пода става голямо течение.

— Нямам нужда от помощ — изръмжа Рис. Той успя да се изправи с усилие, като се подпираше на кожения диван. — Хелън, върви си пригответи багажа.

Хелън беше смаяна. Не можеше да се насили да му противоречи, особено когато беше ранен и уязвим. Но не искаше да напусне Рейвънел Хаус при тези обстоятелства. Девън се бе държал изключително мило, беше позволил на нея и на близначките да останат в приората Евърсби, когато всеки друг в неговото положение щеше да ги изхвърли, без да се замисли. Тя нямаше никакво желание да разцепва семейството, като избяга и ги лиши от присъствие на сватбата си.

Хелън погледна към Катлийн с мълчалива молба за помощ.

Снаха ѝ веднага я разбра и заговори на Рис с успокояващ тон.

— Това определено не е необходимо, господин Уинтърборн. И двамата заслужавате истинска церемония, в присъствието на семействата и приятелите си. А не някаква прибързана работа.

— Прибързаната работа беше достатъчно добра за вас с Триниър — отвърна Рис. — Щом той не може да чака със сватбата, защо аз да го правя?

Катлийн се поколеба, преди да отвърне със смутена усмивка.

— Нямахме друг избор.

Живият ум на Рис успя за две секунди да разбере намека.

— Чакате дете — рече той с равен тон. — Поздравления.

— Не трябваше да му казваш — промърмори Девън.

Катлийн му се усмихна и седна на дивана.

— Но, милорд, господин Уинтърборн скоро ще бъде част от семейството.

Девън потърка с длан челото си, сякаш тази мисъл му причиняваше главоболие.

— Хелън може да се окаже скоро в същото положение — каза Рис, като умишлено се опитваше да го провокира. — Тя също може да носи дете.

— Все още не знаем дали е така — рече Хелън и се пресегна, за да загърне гърдите му с одеялото. — Ако се окаже, че е така, плановете ще се променят, разбира се. Но предпочитам да изчакам, докато разберем със сигурност.

Рис я погледна, без да се опитва да прикрие желанието, което пламтеше под невъзмутимата му външност.

— Не мога да те чакам — каза той.

— Но ще се наложи — заяви студено Девън. — Това е условието за моето съгласие. Държал си се с Хелън като с пионка в игра на шах и си манипулирал ситуацията в своя полза. Сега ще ти се наложи да чакаш до юни, по дяволите, защото толкова време ще е необходимо, за да мога да те погледна, без да ми се прииска да те удуша. Междувременно ми омръзна Рейвънелови да върлуват из Лондон. След като уредихме всичко, връщам семейството в Хемпшър. — Той погледна към Катлийн със сключени вежди и тя кимна утвърдително.

В този миг иззад най-далечната врата на двойната библиотека се чу протяжен вой:

— *Heeeee!*

Катлийн обърна изненадано глава към звука.

— Пандора — извика тя, — не подслушвай, ако обичаш!

— Не е Пандора — дойде раздраженият отговор. — Касандра е.

— *He e* — веднага прозвуча друг раздражен младежки глас. — Аз съм Касандра, а Пандора се опитва да ме вкара в неприятности.

— И двете сте го загазили здраво! — извика в отговор Девън. — Качвайте се горе!

— Не искаме да си тръгваме от Лондон — каза едното момиче, а другото добави: — В провинцията е толкова скучнително.

Девън погледна към Катлийн и двамата с усилие потиснаха усмивките си.

— Кога ще видя Хелън? — попита настоятелно Рис.

Девън като че ли се наслаждаваше на потиснатия гняв на някогашния си приятел.

— Ако зависи от мен, чак в деня на сватбата.

Рис се обърна към Хелън.

— *Cariad*, искам да...

— Моля те, не искам това от мен — рече умолително Хелън. — Планирахме сватбата да бъде през юни. Не губиш нищо. Отново сме сгодени, а така и семейството ми е на наша страна.

Хелън виждаше вътрешната борба, изписана на лицето му: ярост, гордост, копнеж.

— *Моля те* — повтори нежно тя. — Кажу ми, че ще ме чакаш.

ГЛАВА 11

След като изпратиха господин Уинтърборн у дома в каретата му, с ръка, увесена в превръзка и пакетчета с лед, прикрепени към рамото му, Рейвънелови вечеряха и се оттеглиха рано в стаите си. Катлийн беше доволна и изобщо не се изненада, когато Девън, въпреки негодуванието си, се беше погрижил добре за приятеля си, преди да го отпрати. Макар че господин Уинтърборн го беше разгневил и разочаровал, нямаше никакво съмнение, че Девън щеше да му прости.

Катлийн го гледаше с удоволствие как се съблича, преди да си легне при нея. Съпругът ѝ, който обожаваше ездата, борбата и най-различни други спортове, беше атлетичен мъж в изумителна форма.

Девън се изпъна по гръб и се протегна с въздишка на задоволство.

Катлийн се обърна на една страна, подпря главата си с ръка и зарови пръсти в тъмните косъмчета на гърдите му.

— Не мислиш ли, че ще е твърде жестоко да не им позволяваме да се виждат пред следващите пет месеца? — попита тя.

— Няма никакъв шанс Уинтърборн да стои толкова време далеч от нея.

Катлийн се усмихна и прокара пръст по скулата му.

— Тогава защо им забрани?

— Копелето газии през живота като завоевателна армия — ако от време на време не го принуждавам да отстъпва, само ще ме презира. Освен това все още ми се иска да го убия заради онова, което причини на Хелън. — Девън въздъхна. — Знаех си, че не трябва да оставяме момичетата сами, дори за един ден. Само че се притеснявах за близначките, а се оказа, че Хелън е тази, която е търсела скандал.

— Не е търсела скандал — възрази Катлийн. — Отишла е... ами, отишла е да си върне годеника. Трябва да потърсим баланса в ситуацията; не е честно да обвиняваме само него.

Той повдигна вежди.

— Защо вземаш неговата страна, когато беше против брака им от самото начало?

— Заради Хелън — призна тя. — Знаех, че тя е готова на всичко заради доброто на семейството, дори да се омъжи за човек, когото не обича. Освен това знаех, че господин Уинтърборн я плаши. Но това се промени. Според мен сега тя наистина го иска. Вече не се страхува от него. Начинът, по който му се противопостави тази вечер, промени изцяло мнението ми за този брак. Щом така иска тя, аз ще я подкрепя.

— Не мога да пренебрегна действията на Уинтърборн — изръмжа Девън. — От уважение към мен не трябваше да отнема невинността на млада жена, която е под мое покровителство. Това е въпрос на почит.

Катлийн се намести върху него и се взря в сините му очи.

— И това го казва мъжът, който ме съблазни в почти всяка стая, стълбище или сеновал в приората Евърсби — нежно му се подигра тя. — Къде е твоето уважение на невинността?

Мръщенето му се изпари.

— Това беше различно.

— Защо, ако мога да попитам?

Девън бързо я събори назад и се озова върху нея, което я накара да се изкиска.

— Защото — рече той с дрезгав глас, — аз те желяех *толкова силно...*

Тя започна да се извива и да се смее, докато той развързваше нощницата ѝ.

— ... и като господар на имението — продължи Девън, докато я събличаше, — реших, че е време да упражня моето *droit de seigneur*^[1].

— Сякаш съм някоя средновековна селянка? — попита тя, като го блъсна по гръб и го възседна.

Улови шарещите му ръце и се опита да ги прикове към леглото с цялата си сила.

От устата му излетя гърлен смях.

— Любима, така няма да стане. Не си по-тежка от пеперуда. — Тя стисна китките му по-здраво и Девън остана да лежи неподвижно, като очевидно се наслаждаваше на играта им. — Решителна пеперуда — призна си той. Докато я гледаше, усмивката му избледня и очите му

потъмняха до наситено синьо. — Аз съм егоистично копеле — рече тихо Девън. — Не трябваше да те съблазнявам.

— Аз се съгласих — отбеляза Катлийн, вътрешно изненадана от угризенията му. *Той се променяше, помисли си тя, бързо помъдряваше, след като беше натоварен с отговорностите, които толкова неочаквано му се бяха стоварили на главата.*

— Сега бих постъпил различно. Прости ми. — Той се поколеба и се намръщи укорително. — Не бях отгледан като почтен човек. Това е ужасно трудно за учене.

Катлийн плъзна ръка по неговата, докато пръстите им не се преплетоха.

— Няма нищо за прощаване или за съжаление.

Девън поклати глава; не искаше толкова лесно да му прости.

— Каж ми как да изкупя вината си.

Катлийн нежно докосна устните му със своите.

— Обичай ме — прошепна тя.

Девън се претърколи внимателно и се озова над нея.

— Винаги — отвърна с дрезгав глас и впи устни в нейните, докато ръцете му шареха по тялото ѝ. Люби я бавно и умело. Много след като беше готова за него, Девън най-после разтвори бедрата ѝ и влезе в нея. Тя се изви нетърпеливо, когато той отказа да проникне навътре, колкото и да се опитваше да го накара.

— Девън... — Тя дишаше учестено. — Искам още.

— Още какво? — Устните му се плъзнаха към шията ѝ.

Тя се намръщи и се извъртя.

— О, колко мразя да ме дразниш така!

Той се усмихна.

— Почти толкова, колкото ти харесва. — Той се подчини и проникна още сантиметър навътре.

— По-дълбоко — изохка тя. — Моля те, Девън...

— Така ли? — попита нежно той.

Катлийн изви гръб под тялото му, устните ѝ се разтвориха в беззвучен вик, докато той покори тялото и душата ѝ едновременно нетърпеливо и нежно.

— Фърнсби! — извика Рис намръщено, докато подреждаше документите на бюрото си.

Личната му секретарка се появи веднага на прага.

— Да, господин Уинтърборн?

— Влез. — Той събра листите хартия на спретната купчинка, постави ги в папка и завърза връзките ѝ. — Току-що прегледах документите, които изпратиха от кантората на господин Северин. — Той ѝ подаде папката.

— Онези, които се отнасят до жилищните сгради до Кингс Крос?

— Аха. Разрешителни, ипотеки, договори със строители и така нататък. — Той я погледна навъсено. — Но на нито един документ не е отбелязано името на собственика. Северин едва ли очаква от мен да купя имот, без да знам кой го продава.

— Мисля, че законът задължава вписването на името на собственика.

— Законът винаги може да се заобиколи. — Рис кимна към папката в ръцете на Фърнсби. — Ипотеката не е финансирана от банка, а чрез заем от кооперативно строително дружество. Според разрешителното имотът е собственост на частна инвеститорска компания. Обзалагам се на хиляда лири, че се управлява временно от неназовано лице.

— И защо някой ще си създава такива проблеми, вместо просто да я купи на свое име?

— В миналото съм купувал имоти анонимно, за да избягна покачването на цената до небесата, щом се чуе името ми. Имам съперници в бизнеса, които с удоволствие биха ме поставяли на мястото ми от време на време, като ми вземат под носа нещо, което искам. Вероятно този мъж е действал по същите причини. Но аз искам да науча името му.

— Господин Северин няма ли да ви го каже, ако го попитате директно?

Рис поклати глава.

— Вече щеше да ми го е казал. Май е наясно, че ако разбере кой е собственикът, сделката ще пропадне.

— Да предам ли информацията на същия човек, който наехме да проучи сделката с консервната фабрика?

— Да, той ще свърши работа.

— Веднага ще се погрижа. Освен това доктор Хейвлок чака отвън, за да разговаря с вас.

Рис нетърпеливо завъртя очи.

— Кажу ми, че рамото ми е добре като...

— Не ми пука за проклетото ти рамо — разнесе се сериозен глас от прага. — Дойдох заради по-важен въпрос.

Човекът, който каза това, беше доктор Уилям Хейвлок, някогашен личен лекар на шепа привилегировани лондонски фамилии. Освен това се занимаваше и с медицинско списание с прогресивни възгледи, като пишеше статии за медицинското обслужване на бедните и проблемите на общественото здраве. Накрая богатите му пациенти се обезпокоиха от политическите дебати, които беше възбудил, и се бяха насочили към други, не толкова противоречиви лекари.

Рис беше наел Хейвлок преди десет години, още при отварянето на магазина на Корк Стрийт. Логично беше да наеме постоянен лекар, който да се грижи работниците му да са във форма, здрави и продуктивни.

Вдовецът на средна възраст беше стегнат, набит мъж с коса като снежнобяла лъвска грива и очи, които бяха виждали най-добрите и най-лошите страни на човешката същност. Лицето му с груби черти непрекъснато носеше свирепо изражение, но когато беше с пациенти, чертите му омекваха добродушно, с което веднага спечелваше доверието им.

— Доктор Хейвлок — рече с леко раздражение госпожа Фърнсби. — Помолих ви да изчакате в приемната за посетители.

— Уинтърборн няма угризения, когато ми проваля програмата — отвърна сприхаво той, — затова реших и аз да проваля неговата.

Двамата се изгледаха с присвити очи.

Доста от служителите в магазина предполагаха, че под обичайните противоречия между Хейвлок и госпожа Фърнсби се крие тайно взаимно привличане. Докато ги гледаше, Рис беше склонен да повярва на слуховете.

— Добро утро, Хейвлок — каза той. — Как съм ти провалил програмата?

— Като ми изпрати неканен посетител в деня, когато трябва да се погрижа поне за десетима пациенти.

Рис погледна въпросително към госпожа Фърнсби.

— Той говори за доктор Гибсън — рече тя. — Аз проведох събеседване с нея, както пожелахте. Тъй като реших, че е достатъчно квалифицирана, я изпратих при доктор Хейвлок.

— Как успя да прецениш квалификацията ѝ, Фърнсби? — попита бързо Хейвлок.

— Тя е получила с почести докторската си титла и има куп награди — отвърна му секретарката.

— От Франция — отвърна с леко презрение Хейвлок.

— Като се има предвид, че английските лекари не можаха да спасят горкия ми съпруг — сопна му се Фърнсби, — аз съм готова да приема, който и да е френски лекар.

Рис побърза да се намеси, преди спорът да е прераснал в разгорещена кавга.

— Ела, Хейвлок, да обсъдим доктор Гибсън.

Лекарят влезе в кабинета и докато подминаваше секретарката, рече многозначително:

— Бих искал малко чай, Фърнсби.

— За вас съм *госпожа* Фърнсби. А чай можете да си вземете в столовата на персонала.

Хейвлок се спря и я изгледа обидено.

— Защо той може да ви нарича Фърнсби?

— Защото той е господин Уинтърборн, а вие не сте. — Госпожа Фърнсби насочи вниманието си към Рис. — Ще желаете ли чай, сър? Предполагам, че бих могла да донеса с подноса ви и допълнителна чаша за доктор Хейвлок.

Рис се опита да прикрие веселието си, преди да отговори любезно:

— Мисля, че да. Благодаря, Фърнсби.

След като секретарката излезе от кабинета, Рис каза на Хейвлок:

— Обясних ясно на доктор Гибсън, че наемането ѝ на работа зависи изцяло от вашето одобрение.

По-възрастният мъж се намръщи и дълбока бръчка разсече челото му.

— Тая самонадеяна мома ми съобщи, че наемането ѝ е *fait accompli*^[2].

— Нали миналия месец каза, че се нуждаеш от асистент?

— Който аз да си избира.

— Съмняваш ли се в нейните умения? — попита Рис.

Хейвлок можеше да унищожи зараждащата се кариера на Гарет Гибсън с едно просто „да“. Но той беше твърде честен, за да го направи.

— Ако някой мъж дойде при мен с нейната квалификация, щях на момента да го наема. Но жена? Твърде много предразсъдъци трябва да преодолее. Дори жените пациентки ще предпочетат лекар мъж.

— В началото. Докато не свикнат с идеята. — Тъй като видя, че възрастният мъж се кани да възрази, Рис продължи с укорителна нотка в гласа: — Хейвлок, давам работа на стотици работнички, които всеки ден демонстрират уменията си. Наскоро повиших една продавачка до началник-отдел и тя се представя също толкова добре, колкото, който и да е мъж на нейния пост. Очевидно способностите на Фърнсби са неоспорими. Аз не съм радикал, Хейвлок; това са фактите. И тъй като съм благоразумен човек, нека да дадем шанс на доктор Гибсън да се докаже.

Хейвлок подръпна нервно кичур от бялата си коса, докато обмисляше ситуацията.

— Водил съм достатъчно битки на времето си. Нямам желание да участвам в борбата на жените срещу неправдите.

Рис се усмихна с непреклонен поглед.

Лекарят въздъхна със стенание, признавайки, че няма избор в случая.

— Проклет да си, Уинтърборн.

Денят беше ужасно студен, въздухът хапеше носовете и караше очите да сълзят. Хелън потрепери, уви по-плътно около шията си вълнената пелерина и притисна безчувствените си устни в напразен опит да ги стопли.

Според правилата на траура беше минало достатъчно време от смъртта на Тео, за да могат сестрите Рейвънел да оставят лицата си открити на публични места, стига да носят воалите си праметнати назад над шапките или бонетата си. Хелън беше благодарна, че вече не се налага да присвива очи в опит да различи нещо през пластовете черен крепдешин.

Семейство Рейвънел и шепа прислужници се приготвиха да напуснат Лондон с влака за Хемпшър. На Хелън ѝ се струваше, че станция Ватерло, разположената върху десет акра земя и система от депа, изпълнени със сложна мрежа от платформи и различни допълнения, е проектирана така, че да създава максимално объркване за пътниците. А пътникопотокът буквално се удвояваше всяка година и принуждаваше станцията да се разширява хаотично. И за да влошат нещата още повече, железопътните служители често даваха противоречива информация за това къде пристига даден влак или откъде ще отпътува. Носачите доставяха багажа в погрешните влакове и насочваха хората към погрешните стоянки за файтони и каси за билети. Пътниците недоволстваха и викаха раздражено, докато обикаляха из депата.

Хелън подскочи при звуците от разположения наблизо духов оркестър, който засвири пехотен марш със завиден ентузиазъм. От Чичестър пристигаше първи батальон от Колдстриймския полк и на перона се беше събрала тълпа да приветства войниците.

Раздразнен от гълчавата, Девън се обърна към Катлийн:

— Отивам да разбера къде е проклетият влак. Не мърдай оттук, докато не се върна. Вече казах на лакея, че трябва да просне на земята всеки мъж, който се опита да доближи теб или момичетата.

Катлийн го погледна и стъпи твърдо върху дъските, сякаш се готвеше да пусне корени.

Девън поклати глава с неохотна усмивка.

— Изобщо не изглеждаш послушна — уведоми я той и погали бузата ѝ с облечения си в ръкавица пръст.

— А трябва ли? — извика след него Катлийн, докато той се отдалечаваше.

— Ще е интересно да те видя поне веднъж такава — отвърна той през рамо, без да забавя крачка.

Катлийн се засмя и отиде при Хелън.

Докато близначките гледаха ококорени процесията от войници, облечени в лъскави алени туники с позлатени копчета, лицето на Катлийн стана сериозно и тя погледна загрижено към унилото лице на Хелън.

— Съжалявам, че трябва да напуснем Лондон.

— Няма за какво да се съжالياва — отвърна Хелън. — Аз съм абсолютно доволна.

Което, разбира се, не беше така. Тя се притесняваше, че ще бъде далеч от Рис за толкова дълго време. Особено като се имаше предвид колко се беше ядосал той на отказа ѝ да избягат. Не беше свикнал да чака или да му отказват нещо, което е поискал.

Откакто Рис си тръгна от Рейвънел Хаус, Хелън му пишеше всеки ден. В първото писмо се поинтересува от здравословното му състояние. Във второто му разказа за плановете на семейството за отпътуването им, а в третото се осмели да попита, в момент на слабост и неувереност, дали той не съжالياва за годежа им.

След всяко от първите две писма пристигаше бърз и стегнат отговор, написан с изумителен калиграфски почерк. В първия Рис я уверяваше, че рамото му се оправя бързо, във втория ѝ благодареше за информацията за скорошното отпътуване на Рейвънелови.

Но на третото си писмо Хелън все още нямаше отговор.

Може би наистина съжالياваше, че се е сгодил за нея. Може би го беше разочаровала. Вече.

За да не притеснява останалите членове на семейството, Хелън положи всички усилия да прикрие унинието си, но Катлийн веднага я усети.

— Времето ще мине бързо — промърмори тя. — Ще видиш.

Хелън успя да се усмихне напрегнато.

— Да.

— Щеше да се наложи да се върнем в имението дори да не се беше получила тази ситуация с господин Уинтърборн. Толкова много неща има за правене там сега, когато земята се подготвя за новата железница и мината, а Уест не може да се справи сам с всичко.

— Разбирам. Но... Наистина се надявам братовчедът Девън да не се държи толкова сурово с господин Уинтърборн.

— Скоро ще омекне — увери я Катлийн. — Той не се държи сурово, просто ти и близначките се намирате под негова закрила и той много ви обича. — Катлийн се огледа и рече по-тихо: — Както казах на Девън, когато един мъж прави любов с жената, за която смята да се ожени, това трудно може да се нарече престъпление. И той не можа да възрази. Но не му хареса начинът, по който господин Уинтърборн манипулира ситуацията.

— Дали ще станат пак приятели? — осмели се да попита Хелън.

— Те все още са приятели, скъпа. След като се приберем и минат няколко седмици, ще убедя Девън да покани господин Уинтърборн в Хемпшър.

Хелън стисна облечените си в ръкавици ръце в опит да прикрие въодушевлението си, преди да се е изложила на публично място.

— Много ще се радвам.

Очите на Катлийн проблеснаха.

— Междуременно ще има предостатъчно неща, които да ангажират вниманието ти. Трябва да провериш какво би искала да вземеш със себе си в Лондон. Ще отнесеш личните си вещи, разбира се, но също така всички мебели и украси, които ще ти помогнат да направиш уютен новия си дом.

— Много щедро от твоя страна, но не искам да вземам нищо, което ще ти потрябва по-късно.

— В приората Евърсби има двеста стаи. Голям брой от тях са пълни с мебели, които никога не са използвани, и картини, които никога не е виждал. Взemi каквото ти хареса, то ти принадлежи по рождение.

При последните думи усмивката на Хелън се стопи.

Разговорът им беше заглушен от гръмотевичния трясък на влака, който пристигаше от другата страна на перона. Миризма на метал, въглищен прах и пара изпълни платформата, а дъските под краката им като че се разтрепериха от нетърпение. Хелън инстинктивно отстъпи назад, макар че локомотивът не представляваше никаква заплаха. Оркестърът продължаваше да свири, войниците маршируваха и хората ликуваха. От вагоните започнаха да слизат пътници, посрещани от носачите с колички, и имаше толкова много глъч и викове, че Хелън запуши ушите си с ръце. Катлийн отиде да доведе близначките, докато тълпата се юрна напред. Наоколо се движеха ѝ блъскаха тела, а лакеят Питър полагаше огромни усилия да предпази жените от блъсканицата.

Остър порив на вятъра откъм открития край на платформата разтвори пелерината на Хелън. Копчето се беше изплъзнало от илика. Хелън я сграбчи с две ръце, обърна гръб към вятъра и започна да се закопчава. Пръстите ѝ бяха толкова измръзнали, че не можеха да се справят.

Две млади жени, награбили пътни чанти и кутии за шапки, профучаха забързано покрай нея и я блъснаха настрани. Тя отстъпи една-две крачки в опит да запази равновесие и се блъсна във висока, здрава фигура.

Ахна изненадано, когато усети как две силни ръце я обгръщат.

— Моля да ми простите, сър — рече задъхано тя, — аз...

Установи, че се вира в две очи, тъмни като безлунна нощ. В корема ѝ запърхаха пеперуди и коленете ѝ омекнаха.

— Рис — прошепна тя.

Без да каже нито дума, той посегна към пелерината ѝ и вкара копчето в копринения илик. Беше облечен безупречно в красиво черно вълнено палто и перленосива шапка. Но цивилизованото му излъчване не успяваше по никакъв начин да смекчи напрежението от опасното му настроение.

— Защо си дошъл? — успя да попита тя със свито гърло.

— Нима смяташ, че ще те оставя да напуснеш Лондон, без да се сбогуваме?

— Не очаквах... Но исках... тоест, радвам се... — Тя замълча, объркана.

Рис плъзна ръка по гърба ѝ и промърмори:

— Ела с мен. — Повече я към високата дървена стена, която беше разположена напреки на платформата. Върху нея бяха налепени реклами и съобщения за промените в железопътните услуги.

— Милейди! — чу Хелън глас зад гърба си и се спря, за да погледне през рамо.

Фамилният лакей Питър я гледаше объркано, докато се опитваше да опази останалите жени от потока преминаващи пътници.

— Милейди, графът ми нареди да ви пазя.

— Аз ще се погрижа за нея — отсече Рис.

— Но, сър...

Катлийн, която току-що беше забелязала присъствието на Уинтърборн, прекъсна лакея:

— Дай им пет минути, Питър. — Тя погледна умолително Хелън и вдигна пет пръста, за да е сигурна, че е разбрана. Хелън бързо кимна.

Рис я придърпа в един уединен ъгъл, създаден от дървената стена и железната подпорна колона. Обърна гръб на тълпата и я скри от погледите им.

— Адски много време ми трябваше да ви открия. Намирате се на грешния перон.

— Братовчедът Девин отиде да разбере къде трябва да чакаме.

Вледеняващият вятър подмяташе няколко кичура, които се бяха изплъзнали от сложната ѝ прическа, и сякаш се вмъкваше под яката на роклята ѝ. Тя потрепери силно, опита се да се увие по-плътно в пелерината си.

— Мога да чуя как ти тракат зъбите — каза Рис. — Ела до мен.

С изненада и копнеж тя го видя да разкопчава палтото си.

— Не мисля... няма нужда...

Рис пренебрегна протестите ѝ, притисна я към тялото си и я обгърна с палтото си.

Хелън затвори очи, обградена от топлина и интимен сумрак; плътната вълнена материя заглуши околната глъч. Почувства се като малко горско животинче, което се е сгушило в хралупата си, скрито от опасностите, дебнещи наоколо. Той беше голям, силен и топъл, и тя не можа да не се отпусне в прегръдката му, тялото ѝ инстинктивно разпозна в неговото източник на спокойствие.

— По-добре ли си? — прозвуча тихият му глас до ухото ѝ.

Хелън кимна.

— Защо не отговори на последното ми писмо? — попита тя с приглушен глас.

Фината кожа на ръкавиците му се плъзна по брадичката ѝ и повдигна главата ѝ нагоре. Очите му проблеснаха подигравателно.

— Може да не ми е харесал въпросът.

— Страхувах се... тоест, помислих си...

— Че може да съм променил мнението си? Че може да не те искам повече? — В гласа му се долавяше нещо, което я накара да настръхне. — Искаш ли доказателство как се чувствам, *cariad*?

Преди да успее да отговори, устните му се притиснаха към нейните по изключително скандален начин. Това изобщо не го притесняваше. Той я желаше и искаше тя да го разбере, да го почувства, да го вкуси. Ръцете ѝ се плъзнаха към раменете му и около врата му, а краката ѝ се подкосиха. Целувката продължи цяла вечност, устните му бяха неспокойни и изгарящи, а хладната черна кожа на ръкавицата му притискаше бузата ѝ. Тя осъзна замаяно, че не гневът го

е накарал да дойде тук. Беше дошъл, защото искаше да се увери. Той се бе съмнявал в нея по същия начин, както тя се бе съмнявала в него.

От гърлото му се отрони вибриращ звук и той прекъсна целувката, вдигна глава. Дъхът му се кълбеше в студения въздух. Той разтвори палтото си и отстъпи назад, като отново я остави сама.

Хелън потрепери под яростната атака на студения вятър.

Рис бръкна във вътрешния джоб на палтото си. Хвана облечената в ръкавица ръка на Хелън и постави малък запечатан плик върху дланта ѝ. Преди тя да е успяла да попита какво е това, той рече:

— Кажи на семейството си да отиде на осма платформа, до моста.

— Но кога...

— *Hwyl fawr am nawr.* — Той я погледна за последен път с демоничен блясък в очите. — Това означава „довиждане засега“. — После я обърна към семейството ѝ и я побутна напред. Хелън се спря и погледна назад, с неговото име на уста. Но той вече се отдалечаваше, преминаваше през тълпата с решителни крачки.

Хелън пъкна писмото в ръката си и го прочете по-късно, чак след като Девън беше качил семейството в правилния влак на осма платформа и всички се бяха настанили във вагона първа класа. Когато влакът напусна станция Ватерло и започна двучасовото пътуване към Хемпшър, тя внимателно извади плика.

След като се убеди, че близначките гледат навън през прозореца, а Катлийн е потънала изцяло в разговора с Девън, Хелън счупи червения печат и разгъна писмото.

Хелън,

Питаш дали съжалявам за годежа ни.

Не. Съжалявам за всяка минута, в която си далеч от погледа ми. Съжалявам за всяка стъпка, която не ме доближава до теб.

Последната ми мисъл всяка нощ, е, че ти трябва да си в прегръдките ми. Няма спокойствие или удоволствие в празното ми легло, когато ти присъстваш единствено в сънищата ми и когато се събудя, кълна зората.

Ако имах право, щях да ти забраня да ходиш където и да било без мен. Не от егоизъм, а защото да бъда далеч от теб е като да живея, без да дишам.

Помисли си за това. Ти ми открадна дъха, cariad. И сега ми остава единствено да броя дните, докато не си го върна обратно от теб с целувки.

Уинтърборн

[1] Droit de seigneur или jus primae noctae е правото на първа брачна нощ. В средновековна Европа владетелят на земята е разполагал с правото да преспя с булката на всеки свой васал през първата нощ след сватбата. — Б.пр. ↑

[2] Свършен факт (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Коленичила пред библиотеката в къта за четене на горния етаж, Хелън подреждаше редиците с книги, като слагаше настрана тези, които искаше да опакова. През трите седмици, откакто се беше върнала в Евърсби, тя беше напълнила цяла стая с предмети, които да отнесе в новия си дом. Всяка вещ имаше сантиментална стойност — като кутията за шиене от палисандрово дърво, принадлежала на майка ѝ, и изрисуваният с херувимчета порцеланов поднос, и детското килимче за баня с избродираните животни в Ноевия ковчег, както и едно кресло от махагоново дърво с триъгълна седалка, на което баба ѝ по майчина линия сядаше винаги, когато ги посещаваше.

Да бъде заета с нещо бе единственият начин, който Хелън намери, за да се разсее от меланхолията, която беше обзела сърцето ѝ. *Hiraeth*^[1], помисли си мрачно тя. Познатите удобства на дома бяха загубили притегателната си сила, а обичайните ѝ навици се бяха превърнали в непосилна работа. Вече дори грижата за орхидеите и свиренето на пиано ѝ бяха досадни.

Как можеше нещо да бъде интересно в сравнение с Рис Уинтърборн.

Толкова малко време прекараха насаме, но онези няколко часа така силно я завладяха и ѝ доставиха такова удоволствие, че дните сега я отегчаваха.

Като стигна до дневниците за орхидеи на майка си, Хелън ги извади и един по един ги подреди в голям пътнически сандък. Поредицата включваше дванайсет евтени бележника, облечени в обикновена платнена подвързия в син цвят, със залепени, а не подшити страници. Стойността им за Хелън обаче беше неоценима.

Джейн, лейди Триниър, беше попълнила всеки от тях с информация за орхидеите, включително скици на различните видове и бележки за природата и отличителните качества на всяка от тях. Понякога беше използвала бележниците като личен дневник и бе вмъквала свои мисли и наблюдения по различни теми.

Прочитането на дневниците помогна на Хелън да разбере майка си, нейния загадъчен характер, много повече, отколкото беше успяла през целия си живот. Понякога Джейн бе прекарвала в Лондон седмици или месеци, а отглеждането на децата си бе оставяла на гувернантките и прислужниците. Дори и когато беше в Евърсби, тя изглеждаше повече като бляскава гостенка, отколкото като родител. Хелън не си спомняше да я е виждала някога без перфектно облекло и парфюм, бижута на ушите, врата и китките, както и свежа орхидея в косата.

Никой не би предположил, че Джейн, на която се възхищаваха заради красотата и остроумието ѝ, има някакви грижи. В интимността на своите дневници обаче тя се разкриваше като тревожна, самотна жена, огорчена от невъзможността да добие повече от един син.

Като сцепена наденица съм от двете момичета, пишеше тя след раждането на близначките. *И преди още да съм станала след раждането, графът дойде да ми благодари за „снасянето на още два паразита“. Защо не можеше поне едното да е момче?*

А в друга тетрадка пишеше ... малката Хелън, оказва се, може да помага с близначките. Признавам, че я харесвам повече, отколкото преди, макар да се боя, че винаги ще си остане бледо създание със заешко лице.

Въпреки обидните думи Хелън чувстваше симпатия към Джейн, чийто брак с Едмънд, лорд Триниър, с всеки изминал ден я бе правел все по-нещастна. Той беше разочарован и труден съпруг. Настроението му се променяше бързо от бясна ярост до вледеняващо спокойствие, като рядко се задържаше някъде по средата.

Едва след смъртта на майка си Хелън успя да разбере защо родителите ѝ сякаш отказваха да признаят нейното съществуване.

Научи истината, докато се грижеше за баща си при последното му боледуване, след лов в студен и влажен ден. Едмънд се влоши бързо, въпреки усилията на лекаря да го излекува. Графът изпадна почти в делириум, а Хелън и Куинси, неговият верен камериер, се редуваха да дежурят край леглото му. Даваха му подсилващ сироп и градински чай, който да успокои възпаленото му гърло, а гърдите му налагаха с лапи.

— Докторът скоро ще дойде пак — шепнеше Хелън, докато нежно изтриваше следите от слюнка по брадата на баща си след

поредния пристъп на кашлица. — Извикали го да види пациент в селото, но казал, че няма да се бави.

Графът отвори навлажнените си от болестта очи и каза със сух, пресипнал глас:

— Искам някое от моите деца... при мен... в края. Не теб!

Мислейки, че не я е познал, тя нежно му отвърна:

— Аз съм Хелън, папа. Вашата дъщеря.

— Ти не си моя... никога не си била. Майка ти... Тя имаше любовник. — Усилието, което му струваше говоренето, предизвика отново кашлица. Когато спазмите в гърлото му се успокоиха, той се отпусна тихо със затворени очи и отказа да я погледне повече.

— Няма нищо вярно в това — каза ѝ по-късно Куинси. — Господарят, горкият, бълнува заради треската. А майка ви, Бог да я прости, възхищаваше толкова много мъже, че това отрови негова светлост с ревност. Вие сте чистокръвна Рейвънел, милейди! Никога не се съмнявайте в това.

Хелън се престори, че вярва на Куинси. Но знаеше, че графът ѝ е казал истината. Това обясняваше защо няма нито нрава, нито външността на Рейвънел. Нищо чудно, че родителите ѝ я презираха — та тя беше дете, родено в грях.

През последните мигове на просветление на графа, Хелън доведе близначките край леглото му, за да се сбогуват. Въпреки че беше повикала Тео, той не успя да пристигне навреме от Лондон. След като баща им изпадна в безсъзнание, Хелън не можеше да си представи да накара близначките да стоят при умирация.

— Трябва ли да останем? — прошепна Касандра, триейки зачервените си очи с кърпичка, докато с Пандора седяха на малка пейка до прозореца. Те нямаха мили спомени с него, нито пък съвети или истории, към които да се връщат. Всичко, което можеха да направят, бе да стоят тихо, да слушат изнемощялото му, хъхрещо дишане и да чакат нещастно той да си отиде.

— И без това не би искал да сме тук — с равен глас рече Пандора. — Никога и пет пари не е давал за никоя от нас.

На Хелън ѝ дожаля за по-малките ѝ сестри, отиде до тях, прегърна ги и ги целуна:

— Аз ще остана тук — обеща тя. — Вървете да се помолите за него и си намерете някакво тихо занимание!

Тръгнаха си благодарни. Касандра се спря на прага, за да погледне за последен път баща си, докато Пандора излезе с бърза крачка.

Хелън се върна при болния граф — висок, слаб мъж, който в огромното легло изглеждаше като смален. Кожата му беше придобила сив, восъчен оттенък, а отеклият му врат скриваше очертанията на челюстта му. От решителността и твърдата му воля беше останало само мъждукащо пламъче живот. Хелън се замисли за това как графът като че ли бе започнал да вехне бавно през двете години след смъртта на Джейн. Вероятно скърбеше за нея. Те имаха сложна връзка — двама души, свързани от разочарования и презрение, тъй както други биха били свързани от любовта.

Хелън се осмели да хване отпуснатата ръка на графа — сноповени и кости, обвити от провиснала кожа.

— Съжалявам, че Тео не е тук — кротко му каза тя. — Знам, че не съм тази, която искате до вас сега. За което също съжалявам. Но не мога да ви оставя сам да се изправите срещу това!

Тогава в стаята влезе Куинси. Хлътналите му черни очи проблясваха заради сълзите, които се стичаха надолу по бузите с побелели бакенбарди. Беше решил да чака с нея и без да каже нито дума, отиде и седна на пейката до прозореца.

Наблюдаваха в продължение на час как всяка глътка въздух, която графът поемаше с усилие, ставаше по-тиха от предходната. Докато накрая Едмънд, лорд Триниър, почина в присъствието на слугата и дъщерята, в чиито вени не течеше и капка от неговата кръв.

След смъртта на графа Хелън не посмя да говори с Тео за истинския си баща. Беше сигурна, че той е знаел. Затова никога не искаше да я извежда в обществото, затова в отношението му към нея отекуваше бащиното му презрение. Хелън не можеше да се реши да сподели това нито с Катлийн, нито с близначките. Въпреки че не беше сторила нищо грешно, усещаше остро срама от това, че беше незаконно родено дете. Колкото и да се опитваше да не обръща внимание на това, тайната се криеше у нея като доза отрова, която само трябваше да бъде отворена.

Особено я тревожеше фактът, че още не беше казала на Рис. Знаеше колко му се нрави идеята да се ожени за дъщеря на благородници. Щеше да ѝ е невероятно трудно да му признае, че не е

Рейвънел. Рис щеше да се разочарова и да промени мнението си за нея към по-лошо.

И все пак... той имаше правото да знае.

С тежка въздишка Хелън пхна останалите дневници в сандъка. Погледът ѝ пробяга по празната лавица и тогава забеляза заклещен в прашния ъгъл малък избелял вързоп. Смръщила вежди, тя се наведе и се протегна навътре в шкафа, за да го измъкне.

Беше свитък хартия за писма.

Като се изправи, тя разгъна внимателно намачканата купчинка и видя няколко реда с почерка на майка си. Между думите беше оставено повече място от обикновено, а почеркът беше наклонен.

Скъпи мой Албион,

Глупаво е, знам, да искам сърцето ти, когато се налага да се съмнявам в съществуването му. Защо не съм получила и думичка от теб? Какво стана с обещанията, които даде? Ако ме изоставиш, обричаш Хелън никога да не усети обичта на майка си. Гледам я как плаче в люлката и не мога да си наложа да я докосна. Тя трябва да плаче сама, без да има кой да я утеши, така както и аз, затова че ме захвърли.

Няма да спазвам благоприличие. Разумът не може да ръководи страстта ми. Върни се при мен и, кълна се, ще отпратя бебето. Ще разкажа на всички, че е болнава и за нея трябва да се грижи бавачка на място с топъл и сух климат. Едмънд няма да възрази — той ще бъде твърде радостен да я няма у дома.

Нищо няма да се промени, Албион, стига да сме дискретни.

Нямаше друго. Хелън обърна недовършеното писмо, но от другата страна листът беше празен.

В един момент се хвана, че стои на пода и се опитва да изглади с длан смачкания лист хартия. Почувства празнота, раздираше я смесица от чувства, които нямаше желание да признае или да изследва.

Албион.

Никога не беше искала да знае името на баща си. Но не можеше да спре да мисли що за човек е бил. Дали беше още жив? И защо Джейн не бе довършила писмото?

— Хелън!

Неочакваният вик я стресна. Слепешката вдигна глава, когато Касандра влетя в стаята:

— Дойде пощата! — обясни Касандра. — Има и сандък от „Уинтърборн“! Слугата го внася в приемната долу. Трябва да дойдеш веднага, искаме да... — прекъсна тя свъсила вежди. — Лицето ти е цялото червено! Какво има?

— Прах от книгите — успя да каже Хелън. — Прибирах дневниците на мама и се разкихах страшно.

— Не може ли да довършиш това по-късно, мила? *Моля!* Искаме да отворим подаръците ти незабавно. На някои от кутиите пише „нетрайно“ и подозираме, че вътре има сладкиши.

— Ще слеза след няколко минутки — разсеяно отговори Хелън и пъкна писмото под една гънка на полата си.

— Да ти помогна ли с книгите?

— Благодаря, скъпа, но ще се погрижа за това сама.

Касандра въздъхна и каза тъжно:

— Толкова е трудно да се чака.

Хелън се вгледа в сестра си и забеляза, че Касандра вече е изгубила детската си външност — несъразмерна и игрива. Приличаше удивително много на Джейн с безупречната красота на нейната структура и изразителните устни, къдриците с цвят на слънце и сини очи с гъсти мигли.

За щастие Касандра беше по-нежна, далеч по-мила версия на майка им. А заради палавия си и весел нрав Пандора беше най-сладкото момиче, което може да си представи човек. Слава Богу, че ги имаше — близначките винаги са били неизменна величина в живота ѝ, извор на любов, който никога не е пресъхвал.

— Защо не започнете с отварянето на кутиите без мен? — предложи Хелън. — Ще дойда съвсем скоро. А ако някой възрази, кажи му, че съм те посочила за мой официален представител!

Касандра се ухили със задоволство:

— Ако има сладкиши, ще ти заделя настрана, преди Пандора да е изяла всичките! — Тя изхвърча от стаята, с енергия, неприсъща за една

дама, и докато бързаше надолу по главното стълбище, викаше високо:
— Хелън каза да започваме без нея!

Хелън се усмихна разсеяно и приседна за момент, мислейки за големия пътнически сандък, натежал от тайните и болезнените спомени, прибрани в него. И Джейн, и Едмънд си бяха отишли от този свят и въпреки това изглежда още имаха силата да нараняват децата си.

Но тя нямаше да им позволи.

Затвори капака на сандъка решително и така заглуши шепота от миналото. Вдигна недовършеното писмо на майка си, занесе го до камината и го хвърли върху купчината горящи въглини. Прашната хартия се сви и се сгърчи от топлината, преди да избухне в бял пламък.

Гледа го, докато и последната дума не се превърна в пепел.

После изтупа ръцете си от праха и излезе от стаята.

[1] Носталгия, мъка по дома (уелс.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Настроението на Хелън се оправи, когато се озова във веселия хаос на приемната. Уест и близначките седяха на килима, разопаковаха кошници и кутии, а Катлийн преглеждаше кореспонденцията на писалището в ъгъла.

— Винаги съм си мислел, че не харесвам ухажванията — рече Уест, докато преглеждаше съдържанието на една кошница, изпратена от „Уинтърборн“. — Но се оказа, че просто не съм се намирал на правилната страна. Ухажването е една от онези дейности, в които е по-добре да получаващ, отколкото да даващ.

Уестън Рейвънел приличаше много на по-големия си брат, красив и със сини очи, със същата мускулеста фигура и неоспорим чар. През последните няколко месеца той се беше заел да научи колкото се може повече за земеделието и млекопроизводството. Някогашният развратник се чувстваше най-щастлив, след като бе прекарал деня в компанията на арендаторите, обработвайки земята, и се беше прибрал у дома с изкаляни ботуши и бричове.

— Случвало ли се е да ухажваш някоя жена, братовчедо Уест? — попита Пандора.

— Само ако съм сигурен, че дамата е твърде разумна, за да ме приеме. — Уест се изправи с лекота, щом видя влизащата в стаята Хелън.

— Значи не искаш да се ожениш? — попита весело тя, като седна на едно незаето диванче.

Уест постави с усмивка една плоска синя сатенена кутия в скута ѝ.

— Как бих могъл изобщо да се задоволя само с един сладкиш от цялата кутия?

Хелън повдигна капака и се ококори, когато откри в кутията истинско съкровище от карамелени и желирани бонбони, захаросани плодове и маршмелоу, всичките увити във восъчна хартия. Изуменият ѝ поглед се плъзна към близката планина от натрупани вкуснотии...

пушена уилтшърска шунка и бекон, кутия със сушена съомга, бурканчета с вносно датско масло, консервирани момици и чувал с големи лъскави фурми. Имаше и кошница с парникови плодове, рула сирене „Бри“ увити в бяла хартия, симпатични малки сиренца, обвити в мрежички, буркани с гъста смокинова паста, мариновани пълпъдъчи яйца, бутилки с плодов ликьор, който трябваше да се пие от малки чашки, и златиста тенекия с какаова есенция.

— Какво си е мислил господин Уинтърборн? — попита тя със смутен смях. — Изпратил е храна за цяла армия.

— Очевидно ухажва цялото семейство — каза ѝ Уест. — Не мога да говоря от името на другите, но аз определено се чувствам ухажван.

Откъм ъгъла се разнесе изпълненият с копнеж глас на Катлийн:

— Аз бих могла съвсем сама да изям всичката шунка.

През последните няколко дни беше започнала да изпитва неутолим апетит в един момент и зараждащо се отвращение в следващия.

Уест се ухили. Стана на крака и ѝ поднесе стъклен буркан с бадеми.

— Това ще свърши ли работа?

Катлийн отвори капака и изяде един бадем. Когато го схруска между зъбите си, звукът отекна в цялата стая. Очевидно ѝ хареса, защото бързо погълна още няколко.

Уест изглеждаше едновременно развеселен и леко разтревожен.

— Не толкова бързо, скъпа, ще се задавиш. — Той отиде до скрина, за да ѝ налее чаша вода.

— Умирам от глад — възрази Катлийн. — А тези бадеми се оказаха точно нещото, за което копнеех, само че досега не го знаех. Дали господин Уинтърборн не е изпратил още един буркан?

— Сигурна съм, че ще изпрати, ако го помоля — предложи Хелън.

— Дали? Защото... — Катлийн внезапно млъкна и се вторачи в писмото, което държеше в ръката си.

Хелън почувства как я полазват тръпки по гърба, предупреждение, че нещо ужасно се е случило. Видя как тесните рамене на Катлийн се напрегнаха, сякаш се опитваше да се защити от него. Тя протегна слепешком ръка, за да остави буркана на писалището, но го постави твърде близо до ръба. Той падна на пода. За

щастие се приземи върху килима и стъклото не успя да се счупи. Катлийн като че не го забеляза, цялото й внимание беше съсредоточено върху писмото.

Хелън тръгна бързо към нея и успя да я стигне преди Уест.

— Какво има, скъпа?

Лицето на Катлийн беше преbledняло като тебешир, дишането й беше плитко и учестено.

— Баща ми — прошепна тя. — Успях да прочета само първата част. Не мога да мисля. — Тя безпомощно подаде писмото на Хелън.

Новините не можеха да са добри. Приблизително месец по-рано бащата на Катлийн, лорд Карбъри, беше претърпял инцидент на хиподрума в Гленгариф, където конят му се изправил на задните крака и при падането мъжът ударил главата си в една подпорна греда. Макар Карбъри да беше преживял удара, здравословното му състояние се беше влошило.

Уест подаде чашата с вода на Катлийн.

— Изпий това, скъпа — каза тихо той. Загриженият му поглед срещна този на Хелън. — Ще доведе Девън. Сигурно е някъде наблизо. Има среща с един дървар, който трябва да отсече дъба от източната страна.

— Не е нужно да го прекъсваш — каза Катлийн с неестествен, но спокоен глас. — Това може да почака, докато не приключи. Добре съм. — Тя вдигна чашата към устните си и пресуши половината вода на мъчителни глътки.

Хелън погледна над главата й към Уест и му каза беззвучно: „върви“. Той отсечено кимна и излезе.

Хелън насочи вниманието си към писмото.

— Починал е преди два дни — промърмори тя, докато погледът й пробягваше по изписаните редове. — Управителят на фермата пише, че след инцидента лорд Карбъри е бил измъчван от главоболие и припадъци. Една вечер отишъл да си легне рано и починал в съня си. — Тя нежно отпусна ръка на рамото на Катлийн и почувства лекото потреперване от сдържаните чувства. — Ужасно съжалявам, скъпа.

— Той ми беше почти непознат — рече тихо Катлийн. — Отпрати ме надалеч, за да ме отгледа някой друг. Не знам какво да чувствам съм него.

— Разбирам.

Катлийн притисна студените си пръсти към устните си.

— Знам, че разбираш — каза тя със слаба, бледа усмивка.

За миг останаха така. Пандора и Касандра се приближиха колебливо.

— Можем ли да направим нещо за теб, Катлийн? — попита Пандора, като коленичи до стола ѝ.

Катлийн погледна искреното лице на момичето, поклати глава и посегна да я привлече към себе си. Касандра коленичи от другата ѝ страна и прегърна и двете.

— Няма защо да се тревожите — каза Катлийн. — Ще се оправя. Как няма да успея, като имам най-милите сестри на света? — Тя затвори очи и опря чело в главата на Пандора. — Заедно преживяхме толкова много за толкова кратко време, нали?

— Това означава ли още една година траур? — попита Пандора.

— Не и за теб — успокой я Катлийн, — само за мен. — Тя въздъхна. — Наедряла от бременността и сновяща наоколо в черно — ще приличам на онези баржи, които натоварват с отпадъци и ги пращат в морето.

— Твърде дребна си за баржа — каза Касандра.

— Ще бъдеш влекач — додаде Пандора.

Катлийн се засмя сухо и ги разцелува. Лицето ѝ бе възвърнало част от цвета си. Тя стана от стола и приглади полата си.

— Толкова много неща има за вършене. Погребението ще бъде в Ирландия. — Тя погледна стреснато към Хелън. — Не съм била там от дете.

— Не е нужно още сега да вземаш решение — каза Хелън. — Може би първо трябва да се качиш горе и да полегнеш.

— Не мога, трябва да свърша... — Катлийн млъкна, когато в стаята влезе Девън.

Напрегнатият му поглед се плъзна към нея и се спря върху пребледнялото ѝ лице.

— Какво има, любов моя? — попита нежно той.

— Баща ми е починал. — Тя се опитваше с всички сили да говори с равен тон. — Това, разбира се, не е изненада. Знаехме, че не е добре със здравето.

— Да. — Девън се приближи, прегърна вцепенената ѝ фигура и я притисна към себе си.

— Напълно съм спокойна — рече тя.

— Да. — Девън я целуна по слепоочието. Лицето му беше загрижено, сините очи бяха замъглени от нежност.

— Няма да плача. — Гласът ѝ прозвуча равно. — Той определено не би искал сълзите ми.

Девън я погали по косата.

— Тогава ги дай на мен — рече тихо той.

Катлийн скри лице в ризата му и слабичката ѝ фигура сякаш се стопи. След няколко секунди се чу тих, накъсан плач. Съпругът ѝ допря буза към главата ѝ и я притисна успокояващо към силното си тяло.

Хелън осъзна, че всички присъстват на един много личен момент и даде знак на близначките да излязат от стаята заедно с нея.

След като затвори вратата, тя предложи:

— Да отидем в библиотеката и да си поискаме чай.

— Ще ми се да бяхме взели сладките с нас — ядоса се Пандора.

— Хелън, какво ще стане сега? — попита Касандра, докато вървяха през фойето. — Наистина ли Катлийн ще отиде в Ирландия за погребението?

— Мисля, че ще го направи, стига да е възможно — отвърна замислено Хелън. — За нея е важно да се сбогува с него.

— Но баща ѝ няма да разбере — отбеляза Пандора.

— Не заради него — промърмори Хелън, хвана сестра си за ръката и я потупа нежно. — Заради себе си.

ГЛАВА 14

ПОЩЕНСКА ТЕЛЕГРАМА
ГОСПОДИН РИС УИНТЪРБОРН КОРК СТРИЙТ,
ЛОНДОН

ТОКУ-ЩО НАУЧИХ, ЧЕ БАЩАТА НА СЪПРУГАТА
МИ ЛОРД КАРБЪРИ Е ПОЧИНАЛ. МАКАР ЧЕ
ОБСТОЯТЕЛСТВАТА НЕ СА ИДЕАЛНИ ВИЕ СТЕ
ДОБРЕ ДОШЪЛ В ХЕМПШЪР.

ЩЕ СЪМ СИЛНО ЗАДЪЛЖЕН, АКО ИЗПРАТИТЕ
СОЛЕНИ БАДЕМИ ЗА ЛЕЙДИ ТРИНИЪР.

ТРИНИЪР

— Фърнсби — рече отсечено Рис, когато вдигна поглед от телеграмата, — разчисти програмата ми за седмицата и уреди два билета за следващия влак от Лондон до Хемпшър. Прати някой при Куинси да му каже да приготви багаж за себе си и за мен. И кажи на служителя в хранителния отдел да опакова в торбичка всичките солени бадеми, които имаме.

— Всичките?

— До последния буркан.

Секретарката се изнесе от кабинета с трескава бързина, а Рис опря чело в писалището си.

— *Diolch i Dduw* — промърмори той. — *Слава Богу.*

Ако поканата не беше пристигнала скоро, той нямаше да има друг избор, освен да връхлети приората Евърсби като нашественическа армия. Съжеляваше за смъртта на бащата на Катлийн, но повече от всичко отчаяно желаше отново да види Хелън. Струваше му се невъзможно тя да е толкова далеч, когато толкова силно копнее за нея. Но можеше само да чака, единственото нещо на света, на което изобщо не беше способен.

Хелън му изпращаше по три или четири писма седмично, разказваше му новините за семейството и последните събития в селото, възстановяващите работи върху къщата и развитието на мината за хематитна руда. Засипваше го с подробности за различни неща, като правенето на свещи или събирането на първата реколта целина, която отглеждаха в една от оранжерииите. Морални, весели, словоохотливи писма.

Той полудяваше от копнеж, чувстваше, че се разболява.

Работата и магазинът поглъщаха цялата му неизчерпаема енергия, но това не му беше достатъчно. Той изгаряше от желание, от непрекъснатата треска. И не беше сигурен дали Хелън е причината или лекарството за това.

Оказа се, че следващият влак потегля след три часа. Тъй като времето не стигаше за подготовка на частния му вагон, нито пък имаше свободен локомотив, който да го тегли, Рис с удоволствие се съгласи да тръгне с редовния влак. Като по чудо невъзмутимият Куинси успя да опакова багажа им с невероятна бързина и те успяха да стигнат до гарата навреме. Ако досега Рис бе имал някакви съмнения относно ползата от камериер, то те се изпариха окончателно.

По време на двучасовото пътуване от Лондон до гара Олтън, Рис откри, че несъзнателно се навежда напред, сякаш за да ускори пухтящата машина. Най-после влакът спря в Олтън и Рис намери наетата карета, която трябваше да откара него и камериера му в приората Евърсби.

Масивното якобинско имение беше в процес на възстановяване още откакто Девън го беше наследил. Богато украсена с парапети и аркадни арки, изобилстваща от редици стилно изработени комини, якобинската сграда се извисяваше над околностите като изпълнена с достойнство вдовица на бал. Откриването на залежите от хематит беше дошло тъкмо навреме — без мащабно наливане на капитал, имението щеше да потъне в руини преди следващото поколение да може да го наследи.

Рис и Куинси бяха посрещнати от иконома Симс, който промърмори нещо, че не са ги очаквали толкова скоро. Куинси се съгласи, че пристигането им е било прибързано и двамата прислужници размениха бързи, изпълнени със съчувствие погледи

заради трудностите, които им причиняваха прибързаните действия на настоящите им господари.

Докато Рис крачеше нервно из приемната в очакване някой да се появи, внезапно осъзна, че къщата излъчва удобство, което липсваше в модерния му дом. Той винаги бе предпочитал новите неща, старите свързваше с упадък и старомодност. Но избледнелият чар на приората Евърсби му действаше успокояващо и приятно. Сигурно причината беше начинът, по който мебелите бяха подредени в уютни групи върху цветния килим. Книгите и списанията бяха струпани върху малки масички, навсякъде се виждаха възглавнички и малки одеяла. Два приятелски настроени шпаньола дойдоха да подушат ръката му и си тръгнаха, когато някъде от къщата се чу далечен звук. В стаята нахлу аромат на печен сладкиш, който обяви приближаването на следобедния чай.

Той не знаеше как да възприема поканата в приората Евърсби по време на траур. Доколкото бе запознат с траурните ритуали — а не беше особено, с изключение на стоките, които продаваше в магазина си — наскоро осиротялото семейство не канеше и не приемаше посетители. Посещения за изказване на съболезнования се насърчаваха едва след погребението.

Но Куинси, който беше врял и кипял в подобни ситуации и познаваше Рейвънелови от десетилетия, му беше обяснил значимостта на поканата.

— По всичко личи, сър, че лорд и лейди Триниър са решили да се отнасят към вас като към член от семейството, въпреки че още не сте женен за лейди Хелън. — Той извърна глава и добави с леко неодобрение: — Това ново поколение Рейвънелови невинаги спазва традициите.

Мислите на Рис бяха рязко върнати към настоящето с влизането на Девън в стаята.

— Господи, Уинтърборн! — Девън изглеждаше смаян и малко уморен. — Изпратих телеграмата едва тая сутрин. — Но той се усмихна по стария си начин и протегна ръка, за да се ръкува с Рис. Като че ли различията им бяха преодоленни.

— Как е лейди Триниър?

Девън се поколеба, сякаш размишляваше какво да сподели.

— Несигурна — рече най-после той. — Тъгува не за бащата, когото е изгубила, а по-скоро за бащата, който никога не е имала. Изпратих да доведат лейди Бъруик, която ще пристигне утре сутринта от Леоминстър. Присъствието ѝ ще подейства успокояващо на Катлийн — семейство Бъруик са се грижили за нея, след като родителите ѝ я отпратили от Ирландия.

— Там ли ще бъде погребението?

Леко намръщен, Девън кимна.

— В Гленгариф. Ще се наложи да я заведа. Не е нужно да споменавам, че моментът е адски неудобен.

— Не можеш ли да намериш подходящ придружител?

— Не и в нейното състояние. Трябва да бъда с нея. Тя има сутрешни пристъпи на гадене и е по-податлива на емоциите си от обикновено.

Рис се замисли върху маршрута.

— Най-бързо ще стане, ако тръгнете от Бристол до Уотърфорд с параход и пренощувате в Гранвил — там има хубав хотел близо до железопътната гара. Можете да хванете влака до Гленгариф на следващия ден. Ако желаете, ще изпратя телеграма до офиса, за да уредят пътуването. Те знаят разписанията на всички кораби и параходи, които пристигат и отпътуват от Англия, както и на всички съществуващи гари и спирки.

— Ще съм ти много задължен — каза Девън.

Без да каже нито дума, Рис взе черната кожена чанта, която беше внесъл вътре, и му я подаде.

Девън вдигна вежди, разкопча страничните закопчалки, разтвори чантата и погледна вътре. Устните му се разтеглиха в бавна усмивка, като видя двете дузини стъклени буркани, пълни със солени бадеми, поставени между пластове мека хартия.

— Разбрах, че лейди Триниър ги харесва много — каза Рис.

— Умира си за тях — отвърна Девън с лека усмивка. — Много ти благодаря, Уинтърборн. — Той затвори чантата, след което каза приветливо: — Ела в библиотеката да пийнем бренди.

Рис се поколеба.

— Къде са всички други?

— Уест е при мината и скоро ще се върне. Близначките се разхождат навън, а съпругата ми си почива горе. Хелън сигурно все

още е в оранжерията при нейните орхидеи.

Мисълта, че Хелън е наблизно — сама, в оранжерията — накара сърцето на Рис да затупка бързо. След като хвърли един дискретен отчаян поглед към часовника над камината, той рече:

— Четири часа е малко рано за бренди, не мислиш ли?

Девън го погледна изумено и тихо се засмя.

— Мили боже, що за уелсец си ти? — Преди Рис да успее да отговори, той продължи: — Много добре. Отивам да отнеса това... — той вдигна чантата, — на съпругата ми. Като отплата за твоята щедрост ще запазя новината за пристигането ти колкото се може повече. Но ако двамата с Хелън закъснеете за чай, ти си носиш отговорността. — Девън се поколеба за миг. — Тя е в първата оранжерия след вътрешната градина.

Рис кимна отсечено. Усещаше как се стяга вътрешно и в стомаха му се образува топка, докато се чуди как ли ще реагира Хелън на появата му.

Устните на Девън потръпнаха.

— Няма нужда да изпадаш в мрачно настроение, Хийтклиф. Тя ще се радва да те види.

Макар сравнението да убегна на Рис — романите не бяха негова страст — той се подразни, че нервността му е толкова очевидна. Мислено се прокле, но не се сдържа и попита:

— Тя споменавала ли е за мен?

Веждите на Девън подскочиха нагоре.

— Да те е споменавала? Хелън говори само за теб. Дори чете исторически книги за Уелс и досажда на семейството с описания от *Owain Glyndur*^[1] и нещо, наречено *Eistedfodd*^[2]. — Очите му проблеснаха подигравателно и приятелски. — Онзи ден Хелън толкова много кашляше и плюеше, че решихме, че я поваля настинка, докато не осъзнахме, че упражнява уелската азбука.

В други случаи Рис щеше да му отвърне с нещо саркастично, но сега едва отрази подигравката. Гърдите му се стегнаха от удоволствие.

— Не е нужно да го прави — промърмори той.

— Хелън иска да ти достави удоволствие — рече Девън. — Такава е натурата ѝ. Което води до нещо, което искам да си изясним: Хелън ми е като малка сестра. И макар да съм последният човек на

земята, който може да изнася лекции за порядъчността, очаквам от теб през следващите няколко дни да се държиш с нея като иподякон.

Рис го изгледа навъсено.

— Бил съм иподякон и мога да кажа, че приказките за тяхното целомъдрие са силно преувеличени.

Дилън неволно се ухили, обърна му гръб и се запъти към коридора.

Рис отиде да потърси Хелън. Тъй като не искаше да я стряска, като се появи тичешком и се нахвърли върху нея като полудял, той се насили да върви спокойно. Излезе през задния вход на къщата и прекоси окосената морава.

Чакълестата пътека криволичеше между зимни цъфтящи храсти и древни каменни стени, покрити с пълзящи растения, които се сплитаха като дантела. Градините в имението бяха чисти и спретнати, замръзналата земя чакаше момента, в който пролетта щеше да я разтопи. Лекият вятър носеше мириса на торфен пушек и острица и му напомняше за долината, където бе живял в ранното си детство, преди семейството му да се премести в Лондон. Не че Ланберис, с неговата камениста земя и изобилие от планински езера, можеше да се сравнява с този поддържан терен. Но имаше една особена миризма на място с езера и дъжд, и Хемпшър я притежаваше.

Когато доближи поредицата от четири оранжерии, той долови движение в първата; една слаба, облечена в черно фигура се носеше покрай матираните стъкла. Сърцето му подскочи и приток на кръв загря лицето му въпреки хапещия февруарски въздух. Не знаеше какво да очаква, не знаеше и защо се чувства като нервно момче с първата му любима. До неотдавна щеше да се намръщи при мисълта, че някаква си неопитна млада жена, някакво момиче, би могло да го докара до това състояние.

Той почука тихо с кокалчето на пръста си по стъкления панел. Изкачи се предпазливо по каменните стъпала, влезе в постройката и затвори вратата след себе си.

Досега Рис никога не беше влизал в оранжерия. Хелън му я беше описала в подробности по време на престоя му в приората Евърсби, но тогава той беше затруднен от патериците и гипсирания крак. Съжаляваше, че не може да отиде да я види, защото разбираше колко е важна за нея.

Вътре беше влажно, топло, глинесто. Като че се намираше в един различен от Англия свят, стъклен дворец, изпълнен с ярки цветове и екзотични форми. Посрещна го острата миризма на парникова пръст и гъста зеленина, лек аромат на орхидеи и всепроникващ мирис на ванилия. Погледът му се разходи по редиците високи растения, маси, отрупани със засадени в буркани и саксии орхидеи, пълзящи орхидеи бяха превзели стените и се виеха нагоре към проблясващия стъклен покрив.

Изад изобилието от снежнобели цветове се появи слаба фигура. Ясните очи на Хелън уловиха светлината и красивите ѝ устни се разтвориха като чаена роза, когато изумено и беззвучно произнесе името му. Тя тръгна към него, като се спъна леко в бързината, докато заобикаляше една маса. Непохватността ѝ, причинена от очевидна припряност, го наелектризира. Беше ѝ липсвал. Тя също го желаше.

Той стигна до нея с три широки крачки, сграбчи я и я притисна към себе си толкова силно, че пръстите ѝ се отлепиха от пода. Стремителността му го принуди да се завърти леко. Пусна я отново на земята, зарови лице в ароматната кожа на шията ѝ и вдъхна дълбоко.

— *Cariad* — рече Рис с дрезгав глас, — за пръв път те виждам да не се придвижваш с лебедова грация.

Хелън се разсмя треперливо.

— Изненада ме. — Топлите ѝ деликатни ръце се притиснаха към студените му бузи. — Ти си тук — каза тя, сякаш се опитваше да се убеди, че не сънува.

Рис се притисна към нея, изумен от копринената мекота на кожата и косата ѝ, от нежността на нейната плът. Изпълваше го нещо като въодушевление, само че по-силно, което го опияняваше.

— Бих могъл да те изям — промърмори той, докато опитваше да се промъкне между нейните галеци ръце и да намери устните ѝ. Хелън отвърна жадно на целувката, пръстите ѝ се заровиха в косата му и зашариха по главата му.

Той мърмореше нежни слова между целувките, а Хелън се беше вкопчила в него. Сладкият ѝ малък език докосваше неговия така, както я беше учил, и това подпали слабините му. Залитна леко назад и трябваше да се подпре на масата, за да запази равновесие. По дяволите.

Трябваше да се спре веднага, иначе изобщо нямаше да може да спре. Отлепи устни от нейните, въздъхна веднъж, после още веднъж, като се опитваше да си възвърне самоконтрола. Мускулите на ръцете му трепереха, когато се насили да ги отдръпне от нея.

Хелън изобщо не му помагаше с поредицата от ефирни целувки, с които обсипваше брадичката му и караше кръвта му да кипи.

— Мислех си, че ще пристигнеш чак утре или вдругиден...

— Не можех да чакам — рече той и почувства как бузата ѝ се притиска към неговата.

— Сигурно сънувам.

Твърде разгорещен, за да успява да се въздържа, Рис я сграбчи за хълбоците и ги притисна към своите.

— Това достатъчно истинско ли е за теб, *cariad!* — Неприличен жест, който никой джентълмен не би направил. Но Хелън вече знаеше какво да очаква от него.

Очите ѝ се разшириха, когато усети мъжествеността му дори през няколкото пласта на полата си. Но тя не се отдръпна.

— Усецам те твърде... здрав — рече тя. — Как е рамото ти?

— Защо не разрежеш ризата ми и не погледнеш?

Думите му я накараха да се изкиска.

— Не и в оранжерията. — Тя се отпусна на пети и се извърна, за да посегне към едно от растенията на масичката до тях. След това откъсна мъничката, идеално оформена зелена орхидея, и посегна да я пъхне в илика на левия му ревер.

— Дендробиум? — предположи Рис, като погледна надолу към цветчето.

— Да, как позна? — Тя напипа малката копринена бутониера под ревера и затъкна края на стъбълцето в нея. — Да не си чел за орхидеите?

— Малко. — Той прокара нежно пръст по нослето ѝ. Не можеше да се спре да я докосва, да си играе с нея. — Триниър ми каза, че изучавах уелската история.

— Така е. Изумителна е. Знаеш ли, че крал Артур е бил уелсец?

Развеселен, Рис я погали по косата и се спря върху сложната фризура от навити плитки, забодени с фуркети.

— Ако наистина съществуваше, сигурно щеше да е.

— Съществувал е — рече убедено Хелън. — Има един камък с отпечатък от копитото на коня му до едно езеро, което се казва *Llyn Barfog*. Някой ден ще отида да го видя.

Усмивката му стана още по-широка.

— Произнасяш го добре, *cariad*. Но двойното Л звучи повече като ТЛ. Остави дъха ти да се плъзне от двете страни на езика.

Хелън повтори звука няколко пъти, без да успее да постигне съвсем точно произношение. Беше толкова сладка с подаващото се между предните зъби езиче, че той не се сдържа и си открадна още една целувка, като засмука леко топлите ѝ сатенени устни.

— Не е нужно да учиш уелски — каза Рис.

— Искам.

— Труден език е. А и в наше време няма смисъл да го знаеш. — Той добави печално: — Майка ми винаги е казвала: „Избягвай да говориш на уелски, защото ще сбъркаш.“

— Защо?

— Не е добре за бизнеса. — Ръката му бавно се плъзна по гърба ѝ. — Знаеш какви са предразсъдъците срещу народа ми. Има хора, които смятат, че уелците са морално недоразвити, мързеливи... и дори нечистоплътни.

— Да, но това са глупости. Цивилизованите хора никога не биха казали нещо такова.

— Не и на обществено място. Но някои говорят подобни неща, че дори и по-ужасни, насаме, в собствените си домове. — Той продължи намръщено: — Някои ще променят отношението си към теб заради брака ти с мен. Няма да ти го признаят в лицето, но ти ще го забележиш в очите им. Дори когато се усмихват.

Не бяха обсъждали това по време на предишния им годеж — Рис беше твърде докачлив по отношение на социалното си положение, а Хелън не искаше да рискува да го обиди. Той изпитваше огромно облекчение, че вече може да говори откровено с нея. Но в същото време признанието, че бракът ѝ с него ще я принизи, остави горчив вкус в устата му.

— Аз ще бъда Уинтърборн — рече спокойно Хелън. — Те би трябвало да се притесняват от моето мнение за тях.

Това го накара да се ухили.

— Така ще бъде. Ти ще си влиятелна жена, която ще разполага със средствата да направи каквото пожелае.

Тя допря ръка до лицето му, пръстите ѝ се притиснаха към бузата му с нежен трепет.

— Първата ми грижа ще е да направя съпруга си щастлив.

Рис се наведе над нея и се опря от двете ѝ страни на масата, превръщайки тялото си в жива клетка.

— Много работа те чака, жено — предупреди я тихо той.

Сребристите ѝ очи потърсиха неговите. Палецът ѝ нежно погали долната му устна.

— Значи на теб ти е трудно да бъдеш щастлив?

— Аха. Случва се само когато ти си наблизо. — Той страстно се впи в устните ѝ, езикът му се плъзна дълбоко, намирайки удоволствие в нейния, докато не я замая дотолкова, че тя вече не можеше да му откаже нищо. Ръката му награби полата ѝ и Рис за миг се изкуши да вземе онова, за което копнееше тялото му, още там, в този момент. С лекота щеше да я сложи на масата, да повдигне полата, да разтвори краката ѝ...

Той прекъсна със стон целувката и опря чело в нейното.

— Твърде дълго съм без теб, *cariad*. — Той напълни дробовете си с въздух и бавно издиша. — Кажми нещо, за да ме разсееш.

Лицето на Хелън беше порозовяло силно, устните ѝ бяха подпухнали.

— Спомена майка си — рече тя. — Кога ще я видя?

Той се изсмя сухо — тя едва ли би могла да избере по-ефективен начин да потуши пламъка.

— След като успея да отложам този миг колкото се може повече.

Майка му, Бронуен Уинтърборн, беше сурова, неотстъпчива жена, слаба и висока като дръжка на метла.

Сухите ѝ ръце бяха виновни за изобилието от наказания през детството му, но Рис не можеше да си спомни нито един път, когато да са се протегнали с нежност към него. И въпреки това тя беше добра майка, поддържаше го сит и добре облечен, научи го на цената на дисциплината и усиления труд. Лесно беше да ѝ се възхищава, но далеч не толкова лесно да я обича.

— Тя няма ли да ме одобри? — попита Хелън.

Рис се опита да си представи какво ще направи майка му с това фино, страстно същество с ум, изпълнен с книги, и музикални пръсти.

— Ще реши, че си твърде красива. И твърде мека. Тя не може да разбере твоята сила.

Хелън изглеждаше доволна.

— Мислиш, че съм силна?

— Да — отвърна без колебание той. — Волята ти е като стоманено острие. — След което добави с потъмнял поглед: — Иначе нямаше да можеш толкова добре да се справяш с мен.

— Да се справям с теб? — Хелън се промъкна с грациозна сръчност под ръката му и отиде до друга маса. — Това ли направих, когато се подчиних на ултиматума ти и спях с теб?

Закачливият укор накара пулса му да се ускори. Запленен и разгорещен, той я следваше по петите, докато тя се разхождаше между редиците орхидеи.

— Аха, и после напусна Лондон, като ме остави да изгарям от копнеж по теб. Сега ме държиш като куче на каишка да се моля за още.

Гласът ѝ прозвуча развеселено:

— Не виждам никакво куче на каишка. Виждам само един много голям вълк.

Рис я сграбчи изотзад и приближи устните си към врата ѝ.

— Твоят вълк — изръмжа той и нежно загриза кожата ѝ със зъби.

Хелън леко се изви назад и се облегна върху гърдите му. По лекото ѝ треперене той можеше да усети копнежа в тялото ѝ.

— Да дойда ли при теб довечера? — попита тя. — Когато се стъмни и всички си легнат?

Въпросът запали пожар в кръвта му. *Господи, да. Моля те.* Жадуваше да се освободи, да почувства отново копнежа в красивата ѝ мека плът. Но най-силно жадуваше за онези спокойни минути след това, когато тя лежи в ръцете му и му принадлежи.

Рис затвори очи и притисна нежно устни към мъничкото ѝ ухо. Мина половин минута, преди да успее да промълви:

— Чела си приказките. Знаеш какво се случва на малките момичета, които ходят на гости при вълците.

Хелън се извъртя с лице към него.

— Знам — прошепна тя и притисна устни към неговите.

[1] Оуайн Глиндур е уелски владетел и последният етнически уелсец, носил титлата принц на Уелс. Той вдига продължил дълго време бунт срещу английската власт в Уелс, който в крайна сметка завършва неуспешно. — Б.пр. ↑

[2] Айстедвод — национален фестивал за създаване на поезия и проза на уелски език. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

— Братовчедо Девън, няма ли да играеш? — рече умолително Пандора. — Трябват ни повече хора, иначе играта няма да продължи дълго. — Тя седеше заедно с Касандра до масата за игра в приемната на горния етаж, където всички си почиваха след вечеря.

Близначките бяха извадили единствената настолна игра, която притежаваха, наречена „Домът на щастието“. Старомодната игра, дъска с отпечатан спираловиден път, който преминаваше през различни сектори, представляващи добродетелите и пороците, чиято цел беше да обучава децата на ценности.

Девън поклати глава с мързелива усмивка, седна до Катлийн на дивана, прегърна я през рамо и я привлече към себе си.

— Играх последния път — отвърна той. — Сега е ред на Уест.

Хелън наблюдаваше развеселено как Уест стрелва Девън със смъртоносен поглед. И двамата братя Рейвънел ненавиждаха морализаторската и принципна игра, която близначките често ги подмамваха да играят.

— Загубата ми е предначертана — възрази Уест. — Накрая винаги се оказвам в Поправителната къща.

— Това е още една причина да играеш — каза му Хелън.

— Ще те научи на морално поведение.

Уест завъртя очи.

— Никой не смята, че неговото поведение е неморално, само това на другите. — Той си взе чашата с коняк и отиде да седне на масата.

— Трябва ни четвърти — рече Пандора. — Хелън, ако спреш да кърпиш...

— Не, недей да я караш — възрази Касандра. — Тя винаги печели.

— Аз ще играя с вас — предложи Рис, глътна наведнъж остатъка от коняка си и отиде да седне на последния стол. Ухили се съучастнически на Уест.

Хелън беше доволна от новооткритата лекота, с която Рис се разбираше със семейството ѝ. Когато беше посетил Рейвънелови в Лондон, той се беше държал резервирано и предпазливо. Но сега беше отпуснат и очарователен, участваше свободно в разговора.

— Току-що стана „Пияница“ — уведоми го строго Пандора, когато зарчето му се спря върху един от пороците. — Отиваш на позорния стълб и ще останеш там следващите два кръга.

Хелън се усмихна на Рис, който се опитваше да изглежда подходящо разкаян.

Касандра хвърли малкото дървено зарче и триумфално премести пула си на мястото, отбелязано с „Искреност“.

Беше ред на Уест. Пултът му се озова на място, носещо зловещия надпис „Нарушава Шабат“.

— Три кръга на позорния стълб — каза му Касандра.

— Три кръга заради това, че съм работил в неделя? — попита раздражено Уест.

— Това е сурова игра — каза Касандра. — Измислена е в началото на века, а тогава е можело да те сложат на позорния стълб или дори да те обесят заради това, че си откраднал парче бекон.

— Ти откъде знаеш? — попита Рис.

— В библиотеката имаме книга за това — отвърна Пандора. — „Престъпленията на падналото човечество“. Разказва за всички ужасни престъпници и още по-ужасяващи наказания.

— Чели сме я поне три пъти — додаде Касандра.

Уест изгледа намръщено близначките, преди да се обърне към дивана и да попита:

— Трябва ли да четат такива книги?

— Не, не трябва — отвърна Катлийн с равен глас. — Ако знаех, че е там, щях да я махна.

Пандора се наведе към Рис и му каза със заговорнически тон:

— Твърде е ниска, за да може да види книгите над шестия рафт. Там държим неприличните.

Уест се закашля в опит да прикрие смеха си, а Рис се вторачи в игралната дъска с внезапен интерес.

— Хелън също знае за това — додаде Пандора.

Касандра я погледна намръщено.

— Браво на теб. Сега ще отнесат всички интересни книги.

Пандора сви рамене.

— И без това вече сме ги прочели.

Рис умело смени темата.

— Тази игра има нова версия — отбеляза той, докато гледаше дъската. — Американска компания купила правата и я е променила така, че наказанията да не са толкова сурови. Има я в магазина ми.

— О, трябва непременно да купим по-малко кръвожадната версия — каза Уест. — Или още по-добре, хайде да научим близначките да играят покер.

— Уест — обади се Девън с присвити очи.

— Покерът е определено по-здравословен в сравнение с игра, която съдържа повече бичуване и от роман на Дьо Сад.

— Уест — казаха в един глас Девън и Катлийн.

— Господин Уинтърборн, откъде идват тези настолни игри? — попита Пандора с интерес в грейналите си очи. — Кой ги измисля?

— Всеки, който е проектирал някоя, може да се свърже с печатар, за да направи няколко копия.

— Ами ако двете с Касандра направим една? — попита тя. — Можем ли да я продаваме в магазина ви?

— Не искам да правя игри — възрази Касандра. — Искам само да ги играя.

Пандора не ѝ обърна внимание и продължи да гледа напрегнато Рис.

— Ела с прототипа — отвърна той, — и аз ще го разгледам. Ако реша, че е продаваема, ще те подкрепя и ще платя за първия печат. В замяна на процент от печалбата, разбира се.

— Какъв е обичайният процент? — попита Пандора. — Каквото и да е, ще ви дам половината.

— Защо само половината? — повдигна едната си вежда Рис.

— Не заслужавам ли роднинска отстъпка? — попита простиодушно Пандора.

Рис се разсмя с такъв младежки вид, че пулсът на Хелън се ускори.

— То се знае, че заслужаваш.

— Как да разбере какви игри са правени досега? — С всяка изминала минута ентузиазмът на Пандора се засилваше. — Искам моята да е различна от всички останали.

— Ще ти изпратя по един брой от всяка настолна игра, която продаваме, така че ще можеш да разгледаш всичките.

— Благодаря ви, много ми помагате. Междувременно... — Пръстите на Пандора забарабаниха по масата. — Тази вечер повече не мога да играя — обяви тя и бързо стана, принуждавайки Уест и Рис също да се изправят. — Чака ме работа. Ела с мен, Касандра.

— Но аз печелех — изръмжа Касандра, като погледна надолу към дъската. — Не е ли твърде късно, за да се залавяме с нещо такова?

— Не и когато човек страда от тежък случай на образосомния. — Пандора издърпа сестра си от стола.

След като близначките излязоха, Рис погледна към Хелън с лека усмивка.

— Винаги ли си е измисляла така думи?

— Откакто се помня — отвърна тя. — Харесва ѝ да се опитва да изразява неща като „тъга в дъждовен следобед“ или „раздразнението при откриването на поредната дупка на чорапа“. Но сега се опитва да се откаже от този навик, защото се страхува, че може да стане за смях при дебюта си в Лондон.

— Ще стане — рече със съжаление Катлийн. — Злобните езици никога не спират, а енергични момичета като Пандора и Касандра рядко намират спокойствие по време на Сезона. Лейди Бъруик винаги ме е мъмрила за това, че се смея твърде силно на обществени места.

Девън погледна нежно съпругата си.

— На мен би ми се сторило очарователно.

Тя му се усмихна.

— Да, но ти така и не присъства на дебюта ми. Двамата с Уест сте били някъде из Лондон и сте се занимавали с обичайните за развратниците неща.

Рис отиде до скрина, за да си налее коняк. После се обърна към Девън и попита:

— Лейди Хелън и близначките ще останат ли в имението, докато двамата с лейди Триниър сте в Ирландия?

— Така ще е най-добре — отвърна Девън. — Помолихме лейди Бъруик да ги наглежда по време на отсъствието ни.

— Иначе ще предизвикаме неодобрителни погледи — обясни Катлийн. — Въпреки че Уест е като брат за Хелън и близначките, той все пак е ерген с порочна репутация.

— За постигането, на която положих огромни усилия, за Бога. — Уест отиде да седне в един от столовете пред камината. — Всъщност настоявам да има придружителка: не мога да си позволя лошото ми име да бъде опетнено от предположението, че могат да ми бъдат поверени три невинни момичета.

— Лейди Бъруик ще повлияе добре на близначките — каза Катлийн. — Тя научи мен и двете си дъщери, Доли и Бетина, как да се държим в обществото, а това изобщо не е лесно.

— Тръгваме за Ирландия вдругиден — каза леко намръщен Девън. — Ако Бог го пожелае, ще се върнем скоро.

Уест протегна крака пред камината и сплете пръсти на корема си.

— Предполагам, че ще трябва да отложа посещенията на Том Северин. Поканих го в Хемпшър след два дни, за да провери напредъка в работата по мината и железницата.

— Най-добре дръж Северин по-далеч от мен — каза Рис с вледеняващ тон.

Всички го погледнаха напрегнато. Рис стоеше до скрина, а дългите му пръсти бяха обхванали чашата с коняк така, сякаш искаше да стопли кехлибарената течност. Той леко разклати коняка и се взря в него с толкова студени очи, каквито Хелън никога не беше виждала.

Пръв заговори Девън.

— Какво е направил пък сега?

— Опитва се да ме убеди да купя един имот до Кингс Крос. Но в никой от документите не е споменато името на собственика. Дори в ипотеките.

— Как е възможно? — попита Девън.

— Частна инвеститорска компания е събрала всичко в един тръст. Наех детектив да открие кой стои зад претрупаната правна документация. Той откри споразумение за прехвърляне, вече подписано и заверено при нотариус, което влиза в сила след финализиране на покупката. Цялата сума ще отиде при последния човек на земята, с когото бих искал да си имам работа. И Северин го знае.

Девън отдръпна ръката си от раменете на Катлийн и се наведе напред с изпълнен с интерес поглед.

— Господин Ванс? — предположи той.

Рис кимна утвърдително.

— По дяволите — рече тихо Девън.

Хелън местеше озадачения си поглед от единия мъж към другия.

— Знаеш какъв е Северин — обади се Уест в напрегнатата тишина. — Прави го без капчица злоба. Сигурно е решил, че ако разбереш за това по-късно, нещата вече ще са се успокоили.

Погледът на Рис проблесна опасно.

— Ако сделката беше сключена, преди да съм разбрал, че парите отиват у Ванс, щях да се погрижа безжизненото тяло на Северин да бъде открито под моста. С приятелството ни е свършено.

— Кой е господин Ванс? — попита Хелън.

Никой не отговори.

Мълчанието беше нарушено от Катлийн.

— Той е племенник на лорд Бъруик, всъщност. Тъй като семейство Бъруик нямат син, господин Ванс е предполагаемият наследник на имението. Когато лорд Бъруик почине, всичко ще отиде при господин Ванс и лейди Бъруик и дъщерите ѝ ще зависят от неговата добра воля. Затова винаги са се опитвали да се държат гостоприемно с него. Срещата съм се с господин Ванс няколко пъти.

— Какво мислиш за него? — попита Девън.

Катлийн направи гримаса.

— Противен мъж. Жалък, жесток и самовлюбен. Винаги е потънал в дългове, но се смята за финансовия магьосник на епохата. В миналото неведнъж се е опитвал да вземе заем срещу бъдещото си наследство. Лорд Бъруик беше бесен.

Хелън погледна към Рис, притеснена от каменното му лице. Постъпката на приятеля му очевидно го беше наранила дълбоко.

— Сигурен ли си — попита тя, — че господин Северин знае колко дълбока е ненавистта ти към господин Ванс?

— Знае — отвърна кратко Рис и отпи от коняка.

— Тогава защо го е направил?

Рис мълчаливо поклати глава.

Миг по-късно Девън ѝ отговори замислено:

— Северин може да е много коравосърдечен, когато преследва някаква цел. Той има изключителен ум, няма да е преувеличение, ако го нарека гений. Но подобно качество често идва за сметка на... — Той се поколеба в търсене на подходящата дума.

— Благоприличието? — подсказа сухо Уест.

Девън кимна унило.

— Когато си има работа със Северин, човек не трябва никога да забравя, че той е преди всичко опортюнист. Умът му е толкова зает с опитите да осигури желания резултат, че той не зачита ничии чувства, включително собствените си. Макар че ми се е случвало да виждам как Северин прави много, за да помогне на други хора. Не е чак толкова лош. — Той сви рамене. — Жалко ще е да прекъснете изцяло приятелството си.

— Бих се отказал от всеки и от всичко — отвърна Рис, — само за да съм сигурен, че няма да имам никаква връзка с Албион Ванс.

ГЛАВА 16

Хелън наведе глава, сякаш искаше да се съсредоточи върху шиенето. Изпълни я странно, противно, стягащо стомаха чувство. Ръцете ѝ успяваха да изпълняват сами познатите действия, като треперливо прокарваха иглата през разпрания шев на ризата. В главата ѝ препускаха панически мисли и тя се опитваше да ги възпре, да ги осмисли.

Албион не беше обичайно име, но не чак толкова рядко срещано. Възможно бе да е съвпадение.

Моля те, Господи, нека да е съвпадение.

И изражението на лицето на Рис. Омраза, каквато човек би отнесъл и в гроба си.

Тревогата, която я изпълваше, правеше опитите да изглежда външно спокойна мъчителни. Трябваше да излезе от стаята. Трябваше да отиде някъде насаме, да си поеме няколко пъти дълбоко дъх... и да намери Куинси.

Той беше дошъл в имението заедно с Рис. Куинси знаеше повече за тайните на семейството ѝ от всички останали. Хелън щеше да настоява да ѝ каже истината.

Докато разговорът продължаваше, тя завърза възелче на края и бавно посегна към кутийката с шивашки принадлежности до крака ѝ. Потърси малката шивашка ножичка и разтвори ужасно остриите ѝ крачета. Прокара показалец по острието, докато не почувства пробождане и парене. Бързо отдръпна ръката си и погледна с престорена уплаха капчицата яркочервена кръв, която се процеждаше от порязаното.

Рис веднага я забеляза. Изрече уелския звук, израз на недоволство, струйка въздух, процедена между горните зъби и долната устна.

— *Wfft.*

Измъкна кърпичка от вътрешния джоб на сакото си и с няколко широки крачки се озова до нея. Без да каже нито дума се отпусна на

колене и уви сгънатата кърпичка около пръста ѝ.

— Трябваше да гледам, когато бъркам за ножичката — рече смутено Хелън.

Погледът му беше загубил онази вледеняваща твърдост и сега бе изпълнен със загриженост. Предпазливо повдигна кърпичката, за да погледне порязаното.

— Не е дълбоко. Но имаш нужда от пластир.

Катлийн се обади от дивана.

— Да позвъня ли за госпожа Чърч, скъпа?

— Предпочитам да отида в стаята ѝ — рече спокойно Хелън. — Там ще е по-лесно, щом всичко ѝ е под ръка.

Рис се изправи и помогна на Хелън да стане.

— Ще дойда с теб.

— Не, остани — каза бързо Хелън, като придържаше кърпичката около пръста си. — Все още не си си допил коняка. — Тя отстъпи назад, извърна глава и се усмихна на останалите в стаята. — Вече стана късно. Време ми е да се оттегля. Лека нощ на всички.

След като семейството отвърна подobaващо, Хелън излезе от приемната с отмерена крачка, като се бореше с порива да се затича. Слезе по голямото стълбище, прекоси главния коридор и се спусна по стълбището за прислугата. За разлика от тихата празнота на първия етаж, долу кипеше от живот. Слугите бяха приключили с вечерята и разчистваха чиниите и приборите, а готвачката наглеждаше подготовката на продуктите за следващия ден.

От всекидневната на прислугата изригна смях. Хелън се приближи до вратата и видя Куинси, който седеше до дългата маса заедно с група лакеи и камериерки. Като че ли им разказваше истории от новия си живот в Лондон. Куинси винаги бе от най-харесваните членове на персонала и със сигурност им беше липсвал много, след като Рис го нае.

Докато Хелън се чудеше как да привлече вниманието му, без да прави сцена, зад гърба ѝ се разнесе гласът на домакинката.

— Лейди Хелън?

Тя се обърна към госпожа Чърч, чието пълно лице се беше изопнало от тревога.

— Какво ви води тук, милейди? Достатъчно беше да позвъните и аз щях да изпратя някой горе при вас.

С печална усмивка Хелън ѝ показа наранения си пръст.

— Малък инцидент с ножицата — обясни тя. — Реших, че е най-добре да сляза при вас.

Госпожа Чърч огледа раничката, цъкна с език и я поведе към стаята си, която се намираше само две врати по-нататък. Тя служеше едновременно за дневна и за място, откъдето госпожа Чърч се занимаваше с управлението на домакинството. Доколкото Хелън си спомняше от едно време, домакинката имаше в стаята си голям скрин с медицински пособия. Всеки път, когато Тео, Хелън или близначките се нараняваха или се разболяваха, те отиваха в стаята на домакинката, за да бъдат превързани, да получат лекарство и утеха.

Хелън седна до малката маса и отбеляза:

— Тази вечер като че ли всички са весели.

Госпожа Чърч отвори медицинския скрин.

— Да, всички се радват много на пристигането на Куинси. Задават му хиляди въпроси, най-вече за универсалния магазин. Куинси донесе каталози за всички да разглеждат и да се чудят. Никой от нас не може да си представи толкова много стоки под един покрив.

— „Уинтърборн“ е много голям — каза Хелън. — Като дворец.

— И Куинси така казва. — След като намаза порязаното с бензоена тинктура, госпожа Чърк отрязва малко парче бяла копринена подплата, напоена с желатин, и го навлажни с лавандулова вода. После уви сърчно платчето около пръста на Хелън.

— Работата за вашия господин Уинтърборн като че ли действа освежаващо на Куинси. От години не съм го виждала толкова енергичен.

— Радвам се да го чуя. Всъщност... — Хелън се опита да говори с обичайния си тон. — Бих искала да поговоря насаме с Куинси, ако ми го доведете.

— Сега ли?

Хелън кимна.

— Разбира се, милейди. — Последва необичайна пауза.

— Нещо не е наред ли?

— Да — отвърна Хелън. — Така мисля.

Госпожа Чърч се изправи намръщено.

— Да донеса ли малко чай?

Хелън поклати глава.

— Веднага ще ви доведе Куинси.

След по-малко от две минути на вратата се почука и ниската, набита фигура на Куинси се появи в стаята на домакинката.

— Лейди Хелън — каза той и маслиненочерните му очи се усмихнаха изпод гъстите бели вежди.

Истинско облекчение беше да го види. При липсата на какъвто и да е интерес или привързаност от страна на баща ѝ или Тео, Куинси бе единственото добросърдечно мъжко присъствие в живота на Хелън. Като дете тя ходеше при него винаги, когато се замесваше в някаква неприятност. Той винаги ѝ помагаше без колебание, както онзи път, когато случайно бе откъснала парче от „Енциклопедия Британика“, а той бе изрязал цялата страница с бръснача, като я увери, че семейството няма да се почувства по-зле, защото е лишено от историята на хърватската астрономия. Или когато беше съборила една порцеланова фигурка и Куинси беше залепил отново главата ѝ толкова добре, че никой не може да разбере.

Хелън му протегна ръка.

— Съжалявам, че прекъснах вечерта ви.

— Това не е прекъсване — отвърна Куинси, като топло стисна ръката ѝ, — а удоволствие, както винаги.

Хелън му посочи с жест другия стол в стаята и каза:

— Моля, седнете.

Камериерът остана прав и очите му се набърчиха в ъгълчетата.

— Знаете, че не е учтиво.

Хелън кимна с леко напрегната усмивка.

— Да, но това няма да е обикновен разговор. Страхувам се... — Тя се поколеба, думите се запъваха вътре в нея и отказваха да излязат навън. Когато опита отново, успя единствено да повтори вцепенено: — Страхувам се.

Куинси стоеше пред нея с търпеливо и окуражително изражение на лицето.

— Трябва да ви попитам нещо важно — най-накрая успя да каже Хелън. — Искам да ми кажете истината. — За нейно раздражение в ъгълчетата на очите ѝ се събраха сълзи. — Мисля, че вече знам отговора — рече тя, — но ще ми помогнете, ако кажете... — тя замълча, когато видя как се промени лицето му.

Раменете на Куинси увиснаха, сякаш върху тях беше стоварен някакъв ужасен товар.

— Може би не трябва да питате — предложи той.

— Налага се. О, Куинси... — Слепоочията на Хелън пулсираха, когато тя впи поглед в него: — Албион Ванс ли е моят баща?

Камериерът бавно посегна към празния стол, премести го и тежко се отпусна на него. Сплете пръстите на ръцете си и ги отпусна на масата. Погледът му се насочи към самотния прозорец на стената.

— Къде чухте това?

— Намерих едно недовършено писмо, което майка ми му е писала.

Куинси се умълча. Погледът му се зарея, сякаш се опитваше да види нещо в другия край на света.

— Ще ми се да не го бяхте намирали.

— И на мен. Моля ви, Куинси... той ли е моят баща?

Той я погледна.

— Да.

Хелън потрепна.

— Приличам ли на него? — прошепна тя.

— Не приличате на никой от двамата — отвърна нежно той. — Единствено на себе си. Уникално и прекрасно създание.

— Със заешко лице — каза Хелън и самосъжалението едва не я накара да си прехапе езика. Усмихна се и обясни: — Тя го е написала.

— Майка ви беше сложна жена. Съревноваваше се с всички жени на света, включително със собствените си дъщери.

— Обичала ли е някога баща ми?

— До последния си ден — изненадаха я думите му.

Хелън го погледна скептично.

— Но тя и господин Ванс...

— Той не беше единствената ѝ забегка. Нито графът ѝ беше абсолютно верен. Но те се обичаха по свой собствен начин. След като аферата на майка ви с господин Ванс приключи и вие се родихте, родителите ви подновиха връзката си. — Той свали очилата си, бръкна в джоба на сакото си за кърпичка и внимателно забърса стъклата. — Вие бяхте жертва. Държаха ви горе в детската стая, далече от очите и далече от ума.

— Ами господин Ванс? Той обичаше ли майка ми?

— Никой не може да проникне в сърцето на другите. Но според мен той е неспособен да изпитва точно това чувство. — Куинси отново си сложи очилата. — Най-добре ще е да се престорим, че изобщо не сте научавали това.

— Не мога — каза Хелън, опря лакти на масата и притисна длани към очите си. — Господин Уинтърборн го мрази.

— Няма уелсец, който да не го мрази — отвърна Куинси с необичайно сух тон.

Хелън отпусна ръцете си и го погледна.

— Какво е направил?

— Ненавистта на господин Ванс към всичко уелско е всеизвестна. Той е написал памфлет, който редовно се цитира от всички, които искат да премахнат използването на уелския език в училищата. Според него децата им трябва да бъдат принудени да говорят само английски. — Куинси замълча за миг. — Но в допълнение към това господин Уинтърборн има и лична причина да го мрази. Не знам каква е, само, че е била някаква ужасно подла постъпка и той не говори за нея. Темата е опасна и най-добре да не бъде подхващана.

Хелън го погледна изненадано.

— Нима предлагате да запазя това в тайна от господин Уинтърборн?

— Не трябва да казвате нито дума нито на него, нито на който и да било друг.

— Но той ще разбере някой ден.

— Ако това стане, трябва да отричате, че знаете.

Хелън замаяно поклати глава.

— Не мога да го лъжа.

— Има някои редки моменти в живота, когато лъжата е по-доброто решение. Този е един от тях.

— Но господин Ванс един ден може да каже на господин Уинтърборн. Може дори да дойде при мен. — Тя потърка обезсърчено очите си. — О, Боже.

— Ако го направи — отвърна камериерът, — ще се престорите на изумена. Никой няма да разбере, че просто сте постъпили мъдро.

— Аз ще знам, Куинси. Трябва да кажа на господин Уинтърборн.

— Недейте. Заради самия него. Той се нуждае от вас, милейди. За краткото време, откакто го познавам, той се промени към по-добро

заради вас. Ако го обичате, не го принуждавайте да направи избор, който би го наранил необратимо.

Очите ѝ се разшириха.

— Избор? Значи смятате, че ако го разбере, ще развали годежа?

— Не е твърде вероятно. Но не е невъзможно.

Хелън поклати леко глава. Не можеше да го проумее.

Не и след нещата, които Рис беше казал и направил, начина, по който я бе прегръщал и целувал същия този следобед.

— Няма да го направи.

В очите на Куинси проблесна някаква силна емоция.

— Лейди Хелън, простете ми, че ще говоря свободно. Но аз ви познавам още от бебе. Винаги съм смятал за ужасно несправедливо, че невинно дете е толкова ненавиждано и пренебрегвано. И двамата ви родители, Бог да спаси душите им, ви обвиняваха в грехове, които бяха техни, а не ваши. Защо трябва да продължавате да плащате цената? Защо не си позволите да ви обичат така, както винаги сте заслужавала?

— Искам го. Но първо трябва да кажа на господин Уинтърборн истината за това коя съм.

Куинси помълча с разтревожено изражение на лицето.

— Господин Уинтърборн е добър господар. Изисква много, но е справедлив и щедър. Грижи се за хората си и се отнася към тях с уважение, чак до най-нисшата миячка. Но има определени граници. Миналата седмица господин Уинтърборн видя един от лакеите си, Питър, да шамаросва някакво просяче, което беше изтичало до него на улицата. Изнесе му лекция, която го накара да пламне от срам и го уволни на място. Горкият лакей се извиняваше и молеше за прошка, но господин Уинтърборн беше непреклонен. Някои от другите слуги, както и аз, се застъпихме за Питър, а той заплаши да ни уволни всичките, ако се осмелим да кажем още една дума. Каза, че има някои грешки, които не би могъл да прости. — Той замълча за миг. — При господин Уинтърборн винаги има граници, които не трябва да се прекосяват. Ако някой го направи, той прекъсва всякакви отношения с него и повече не поглежда назад.

— Не би постъпил така със съпругата си — възрази Хелън.

— Съгласен съм. — И Куинси отмести поглед настрана, преди да добави с усилие: — Но вие все още не сте негова съпруга.

Зашеметената Хелън се чудеше дали е прав, дали наистина е толкова опасно да признае на Рис за баща си.

— Господин Уинтърборн не е обикновен човек, милейди. Той не се бои от нищо и не се кланя пред никого. Той е над скандалите и в някои случаи дори е над закона. Смя да заявя, че предвид положението му се държи много по-добре от много други. Но може да е непредсказуем. Ако искате да се омъжите за него, милейди, трябва да запазите мълчание.

ГЛАВА 17

Равномерният звън на далечен часовник се понесе из къщата, когато Хелън се измъкна от стаята си и се запромъква през сенките на коридора. Рис беше настанен в гостната в източното крило, за което тя беше изключително благодарна. За разговора, който щяха да проведат, имаха нужда от уединение.

Тя се страхуваше както никога досега. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя имаше усещането как нещо се блъска в гърдите ѝ отвътре. Не познаваше достатъчно добре Рис, за да е сигурна как ще реагира на новината. Каквото и да изпитваше към нея, то беше основано на някакъв идеал, на аристократична съпруга, поставена на пиедестал. Новината, която възнамеряваше да му съобщи, щеше да я свали от пиедестала — сравнимо беше със скок от скала.

Проблемът не беше свързан с нещо, което е направила. Проблемът беше свързан с произхода ѝ, а за това нямаше решение. Дали Рис щеше да е способен да я погледне, без да вижда сянката на Албион Ванс? Тя беше прекарала по-голямата част от живота си с хора, които би трябвало да я обичат, а не я обичаха. Не можеше да си представи да прекара остатъка със съпруг, който щеше да се държи по същия начин.

Когато стигна до източното крило, Хелън вече беше отчайващо премръзнала, независимо от дебелия вълнен халат и пухкавите бродирани пантофи. Разтреперана, тя приближи вратата на Рис и колебливо почука.

Стомахът ѝ се сви, когато се озова пред високата тъмна фигура на Рис, очертана от сиянието на камината и светлината на малката нощна лампа. Той беше облечен само в роба, с разголени гърди и боси крака. Плъзна ръка през кръста ѝ и я придърпа през прага, затвори вратата и решително я заключи.

Докато я придърпваше към себе си, тя притисна буза към гърдите му.

Рис почувства треперенето ѝ и я прегърна по-силно.

— Нервна си, *cariad*.

Тя кимна, скрила лице в тялото му.

Едната му ръка нежно се притисна към бузата ѝ.

— Страхуваш се, че ще те нараня?

Хелън разбра, че той говори за физическия им контакт, който я беше разранил първия път. Но тя, разбира се, се страхуваше от една съвсем различна болка. Облиза сухите си устни и се насили да отговори:

— Да. Но не по начина, по който...

— Не, не — успокой я той, — този път ще е различно. — Той наведе глава и я прегърна така, сякаш искаше да я приеме в себе си. — Твоето удоволствие значи за мен повече от всичко на света. — Едната му ръка се плъзна по хълбоците ѝ към задничето. Другата се притисна нежно към корема ѝ, преди да се насочи към мястото между бедрата ѝ.

Чувственото докосване я накара да пламне и краката ѝ омекнаха така, че вече едва успяваше да стои на тях. Пое си дъх, за да заговори, но тихо ридание стисна гърлото ѝ. Преглътна го и рече с треперещ глас:

— Не е това, а... Страхувам се, защото мисля... Че може да те изгубя.

— Да ме изгубиш? — Рис я погледна страстно и тя отмести очи. След миг го чу да пита: — Защо се притесняваш за това?

Сега беше моментът да му каже. Опита се просто да го избъбри — *Албион Ванс ми е баща* — но не можа да се насили да го направи. Устата ѝ отказваше да оформи думите. Можеше единствено да стои там, да трепери като струна и фините вибрации на страха да пеят в тялото ѝ.

— Не знам — отвърна най-после тя.

Тя продължаваше да трепери с извърнато настрани лице, а Рис се наведе и я целуна по бузата.

— Ах, само си търсиш притеснения — възкликна тихо той и я повдигна с лекота, от която ѝ спря дъхът.

Беше толкова силен, че мускулите на гърдите и ръцете му бяха способни да я смачкат. Но беше и нежен, и внимателен, когато я понесе към тапицираното кресло пред камината. Седна в него и я сложи в скута си. Събу едната ѝ пантофка, сграбчи леденостудения ѝ крак с голямата си топла ръка и започна бавно да го масажира. Палецът му

разтърка свода на ходилото и тя усети изчезването на раздразнение, за което дори не подозираше. Потисна тихия си стон, когато той продължи към друга точка върху ходилото. Внимателно стискаше с палеца и показалеца си всяко едно пръстче, разтъркваше ги търпеливо, докато тя не се отпусна в скута му и не оброни глава върху гърдите му. Дишането ѝ се забави, сякаш бе изпаднала в транс, в някакво полубудно състояние.

Отвън зимният вятър препускаше над окосените хълмове и караше клоните на дърветата да се поклащат като отключени порти. С напредването на нощта от вътрешността на къщата започнаха да се чуват поскърцвания и смущаващи шумове.

Рис продължи да я прегръща успокояващо, докато слушаха пропукването на дъбовите цепеници в камината и гледаха танца на искриците. Никой никога не беше прегръщал Хелън толкова силно и толкова продължително.

— Защо старите къщи скърцат толкова много? — попита разсеяно той, докато си играеше с плитката ѝ и прокарваше копирения ѝ край по бузата си.

— Когато нощем се стопи цялата топлина, старите дъски се свиват и се плъзгат една в друга.

— Това е адски голяма къща. А ти си била оставена тук съвсем сама за твърде дълго време. Досега не разбирах колко самотна си била.

— Близначките ми правеха компания. Грижех се за тях.

— Но е нямало кой да се грижи за теб.

Обзе я някакво безпокойство, както се случваше винаги, когато размишляваше за детството си. Имаше чувството, че оцеляването ѝ е зависело от това никога да не се оплаква или да привлеча вниманието към себе си.

— О, аз... няхах нужда от това.

— Всички малки момичета имат нужда да се чувстват в безопасност и желани. — Той приглади назад падналите върху лицето ѝ фини кичури, пръстите му нежно следваха танца на пламъците върху косата ѝ. — Когато израстваш без нещо, усещането за липсата му няма да те напусне никога. Дори когато накрая го получиш.

Хелън го погледна учудено.

— Ти чувствал ли си се някога така?

Усмивката му придоби лек подигравателен оттенък.

— Богатството ми е толкова огромно, *cariad*, че числата могат да уплашат всеки разумен човек. Но нещо в мен винаги ще смята, че утре може да е изчезнало до последния шилинг. — Ръката му се плъзна по извивката на бедрото ѝ. Той улови коляното ѝ и се взря в широко отворените ѝ очи. — Когато бяхме в Лондон ти ми каза, че светът ти е много малък. Е, моят свят е огромен. И ти си най-важният човек в него. Сега си в безопасност и желана, Хелън. С времето ще свикнеш с това и няма да се притесняваш. — Когато тя притисна буза към гърдите му, той прошепна в ухото ѝ. — Ние сме обречени един на друг, докато свят светува. Забрави ли?

Хелън потърка бузата си в кадифената му роба.

— Все още не сме разменили обетите си.

— Направихме го в онзи следобед, когато дойде в леглото ми. Такова беше предназначението му. — Пръстите му се плъзнаха под брадичката ѝ, принуждавайки я да го погледне. Край очите му се бяха образували усмихнати бръчици. — Съжалявам, скъпа, но няма отърване от мен.

Тя се взираше отчаяно в надвесеното над нея лице, в силните, изсечени черти и сенки, в поразителната структура на тези неустойими самуреночерни очи. Рис не помръдна, остави я да види в тях нежността, която бе запазена само за нея. Тя почувства непреодолимото привличане между тях двамата, като силата на гравитацията при двойни звезди.

Рис я повдигна по-нависоко, могъщото му тяло се размърда под нейното. Гърдите ѝ пареха от напрежение и тя се извърна, за да ги притисне към него. Замаяна от чувство на вина и копнеж, Хелън го прегърна през врата. Искеше да го почувства по-пълно, да усети кожата му, вкуса му, тялото му в своето.

Кажу ми_, изпищя измъченото ѝ съзнание. Кажу ми!_

Вместо това тя чу шепота си:

— Искам вече да си лягам.

Под тялото си, там, където се беше наместила в скута му, Хелън почувства нарастващ натиск. Веждите му се повдигнаха закачливо.

— Сама?

— С теб.

ГЛАВА 18

Рис не можеше да разбере защо Хелън изглежда особено уязвима тази вечер, подвластна на някаква своя лична тревога, която не искаше да сподели. Винаги бе предпочитала да прикрива чувствата си, да се крие в себе си. Тази нейна загадъчност, тази неуловимост го очароваше. Господ да му е на помощ; никога не бе желал толкова силно да опознае някое човешко същество.

Отнесе я до леглото и я положи върху дюшека.

С решителност, която го изненада, Хелън посегна към колана на халата му и го развърза. Той се разтвори и разкри възбуденото му тяло... а хладните ѝ пръсти го обхванаха. Устата му пресъхна и плътта му запулсира яростно, докато тя изследваше формата и структурата на възбудената му плът.

Той се отърси от халата и остана с отпуснати ръце, без да е сигурен къде да ги постави. И в най-необузданите си мечти не си беше представял, че Хелън ще направи нещо такова по собствено желание. Разгорещаваше се още повече, когато виждаше с каква аристократичност се отнася към него, красивите ѝ ръце го докосваха с лекотата, с която докосваше клавишите на пианото или държеше порцеланова чаша за чай.

Хелън забеляза как трепна и затаи дъх, когато тя докосна главичката на ерекцията му, и попита объркано:

— Това място по-чувствително ли е?

Неспособен да каже нещо членоразделно, Рис само кимна и изръмжа.

Тя бавно погали жезъла му с дланта си. Зърна сияйния синкав проблясък на лунния камък, символ на правото му над нея, докато пръстите ѝ се плъзгаха по поклащащата се натежала плът. Стисна го толкова внимателно, сякаш държеше в ръцете си някакво опасно избухливо вещество. Каквото си беше в действителност. Тялото му представляваше просто изпълнен с похот контейнер, който беше готов всеки миг да избухне. Примитивната част от съзнанието му изпита

неприлично задоволство от гледката на светлокосата нимфа, която нежно гали члена му. Контрастът между грациозност и грубост му действаше на най-примитивно ниво.

Хелън обхвана основата му с деликатните си пръсти и ги плъзна нагоре. Палецът ѝ докосна оголения връх, потърка го леко и за миг пред очите му изригна дъжд от искри. Дълбоко в таза си усети силно пулсиране, което го предупреди, че само след секунди ще изригне. Със стон се опита да избута ръцете ѝ встрани.

— Недей повече... не... скъпа...

Но тя просто се наведе напред и дъхът ѝ нежно погали плътта му. Целуна го, устните ѝ затанцуваха по влажния връх. Шокът от реакцията му едва не го лиши от мъжество. Той се отдръпна задъхано и се просна по корем на леглото с трескавото желание да потуши жарта. Гърдите му се разширяваха безумно, докато си поемаше дълбоко дъх.

— Хелън — промърмори Рис, докато пръстите му загребваха завивките. — Господи, Хелън.

Почувства леко движение до себе си и дюшекът се изви под лекото ѝ тяло.

— Хареса ли ти? — попита предпазливо тя.

Звучите от буйното му одобрение бяха заглушени от завивките.

— О, добре. — В гласа ѝ прозвуча облекчение. Миг по-късно Рис усети как тя се настанява върху тялото му. Беше свалила нощницата си и протягаше голото си тяло като котка. Той се напрегна, разпален от усещането. Копринена женска кожа... извивките на гърдите ѝ... малките къдрави косъмчета, които гъделичкаха кожата му...

— Говорих с Катлийн — каза тя и дъхът ѝ накара косъмчетата на тила му да настръхнат. — Тя ми обясни някои неща за брачните връзки, които сметна, че трябва да знам.

Докато той се гънеше и трепереше под нея, тя се извъртя, за да се притисне по-плътено към тялото му.

— Хелън. Не мърдай.

Тя веднага спря.

— Не ти ли е удобно, когато съм легнала така?

— Не, просто се опитвам да не свърша.

— О. — Хелън притисна буза към задната част на врата му. — Някои мъже могат повече от веднъж — рече обнадеждено тя.

Въпреки бушуващата си възбуда Рис се ухили.

— Колко добре си информирана, *cariad*.

— Искам да науча всичко, което би трябвало да знае една държанка, за да мога да те задоволявам.

Той внимателно се претърколи настрани, като я остави да се плъзне от гърба му, преди да се настани върху нея. Ръцете му обхванаха главата ѝ и сребристоклатните коси се разпиляха между пръстите му.

— Мила моя — рече той, — изобщо не се притеснявай за това. Всичко в теб ми носи истинска наслада.

Погледът ѝ се напрегна.

— Сигурна съм, че ще откриеш неща, които няма да ти харесат.

— Надявам се. Ако нямаш никакви недостатъци, моите ще нарушат баланса.

— Аз ще го възстановя — увери го тя с ирония, каквато досега не бе долавял в гласа ѝ.

— Ако имаш предвид срамежливостта си — рече Рис, — ще се научиш да я преодоляваш. — Той притисна бедрата си към нейните. — Виж само колко напредна с мен.

Хелън се засмя и се изчерви до корените на косата си. Едната ѝ ръка се плъзна по хълбоците му и предпазливо се вмъкна между телата им. — Как се нарича това? — попита тя, когато го хвана отново. — Как го наричате?

— Снаха ти не включи ли това в лекцията си?

— Каза ми някои английски думи — призна си Хелън, — но аз искам да знам как се нарича на уелски.

— Така ли смяташ да започнеш да изучаваш езика? — попита той с подигравателно неодобрение. — С неприлични думи?

— Да.

Рис се усмихна и я целуна.

— Имай предвид, че в повечето случаи уелският любовен говор прилича на фермерски наръчник. Думата за мъжката част е *goesyn*. Стъбло.

Тя повтори думата, докато пръстите ѝ го докосваха с влудяваща нежност.

— Когато мъжът се изпразни в жена — продължи той, като дишаше все по-трудно, — думата е *dyrnu*. Изливам. — Той започна да

целува тялото ѝ, наслаждавайки се на топлата кожа с лек вкус на талк. След като духна леко защитните косъмчета между краката ѝ, той промърмори: — Това е *ffwrch*. Земя, която трябва да бъде разорана. — Той се наведе и върхът на езика му се плъзна по невинно затворената плът. Бедрата ѝ потрепериха. — А думата за това — той проникна понадълбоко и намери срамежливото връхче, което все още се криеше под качулката си, — е *chrib*, медена пита. — Той отново задълба с език и започна да гъделичка малкото връхче, докато то не се пробуди.

Рис продължи бавно да я лиже и дразни, а тя се извиваше под него. Изгуби се в нея, не чуваше и не виждаше нищо извън тази стая, извън това легло. Колко изящна беше тя, кожата ѝ беше перлена, дланите и петите ѝ бяха меки като котешки лапички. Чувствителността ѝ беше забележителна, пръстите на краката ѝ се изпъваха инстинктивно, когато целуваше свода на петата ѝ, краката ѝ потрепваха, когато езикът му се плъзваше по сгъвката на коляното ѝ.

Той се надигна над нея и се намести внимателно, като постави жезъла си в сладкия отвор и я остави да почувства онова, което щеше да ѝ даде. Тя изглеждаше дезориентирана, пламнала, малка вена пулсираше на шията ѝ.

— Искаш ли ме, Хелън?

— Да. Да.

Понеже се страхуваше да не я нарани, ако натисне твърде силно, той затисна тялото ѝ и ѝ прошепна, че трябва да стои неподвижно, защото трябва да влезе в нея бавно. Плътта ѝ беше влажна, но стегната, отказваше да се разтвори с лекота. Хелън обгърна шията му с ръце и започна да издава тихи звуци, докато той проникваше в нея с леки тласъци, като всеки път се плъзваше все по-навътре. Целуваше устата ѝ, шията ѝ. В съзнанието му нахлуха спомени от първия път, когато бяха заедно и как ѝ беше причинил болка, а колко силно копнее сега да е добър с нея.

След като вкара и последния сантиметър, той се спря и я погледна изумено. Кожата ѝ бе влажна и сияеше, очите ѝ проблясваха. Приличаше на същество от митовете, някакъв прекрасен изгубен ангел, който беше паднал в прегръдките му. Той потъна дълбоко в нежната люлка между бедрата ѝ, наслаждавайки се на усещането на треперещото ѝ тяло, а въздухът се стелеше като хладна коприна върху запотения му гръб. Устните му се плъзнаха по нежната извивка на

гърдата ѝ и той с наслада чу гърления ѝ стон. Повдигна гърдите ѝ с шепи и продължи да си играе със зърната им.

— Когато тласна напред, *cariad* — каза Рис и подпъхна ръката си под задничето ѝ, — повдигни хълбоците си ето така. — Той бавно избута нагоре. След това се изтегли назад и отново тласна, а тя се притисна срамежливо към него, което запали огън в тялото му. Задъха се. — Да, точно така... доброто ми момиче... о, Господи, ще ме убиеш...

Усети как тя опира краката си, за да посрещне по-добре тласъка му, и повдигна хълбоците си нагоре, докато той потъна в нея. Това, което правеха, не беше просто чукане, а нещо съвсем ново, невероятно първично и сладко. Никога не се беше чувствал толкова възбуден, толкова полудял от желание. Усещаше как от него струи удоволствие, докато я нападаше ритмично, приближавайки се към онзи неустоим момент.

Но той не искаше все още да стига до него. Стисна зъби и успя да се спре. Тя изхленчи и започна да се извива под него.

— Почакай — каза Рис.

— Не мога...

— Искам да почакаш.

— О, моля те...

— Ей сегичка. — Той я затисна така, че да не може да помръдне.

— Това означава никога — възрази тя и Рис се засмя хрипливо.

Когато успя да овладее желанието си, той започна отново, като постепенно ускоряваше ритъма, докато не усети, че напрежението отново се е натрупало. Спираше на всеки няколко минути, без да излиза от нея, изчакваше желанието да поутихне и продължаваше отново. Стоновете ѝ ставаха все по-силни, движенията все по-настоятелни. Рис улови момента, в който тя изгуби контрол, затвори очи и лицето ѝ силно се зачерви.

Той подпъхна ръце под коленете ѝ, повдигна я така, че краката ѝ да увиснат отстрани и влезе още по-дълбоко в нея. Сега беше разтворена напълно за него, тялото ѝ го поглъщаше и се стягаше сладко около него. Виковете се процеждаха през стиснатите ѝ зъби и той се наведе, за да покрие устата ѝ със своята и да погълне гласа ѝ. Хелън се разтрепери, когато започна кулминацията ѝ и той повече не

мога да издържи, разтърси го гръмотевично освобождаване. Той изхвърли семето си с тласъци в нея и тя го пое в треперещото си тяло.

Замаян от мощното изригване, Рис пусна краката ѝ и се надвеси над нея. Ръцете ѝ го бяха обгърнали през кръста и го придърпаха надолу, докато двамата не се прилепиха един към друг като страници на книга. Искаше му се да остане така, разтопен от удоволствие, притеглен в тялото ѝ, до края на дните си. Вместо това с последни сили се изтърколи настрани и излезе от нея.

След известно време Хелън безмълвно се измъкна от леглото и се върна с кърпата, която бе намокрила на умивалника в ъгъла. Когато започна внимателно да забърсва слабините му, той се претърколи по гръб, сплете пръсти под главата си и с наслада започна да я гледа как обслужва интимните му части.

— Досега никой не ми е доставял такова удоволствие, *cariad*.

Хелън се спря за миг и му се усмихна. След като приключи, тя остави настрани кърпата, угаси лампата и се върна в леглото. Той придърпа завивките и я взе в прегръдките си.

Тя се сгуши в него.

— С много жени ли си бил? — осмели се да го попита.

Рис плъзна ръка по гърба ѝ, като обмисляше отговора си. До каква степен един мъж трябва да е откровен със съпругата си — бъдещата си съпруга — за жените, с които е бил преди нея?

— Има ли значение? — отвърна на въпроса ѝ с въпрос.

— Не. Но просто съм любопитна колко държанки си имал.

— Магазинът винаги е бил най-взискателната ми държанка.

Тя притисна устни към рамото му.

— Сигурно изобщо не ти харесва да си далеч от него.

— Дори не може да се сравнява с това колко не ми харесва да съм далеч от теб.

Целувката ѝ премина в усмивка.

— Все още не си отговорил на въпроса ми.

— Ако имаш предвид традиционната връзка — да ѝ осигури къща, да ѝ плащам сметките — имал съм само една държанка. Продължи година. — След кратка пауза продължи напълно откровенно: — Това е доста странна сделка, честно казано. Да плащаш за компанията на жена както в леглото, така и извън него.

— Защо го направи?

Той сви смутено рамене.

— Другите мъже с моето положение имат държанки. Един бизнес съдружник ме запозна с нея, след като приключи някакъв неин предишен ангажимент. Тя имаше нужда от нов покровител, а аз я намирах за привлекателна.

— Започна ли да я обичаш?

Рис не беше свикнал да размишлява за миналото си, нито да обсъжда чувствата си. Не можеше да проумее каква е ползата от това да ѝ разкрива слабостите си. Но изправен пред въпросителното ѝ мълчание, той продължи неохотно:

— Така и не разбрах дали привързаността ѝ е искрена или просто е включена в сметката. Мисля, че и самата тя не знаеше.

— Искаше ли ти се да чувства привързаност към теб?

Той веднага поклати глава. Ръката ѝ погали гърдите и корема му и моментът беше изпълнен с такова спокойствие, че без да се усети, той ѝ разкри повече, отколкото бе възнамерявал.

— От време на време съм имал любовници. Жени, които не искат сериозни отношения и понякога обичат малко вълнения.

— Малко вълнения? — повтори въпросително Хелън.

— По-простонародно — обясни той. — По-грубичко в леглото.

Ръката ѝ се спря върху гърдите му.

— Но ти си нежен.

Рис се чудеше дали да се засмее или да се засрами, докато през съзнанието му преминаваха някои от по-зловещите епизоди в миналото му.

— Радвам се, че мислиш така, *cariad*.

— И не си простонароден. — Ръката ѝ отново започна да следва невидимите пътища по тялото му.

— Дяволът знае, че не съм от висшето общество — отвърна сухо той. — Наричат ни „рибешка аристокрация“. Мъже, които са спечелили богатство от бизнеса си, но са с нисш произход.

— Защо рибешка?

— Първоначално се е отнасяла до богатите търговци, които са се заселили в американските колонии и направили пари от търговията с риба треска. Сега означава всеки преуспял бизнесмен.

— Другият термин е *nouveau riche*^[1] — рече Хелън. — Никога не е използван като комплимент, разбира се. А трябва. Да се издигнеш

сам е нещо, на което трябва да се възхищаваме. — Когато чу тихия му смях, тя настоя: — Така е.

Рис извърна глава и я целуна.

— Няма нужда да ласкаеш самочувствието ми.

— Не те лаская. Мисля, че си забележителен човек.

Независимо дали наистина се чувстваше така или просто играеше ролята на вярна съпруга, но думите ѝ успяха като лековит балсам да загладят някои груби, назъбени места в душата му. Господи, колко имаше нужда от това, винаги бе имал. Слабото ѝ младо тяло се притисна към неговото и тя колебливо плъзна ръце по него. Той продължи да лежи неподвижно и я остави да го проучва, да задоволява любопитството си.

— Имало ли е някога жена, за която си смятал да се ожениш? — попита Хелън.

Рис се поколеба, защото не желаше да разкрива до такава степен миналото си. Но тя вече беше успяла да пропука бронята му.

— Имаше едно момиче, което харесвах — призна си той.

— Как се казва?

— Пеги Гилмор. Баща ѝ правеше мебелите, които продавам в магазина. — Съзнанието му се изпълни с нежелани спомени, нахлуха призрачни образи, думи, отсенки на чувства. — Красиво момиче със зелени очи. Не я ухажвах — така и не се стигна дотам.

— Защо?

— Знаех, че един мой добър приятел, Йоан, е влюбен в нея.

Хелън се изпъна покрай него и прехвърли крак върху неговия.

— Това е уелско име, нали?

— Аха. Семейството на Йоан живееше на Хай Стрийт, недалеч от магазина на баща ми. Те произвеждаха и продаваха рибарски такъми. На прозореца им имаше една огромна препарирана съомга. — Той леко се усмихна, като си спомни колко беше очарован от витрините на магазина, пълни с препарирани риби и влечуги. — Господин Крю уговори родителите ми да ми позволят да се уча заедно с Йоан на краснопис два пъти седмично. Убеди ги, че за бизнеса им ще е добре да разполагат с човек, който има четлив почерк. Години покъсно, когато започнах да разширявам магазина, наех Йоан като търговски инспектор. Беше чудесен, честен човек, същинско злато. Не

мога да обвиня Пеги, че предпочете него пред мен — никога не съм я обичал като него.

— Ожениха ли се? Той все още ли работи в магазина?

Тъмен облак се спусна над мислите на Рис, както ставаше всеки път, когато си спомнеше Йоан. Съжеляваше, че е заговорил за него и за Пеги — не искаше да позволява на миналото да се намеси във времето, което прекарваше с Хелън.

— Да не говорим повече за това, *cariad* — историята изобщо не е красива и разкрива най-лошите ми качества.

Но Хелън беше решена да измъкне информацията от него.

— Скарахте ли се?

Рис замълча раздразнено и отговори единствено с поклащане на главата. Мислеше си, че Хелън ще отстъпи. Но после почувства устните ѝ върху бузата си, а едната ѝ ръка се зарови в косата му и леко се отпусна върху главата му. Мълчаливата утеха, толкова неочаквана, окончателно разклати съпротивата му.

Изумен от неспособността си да скрие каквото и да било от нея, той въздъхна.

— Йоан е мъртъв от четири години.

Хелън лежеше неподвижно и мълчаливо, докато осмисляше чутото. Миг по-късно го целуна отново, този път по гърдите. Над сърцето. *По дяволите*, помисли си той, когато осъзна, че ще ѝ разкаже всичко. Не можеше да ѝ откаже нищо, когато правеше такива неща.

— Двамата с Пеги се ожениха — рече Рис. — Известно време бяха много щастливи. Подхождаха си много и Йоан забогатя от акциите си в магазина. Даваше на Пеги всичко, което пожелаеше. — Рис се поколеба, преди да признае навъсено: — Освен времето си. Той продължаваше да работи така, както и преди, всяка вечер оставаше до късно в магазина. Твърде дълго я оставяше сама. Трябваше да сложа край на това. Трябваше да му кажа да се прибере и да обърне внимание на жена си.

— Не си бил длъжен да го правиш.

— Като негов приятел трябваше да му кажа. — Хелън отпусна глава върху гърдите му. — Това няма да е проблем в нашия брак — промърмори той. — Няма да работя толкова много, както когато бях ерген.

— Къщата ни е точно до магазина. Ако останеш да работиш до късно, просто ще дойда да те прибера.

Прагматичният ѝ отговор го накара да се усмихне.

— С лекота ще ме изкушиш да се откажа да работя — рече той, като си играеше с косата ѝ, която се бе пръснала върху гърдите му като бледи панделки.

Хелън нежно му напомни:

— И Пеги е започнала да недоволства?

— Да, искаше повече време с него, отколкото Йоан можеше да ѝ осигури. Започна да ходи на сбирки без него и накрая стана жертва на вниманието на един мъж, който я очарова и я прельсти. — Рис се поколеба, щом усети същото онова стягане на гърлото, което бе изпитвал при малкото пъти, когато бе разказвал тази история. Насили се да продължи, като изложи събитията така, сякаш редеше пасианс. — Тя отиде при Йоан, засрамена и разплакана, и му каза, че носи дете, което не е негово. Той ѝ прости и каза, че ще я подкрепи. Вината била негова, каза той, затова че я е накарал да се чувства самотна. Обеща да признае детето за свое и да го обича като истински баща.

— Колко почитено от негова страна — рече тихо Хелън.

— Никога няма да бъда толкова добър човек, колкото Йоан. Той се посвети изцяло на Пеги. Беше до нея непрекъснато, когато започна раждането, от изтичането на водите, до самото израждане. Но нещо се обърка. Раждането продължи два дни и болките бяха толкова силни, че се наложи да дадат хлороформ на Пеги. Тя го понесе зле — бяха ѝ го дали твърде бързо — и за пет минути почина. Когато му съобщиха, той припадна от мъка. Трябваше да го отнеса в стаята му.

Рис поклати глава; мразеше спомена за собствената си безпомощност, за всеобхватната нужда да оправи всичко и как непрекъснато се сблъскваше с факта, че не може.

— Полудя от отчаяние — продължи той. — През следващите няколко дни беше преследван от видения, разговаряше с хора, които не бяха там. Питаше кога ще свърши раждането на Пеги, сякаш часовникът му беше спрял в онзи момент и не можеше да тръгне отново. — Устните му се извиха в безрадостна усмивка. — Йоан беше приятелят, с който винаги разговарях, когато имаше неразрешим проблем, когато имах нужда да оправя нещо. Започнах да се питам дали самият аз не полудявам — неведнъж се улавях, че си мисля:

„Господи, трябва да поговоря с Йоан за това, за да измислим какво да правим“. Само че проблемът беше той. Беше напълно съсипан. Водих му лекари. Свещеник. Приятели и роднини, всеки, който би могъл да му въздейства по някакъв начин. — Той замълча и преглътна. — Седмица след смъртта на Пеги, Йоан се обеси.

— О, Боже... — чу се шепотът на Хелън.

Двамата мълчаха дълго време.

— Йоан ми беше като брат — каза най-накрая Рис. — Чаках споменът да избледнее. С времето да стане по-леко. Но досега не се е случило. Мога само да го затворя в съзнанието си и да не мисля за него.

— Разбирам — каза Хелън, сякаш наистина беше така. Ръката ѝ се движеше в нежни кръгове по гърдите му. — Бебето умря ли?

— Не, оцеля. Момиче. Семейството на Пеги не го искаше, като се има предвид произхода му, затова го изпратиха при истинския му баща.

— Знаеш ли какво е станало с нея?

— Не ме интересува — рече горчиво той. — Тя е дъщеря на Албион Ванс.

Хелън бе обхваната от странно вцепенение, сякаш душата ѝ бе напуснала тялото. Лежеше неподвижно върху него, а мислите ѝ пърхаха като молци в тъмнината. Защо не ѝ беше хрумвало преди, че майка ѝ няма да е единствената жена, която Ванс е съблазнил и изоставил?

Горкото нежелано сираче — сега беше вече на четири години — какво ли е направил Ванс с нея? Дали я беше приел?

Но Хелън някак си чувстваше, че не е.

Нищо чудно, че Рис го мразеше.

— Съжалявам — рече тихо тя.

— За какво? Ти нямаш нищо общо с това.

— Просто... съжалявам.

Чу го как си поема напрегнато дъх и цялото ѝ вцепенение беше пометено от вълна на състрадание и нежност. Безумно копнееше да го утеши заради всичката болка от миналото и онази, която тепърва щеше да изпита.

В камината вече бяха останали само червени въглени, които се гушеха в леглото от пепел и излъчваха слабо, приглушено сияние. По-

голямата част от топлината в стаята идваше от едрата мъжка фигура до нея. Устните и ръцете ѝ си проправиха път по тялото му. Той лежеше неподвижно, очевидно очакваше да разбере какви са намеренията ѝ. Плоският му корем се напрегна, когато устните ѝ се плъзнаха по него. Когато стигна до слабините му, тя вдъхна дълбоко интимния му мирис, мускус и някаква тръпчива миризма, която ѝ напомняше за нарязана бреза, и сладост, като от нагряна от слънцето лятна ливада. Тих стон се отрони от устните му, когато тя хвана жезъла му и го стисна здраво, докато не изпълни шепата ѝ.

Рис промълви няколко умоляващи, задъхани слова. Според Хелън не осъзнаваше, че говори на родния си език, който тя, разбира се, не можеше да разбере. Но в тях се долавяше силно одобрение и тя се наведе, за да го целуне отново, както бе направила преди. Бедрата му подскочиха инстинктивно и той изпъшка така, сякаш изпитваше болка. Хелън се поколеба. Треперещата му ръка се отпусна върху главата ѝ и погали косата ѝ в жест, който сякаш излъчваше молба и благословия. Тя се осмели да обхване члена му с устни и усети вкус на сол, докато ги изтегляше бавно нагоре. Той се напрегна като мъж, разпънат на дибата^[2], и изстена, когато тя повтори ласката.

Миг по-късно той претърколи Хелън настрани и покри тялото ѝ със своето. Мускулестата му ръка се подпъхна под коляното ѝ и го повдигна високо нагоре, и Хелън се напрегна изненадано, когато той влезе в нея. Целуна я по врата и промърмори нещо на уелски, думи, които прозвучаха като ласка. Устните му намериха уязвимото местенце зад ухото ѝ, за което знаеше, че е особено чувствително. Тя се отпусна безпомощно под него, а той се напрегна и тласна твърдо напред, намирайки нови места в нея. След като намести крака ѝ върху своя, Рис плъзна ръка между бедрата ѝ.

Хелън се подчини със стон на ритъма му, покори се на силата му, на жизнената му енергия. Хълбоците му се движеха все по-бързо и напрежението се натрупваше все повече, докато удоволствието като че ли започна да блика от всички посоки. Заля я вълна от топлина, последвана от втора, по-силна. Хелън извърна глава към ръката му, заровена под врата ѝ, и заби зъби в напрегнатия мускул в опит да заглуши виковете. Учестеното му дихание пареше шията ѝ, тя повдигна хълбоците си нагоре, пое го целия и той се изля в утробата ѝ с накъсан стон.

Двамата лежаха и бавно се успокояваха. Когато Хелън най-после се размърда, тя свали крака си от неговия. Чувстваше се слаба и натежала, препълнена от задоволство. Дълбоко в корема ѝ, където онази част от Рис все още я притискаше, почувства настойчив пулс и не можеше да разбере дали идва от нея, или от него.

Ръката му се плъзна нежно по тялото ѝ, галеше бедрата и кръста ѝ. Хелън потрепери, когато той я захапа леко за ухото. Беше притиснал краката си към нейните и косъмчетата му приятно гъделичкаха кожата ѝ.

— Забрави да говориш на английски — рече тя след миг с ленив глас. — Тогава.

Устните му си играеха с ухото ѝ.

— Толкова бях полудял по теб, че сигурно нямаше да мога да ти кажа името си.

— Нали не мислиш, че някой ни е чул?

— Мисля, че неслучайно ми дадох а стая, която да е толкова далеч от останалите.

— Може да ги е страх, че хъркаш — каза весело тя и се поколеба. — Хъркаш ли?

— Мисля, че не. Ти трябва да ми кажеш.

Хелън се сгуши в прегръдките му. Въздъхна и каза:

— Не трябва да ме намират тук на сутринта, когато камериерката идва да запали камината. Трябва да се върна в стаята си.

— Не, остани. — Прегръдката му се стегна. — Ще те събудя рано. Никога не спя след зазоряване.

— Никога ли? Защо?

Рис се усмихна мързеливо.

— Така става, когато си син на бакалин. Денят ми започваше още на развиделяване, разнасях кошници с поръчки на семействата из квартала. Ако действах достатъчно бързо, можех да се спра за някоя петминутна игра на топчета с приятели, преди да се върна в магазина. — Той се засмя. — Винаги, когато мама чуваше топчетата да дрънкат в джоба ми, ги вземаше и ме перваше по тила. Няма време за игри, казваше тя, щом има толкова много работа за вършене. Затова ги увивах в носната си кърпичка, за да не се чуват.

Хелън си го представи като хлапе, което бърза да свърши сутрешните си задължения с шепя забранени топчета в джоба. В

гърдите ѝ разцъфна чувство, наелектризиращо щастие, което почти граничеше с болка.

Обичаше го. Обичаше момчето, което е бил някога, и мъжа, който беше сега. Обичаше вида, аромата и докосванията му, странния чар на акцента му, докачливата му гордост и волевата решителност, която го бе отвела толкова напред в живота, както и хилядите други качества, които го правеха толкова изключителен. Извърна се в прегръдките му, притисна се плътно към него и постепенно потъна в неспокоен сън.

[1] Новобогаташ (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Уред за мъчения чрез разтягане на тялото. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

— Каретата се задава по алеята — каза Касандра, която, коленичила на дивана, се взираше през прозореца на приемната. — Вече са почти до къщата.

На Уест се беше паднало да прибере лейди Бъруик и камериерката ѝ от гарата в Олтън и да ги докара в приората Евърсби.

— О, Боже — промърмори Катлийн и притисна ръка към гърдите си, сякаш искаше да успокои разбунтуваното си сърце.

Цялата сутрин беше напрегната и разсеяна, обикаляше из стаите, за да се убеди, че всичко е подредено идеално. Всички цветя бяха щателно огледани и всички увехнали цветчета бяха премахнати. Килимите бяха безмилостно отупани и изчеткани, среброто и стъклото бяха лъснати с мек ленен парцал и всички свещници бяха заредени с нови восъчни свещи. Всички бюфети бяха отрупани с купи с пресни плодове, а в пълни с лед урни бяха подредени бутилки с изстудено шампанско и газирана вода.

— Защо се притесняваш толкова как изглежда къщата? — попита Касандра. — Лейди Бъруик вече я е виждала, когато се омъжи за Тео.

— Да, но тогава не бях аз отговорната за всичко. Сега вече съм живяла тук почти година и ако нещо не е наред, тя ще знае, че вината е моя.

Без да спира да обикаля из стаята, Катлийн продължи да говори разсеяно:

— Не забравяйте да направите реверанс, когато пристигне лейди Бъруик. И не казвайте „Здравейте“ — тя не обича така — просто я поздравете с „Добър ден“. — Тя внезапно се спря и се огледа. — Къде са кучетата?

— В салона на горния етаж — отвърна Пандора. — Искаш ли да ги доведе тук?

— *Не*, Бога ми, не, лейди Бъруик не пуска кучетата в приемната. — Катлийн внезапно млъкна, когато през ума ѝ мина една притеснителна мисъл. — Освен това не казвайте нищо за домашното

прасе, което отглеждахме в къщата миналата година. — Тя закричи отново из стаята. — Когато ви зададе някакъв въпрос, старайте се да отговаряте просто и не бъдете забавни. Тя не обича духовитостите.

— Ще се постареем — отвърна Пандора. — Но тя вече не харесва Касандра и мен. След като се запознахме на сватбата я чух да казва на някого, че се държим като диви кози.

Катлийн продължи да крачи.

— Писах ѝ, че и двете сте се превърнали в съвършени млади дами с добри обноски.

— Излъгала си? — попита Пандора с ококорени очи.

— Тогава тъкмо бяхме започнали нашите уроци по етикет — оправда се Катлийн. — И аз предположих, че ще напреднем малко по-бързо.

Касандра изглеждаше притеснена.

— Ще ми се да бях внимавала повече.

— Хич не ме вълнува дали лейди Бъруик ще ме одобри, или не — рече Пандора.

— Но Катлийн я вълнува — отбеляза Хелън. — Затова ще се стараем много.

Пандора въздъхна.

— Искане ми се да бях идеална като теб, Хелън.

— Като мен? — Хелън поклати глава със смутен смях. — Скъпа, аз съм най-малко идеалният човек на света.

— О, знаем, че си правила грешки — рече весело Касандра. — Пандора имаше предвид, че винаги *изглеждаш* идеална, което, всъщност, е важното.

— Всъщност — каза Катлийн, — не това е важното.

— Но разлика между това да *бъдеш* идеален и да *изглеждаш* идеален няма, стига никой да не намира разлика — рече Касандра. — Резултатът е един и същ, нали?

Катлийн разтърка челото си смутено.

— Знам, че на това има правилен отговор. Но в момента не мога да се сетя.

Елинон, лейди Бъруик, беше жена с царствена осанка, висока, широкоплещеста, с пицно деколте, която се движеше с такова достойнство, че напомняше на Хелън за огромен ветроходен кораб, който се плъзга по спокойното море. Ефектът се подсилваше от

многобройните пластове на полата на тъмносинята ѝ рокля, която се влачеше по земята след нея, докато влизаше в стаята. С тясното си лице, тънки устни и големи очи с тежки клепачи, графинята трудно можеше да се нарече красива жена. Но около нея витаеше някакъв дух на зашеметяваща самонадеяност, на увереност, че знае отговорите на всички въпроси, които си струва да бъдат зададени.

Хелън съзря удоволствието на лицето на лейди Бъруик, когато погледът ѝ се спря върху забързалата се да я посрещне Катлийн. Очевидно привързаността им беше взаимна. Но когато Катлийн протегна ръце, за да я прегърне, лейди Бъруик изглеждаше объркана от проявата на привързаност.

— Скъпа моя! — възкликна тя с леко неодобрение.

Катлийн не я пусна.

— Мислех да се държа с достойнство — каза приглушено тя, заровила лице в рамото на по-възрастната жена. — Но когато влязохте, отново се почувствах петгодишна.

Погледът на лейди Бъруик се замъгли и тя притисна бледата си ръка към гърба на Катлийн.

— Да — рече най-накрая тя. — Не е лесно да загубиш баща. А на теб ти се случи два пъти, нали? — Гласът ѝ звучеше като неподсласден чай, от чийто танин скръцваха зъбите. След няколко нежни потупвания, тя каза: — Нека отново облечем сияйните доспехи на самоконтрола.

Катлийн се отдръпна назад и погледна объркано към вратата.

— Къде отиде братовчедът Уест?

— Господин Рейвънел побърза да се отърве от присъствието ми — рече сухо лейди Бъруик. — Май не му хареса разговорът ни в каретата. — След многозначителна пауза тя продължи, без да се усмихва: — Забавен човек е той, нали?

Хелън беше убедена, че определението не беше мислено като комплимент.

— Братовчедът Уест може и да се държи леко непочтително — започна Катлийн, — но ви уверявам, че...

— Няма нужда да ми обясняваш какъв е характерът му, който наистина е лек: само захар и въздух.

— Не го познавате — промърмори едната от близначките под носа си.

Щом чу тихото непочтително мърморене, лейди Бъруик се обърна рязко и изгледа сестрите Рейвънел.

Катлийн побърза да ги представи, като всяка една от тях приклякваше в реверанс, щом чуеше името си.

— Лейди Бъруик, моите снахи — лейди Хелън, лейди Касандра и лейди Пандора.

Безстрастният поглед на графинята се спря първо върху Касандра и тя се приближи към момичето.

— Стойката е задоволителна — отбеляза тя, — но това може да се поправи. Какви са уменията ти, дете?

Тъй като беше подготвила отговора си предварително, Касандра отвърна колебливо:

— Мога да шия и да рисувам с молив и водни бои, милейди. Не свиря на никакви инструменти, но съм доста начетена.

— Изучавала ли си някакви езици?

— Малко френски.

— Имаш ли някакви хобита?

— Не, мадам.

— Отлично. Мъжете се страхуват от момичета с хобита. — Лейди Бъруик се обърна към Катлийн и отбеляза: — Красива е. Нуждае се от малко повече шлифоване и ще бъде красавицата на сезона.

— Аз имам хоби — обади се на свой ред Пандора.

Лейди Бъруик се обърна към нея с повдигнати вежди.

— Нима — рече тя с леден тон. — И какво е то, моя смела госпожице?

— Измислям настолна игра. Ако се получи добре, ще я продавам в магазините и ще печеля пари.

Изумена, лейди Бъруик погледна въпросително към Катлийн.

— Настолна игра?

— От онзи тип, предназначен за забавления във всекидневната — обясни Катлийн.

Лейди Бъруик се обърна отново към Пандора с присвити очи. За нещастие Пандора бе забравила, че трябва да сведе поглед, и я гледаше смело в очите.

— Излишък от жизненост — каза лейди Бъруик. — Очите са приятно сини, но погледът е на див жребец.

Хелън се осмели да стрелне с поглед Катлийн, която се опита да защити Пандора.

— Мадам — започна тя, — Пандора е просто...

Но лейди Бъруик ѝ даде знак да замълчи.

— Не те ли притеснява — обърна се тя към Пандора, — че това твое хоби, заедно с отблъскващото желание да се печелят пари, ще отблъсне потенциалните ухажори?

— Не, мадам.

— А трябва. Не искаш ли да се омъжиш? — След като Пандора не отговори, тя настоя нетърпеливо: — Е?

Пандора погледна към Катлийн за напътствие.

— По традиционния начин ли да отговоря, или да бъда откровена?

Лейди Бъруик изпревари Катлийн:

— Бъди откровена, дете.

— В такъв случай — каза Пандора, — не, не искам никога да се омъжвам. Доста харесвам мъжете — поне онези, които познавам — но не би ми харесало да се подчинявам на съпруг и да обслужвам нуждите му. Изобщо няма да съм щастлива, ако имам дузина деца и си стоя вкъщи да плета, докато той се шляе с приятелите си. Предпочитам да съм независима.

Стаята утихна. Изражението на лейди Бъруик не се промени, а когато се втренчи в Пандора, не мигна нито веднъж. Като че ли между авторитарната по-възрастна жена и непокорното момиче се водеше безмълвна битка.

Най-накрая лейди Бъруик каза:

— Сигурно си чела Толстой.

Пандора примигна, очевидно хваната неподготвена от неочакваното изявление.

— Да — призна си тя, изумена. — Как разбрахте?

— Никоя млада жена не желае да се омъжва, след като е прочела Толстой. Затова никога не съм позволявала на дъщерите си да четат руски романи.

— Как са Доли и Бетина? — намеси се Катлийн, която се опита да промени темата.

Нито лейди Бъруик, нито Пандора ѝ позволиха да отвлече вниманието им.

— Толстой не е единствената причина да не искам да се омъжвам — каза Пандора.

— Каквито и да са причините ти, те са неправилни. Ще ти обясня по-късно защо *искаш* да се омъжиш. Освен това ти си едно необичайно момиче и трябва да се научиш да го прикриваш. Никой човек, бил той мъж или жена, няма да се чувства щастлив в обширната област на посредствеността.

Пандора я погледна смаяно и с интерес.

— Да, мадам.

Хелън подозираше тайно, че двете жени просто очакват с нетърпение бъдещия разгорещен спор.

Лейди Бъруик даде знак на Хелън.

— Ела тук.

Хелън се подчини и застана послушно пред нея, докато графинята я оглеждаше.

— Грациозна фигура — каза лейди Бъруик, — със скромен сведен поглед. Доста приятна. Но не бъди твърде срамежлива, защото това ще даде повод на хората да те обвинят в прекалена гордост. Трябва да се научиш да излъчваш известна самоувереност.

— Ще се опитам, мадам. Благодаря ви.

Графинята я огледа одобрително.

— Ти си сгодена за загадъчния господин Уинтърборн.

Хелън леко се усмихна.

— Загадъчен ли е, мадам?

— За мен е, тъй като не го познавам лично.

— Господин Уинтърборн е бизнесмен — отвърна предпазливо Хелън, — с много задължения, които го ангажират с много обществени събития.

— Но не е канен на онези, предназначени за подбрани хора, тъй като е от търговската класа. Сигурно си притеснена от този неравен брак. Все пак стоиш на по-високо стъпало от него.

Макар от думите да я заболя, Хелън запази невъзмутимо изражение, защото бе наясно, че я проверяват.

— Господин Уинтърборн не стои на по-ниско стъпало, мадам. Характерът на един мъж е много по-важен от произхода му.

— Добре казано. За щастие на господин Уинтърборн бракът с една Рейвънел ще му помогне да се издигне значително и ще бъде

допуснат в доброто общество. Да се надяваме, че ще се покаже достоен за тази привилегия.

— А аз се надявам, че аристократичното общество ще се покаже достойно за *него* — отвърна многозначително Хелън.

Сивите очи припламнаха.

— Благороден ли е той? Изискан във вкусовете си? С безупречно поведение?

— Той е възпитан, интелигентен, честен и щедър.

— Но не изискан.

— Стига да пожелае, господин Уинтърборн със сигурност ще се сдобие с целия финес, който му липсва. Но аз не бих поискала от него да се променя, тъй като и без това притежава достатъчно качества, достойни за възхищение, а и той би могъл да ме обвини в прекомерна гордост.

Лейди Бъруик се взря в нея и погледът ѝ се затопли.

— Какво изключително момиче. Спокойно като ранна утрин, както би казал шотландският ми дядо. Похабяваш се, като се омъжваш за уелсец — кълна се, че бихме могли да те омъжим за херцог. И въпреки това този съюз — обединението на богатство с добра кръв — е нужен дори за най-добрите семейства в наши дни. Трябва да го приемем с грация и въздържаност. — Тя погледна към Катлийн. — Господин Уинтърборн оценява ли добрия си късмет при придобиването на такава съпруга?

Катлийн се усмихна.

— Ще можете сама да прецените, когато се запознаете с него.

— Кога ще се случи това?

— Очаквам всеки момент пристигането на господин Уинтърборн и лорд Триниър. Те отидоха до източния периметър на имението, за да нагледат подготовката за поставянето на железопътната линия и платформата за гарата. Обещаха да се върнат и да се преоблекат навреме за следобедния чай.

Преди Катлийн да успее да завърши изречението си, на прага се появи Девън. Той се усмихна на съпругата си.

— Така и направихме. — Очите им проведоха един бърз разговор — безмълвен въпрос, загриженост, успокояване — преди той да тръгне с бързи крачки към лейди Бъруик.

След него се появи Рис, който също бе облечен в дрехи за езда: бричове и ботуши, и тежко вълнено палто.

Той се спря до Хелън и ѝ се усмихна. Миришеше на студен утринен въздух, мокри листа и коне. Както обикновено, дъхът му ухаеше на мента.

— Добър ден — каза той по същия начин, както беше промърморил „добро утро“, когато я събуждаше сутринта. При спомена за прекараната с него нощ Хелън почувства как се изчервява по онзи начин, който само той би могъл да вдъхнови, с ярък цвят, който се насищаше постепенно, сякаш беше хвърлена на клада.

Беше спала неспокойно, непрекъснато се въртеше, изпълнена с тревога. Неведнъж бе усещала нежните му ласки, докато я галеше по гърба, за да я успокои. Когато най-последно я бе събудил на зазоряване, тя го беше погледнала извинително и бе промърморила:

— Повече никога няма да поискаш да делиш с мен едно легло.

Рис се беше засмял тихо и я беше придърпал към себе си.

— Значи ще се изненадаш, когато поискам да го направим отново довечера.

След това я беше любил за последен път, въпреки слабите ѝ протести, че трябва да си тръгва.

В опит да овладее изчервяването си, Хелън откъсна погледа си от неговия.

— Приятна ли беше ездата? — попита тихо тя, докато гледаше как Катлийн представя Девън на лейди Бъруик.

— Коя езда имате предвид? — Тонът му беше толкова равен, че в първия момент тя не схвана намека.

Хелън го погледна ужасено.

— Дръж се прилично — прошепна тя.

Рис се ухили, улови ръката ѝ и я поднесе към устните си. Нежният натиск на устните му върху пръстите ѝ изобщо не помогна за овладяването на бунтовната червенина по лицето ѝ.

На няколко крачки от тях се разнесе гласът на лейди Бъруик.

— Виждам, че вече не е толкова хладнокръвна и спокойна. Лейди Хелън, представете ме на господина, който очевидно ви кара цялата да пламтите.

Хелън се приближи до нея, придружавана от Рис.

— Лейди Бъруик — промърмори тя, — това е господин Уинтърборн.

Лицето на графинята се промени странно, когато погледна към високия чернокос уелсец. Стоманеният ѝ поглед омекна и бузите ѝ се сдобиха с лека момичешка руменина. Вместо да му кимне, тя му поднесе ръката си.

Без да се колебае, Рис внимателно пое обсипаните ѝ с бижута пръсти и грациозно се наведе над ръката ѝ. След като се изправи, той се усмихна.

— За мен е удоволствие.

Лейди Бъруик го изучаваше с широко отворени, почти изумени очи, макар гласът ѝ да беше все така хладен и преценяващ.

— Млад мъж. Признавам, че очаквах някой доста по-възрастен, като се имат предвид постиженията ви.

— Започнах да изучавам занаята на баща ми от ранна възраст, милейди.

— Бяхте ми описан като „бизнес магнат“. Доколкото разбирам този термин се използва за мъж, натрупал такова огромно богатство, което не може да се измери по обичайните стандарти.

— От време на време изваждах късмет.

— Фалшивата скромност е признак на тайна гордост, господин Уинтърборн.

— Темата ме кара да се чувствам неудобно — призна си откровено той.

— Така и трябва — всяко обсъждане на пари е вулгарно. Но на моята възраст мога да питам каквото пожелаея и нека някой ме упрекне за това, ако смее.

Рис внезапно се разсмя по своя свободен, привлекателен начин, и зъбите му се белнаха на фона на кехлибареното му лице.

— Лейди Бъруик, никога не бих ви упрекнал за нищо и не бих могъл да ви откажа нищо.

— Добре тогава, имам един въпрос към вас. Лейди Хелън твърди, че като ви взема за съпруг, тя не се принизява. Съгласен ли сте с нея?

Рис погледна топло Хелън.

— Не — отвърна той. — Всеки мъж се жени за по-висше същество.

— Значи смятате, че би трябвало да се омъжи за някой с по-добро потекло?

Рис отново насочи вниманието си към графинята и сви равнодушно рамене.

— Лейди Хелън стои толкова над всеки един мъж, така че никой не я заслужава. Тогава защо да не избере мен.

Лейди Бъруик се засмя неохотно, докато го гледаше като омагьосана.

— Очарователно арогантен — каза тя. — За момент дори бях готова да се съглася с вас.

— Мадам — каза Катлийн, — може би трябва да изпратим господата да се освежат и да се преоблекат в нещо по-подходящо за чай. Домакинката ще получи припадък при вида на отпечатъците, които тези кални ботуши оставят по килимите.

Девън се ухили.

— Определено не бих искал да съм причината, за какъвто и да е припадък. — Той се наведе и целуна съпругата си по челото, въпреки всичките ѝ предишни предупреждения относно неодобрението на лейди Бъруик към всякакви демонстрации на физическа близост.

След като се поклониха учтиво, мъжете напуснаха приемната.

Лейди Бъруик сви устни.

— В това домакинство не се забелязва липса на мъжка енергия, нали? — Погледът ѝ се плъзна разсеяно към празната врата. Когато продължи, тя сякаш говореше на себе си: — Когато бях млада, в имението на баща ми имаше един лакей. Красив негодник от Северен Уелс, с черна като нощ коса и многозначителен поглед...

Отдавнашният спомен я развълнува, нещо дълбоко потискано, но нежно пролича в омекналото изражение на лицето ѝ.

— Негодник — повтори тихо тя, — но галантен. — Графинята се взе в ръце и огледа сурово събраните около нея млади жени. — Помнете ми думата, момичета. За целомъдрието няма по-голям враг от един очарователен уелсец.

Усещайки лакътя на Пандора в гърба си, Хелън си помисли развеселено, че напълно подкрепя тези думи.

ГЛАВА 20

— Не си кръстосвай краката, Пандора. Заемай целия стол, Касандра, старай се да не подгъваш дантелите на полата си, когато сядаш. — Лейди Бъруик даваше подобни инструкции на близначките по време на следобедния чай с вещината на жена, която беше обучила много млади жени в изкуството на поведението.

Пандора и Касандра полагаха всички усилия, за да изпълняват нарежданията на графинята, макар че после щяха да се оплакват от това как възрастната жена е успяла да превърне приятния ритуал на следобедното пиене на чай в изпитание на издръжливостта им.

Катлийн и Девън успяха да насочат по-голямата част от разговора към една от любимите теми на лейди Бъруик: конете. И двамата Бъруик бяха големи любители на ездата и се занимаваха с обзядването на породисти коне в имението си в Леоминстър. Всъщност точно така се бяха запознали с родителите на Катлийн, лорд и лейди Карбъри, които притежаваха ферма за арабски жребци в Ирландия.

Лейди Бъруик прояви жив интерес, щом разбра, че Катлийн ще наследи поне две дузини чистокръвни арабски жребци и парцел земя, съдържащ училище за езда, конюшни и хиподром с прилежащите му заградени терени. Въпреки че титлата и земите на лорд Карбъри щяха да преминат у най-близкия му роднина мъж, праплеменник от бащината му страна, фермата беше построена от родителите на Катлийн и не беше наследена.

— Ще уредим три или четири коня да бъдат докарани тук — рече Девън, — но останалите трябва да бъдат продадени.

— Трудно ще се намерят купувачи, които да разбират природата на арабските жребци — каза намръщено Катлийн. — Те се дресират различно от другите породи. Придобиването на арабски жребец от неподходящ човек може да доведе до много проблеми.

— Какво ще правите с фермата? — попита Рис.

— Бих искал да я продам на следващия лорд Карбъри и да се приключва с това — каза Девън. — За нещастие според управителя

Карбъри не се интересува от коне.

— Не се интересува от коне? — повтори лейди Бъруик с изумление.

Катлийн кимна мрачно.

— Когато с лорд Триниър пристигнем в Гленгариф, ще разберем какво точно трябва да се прави. Боя се, че ще се наложи да останем там две седмици, за да оправим всичко. Може би дори месец.

Графинята сбърчи вежди.

— Страхувам се, че няма да мога да остана толкова дълго в приората Евърсби.

Уест, който беше седнал колкото се може по-далеч от лейди Бъруик, се обади с неискрен глас:

— О, много лошо.

— Дъщеря ми Бетина ще ражда първото си дете — продължи лейди Бъруик. — Очаква се това да стане скоро и трябва да съм при нея в Лондон, когато започнат родилните мъки.

— Защо не отседнете в Рейвънел Хаус заедно с Хелън и близначките? — предложи Девън. — И там ще можете да ги наглеждате със същата лекота.

Пандора ентусиазирано плесна с ръце.

— *Ужасно* ще ми хареса, в града има толкова *много* неща за правене...

— О, кажете да, милейди! — възкликна Касандра и подскочи от вълнение в стола си.

Графинята ги изгледа строго.

— Такова поведение е неприемливо. — Когато момичетата утихнаха съвсем, тя каза на Девън: — Милорд, струва ми се, че това е идеалното решение. Да, така ще направим.

Хелън седеше тихо и неподвижно, но пулсът ѝ се ускори при мисълта за завръщането в Лондон, където щеше да е по-близо до Рис. Не се осмели да го погледне, макар че го чу да говори тихо на лейди Бъруик.

— Ако е удобно, ще ви придружа заедно с момичетата до Лондон.

— Абсолютно, господин Уинтърборн — беше решителният отговор.

— На вашите услуги съм — продължи Рис. — За мен ще бъде привилегия да ви осигуря всичко необходимо, докато сте в града.

— Благодаря — отвърна с достойнство графинята. — Като се има предвид, че предложението идва от човек с вашето положение, осъзнавам, че изобщо не е маловажно. При нужда ще разчитаме на вас. — Тя замълча за миг, за да разбърка още една бучка захар в чая си. — Може би ще ни посещавате от време на време в Рейвънел Хаус.

Рис се усмихна.

— За мен ще е удоволствие. В замяна бих искал да ви поканя в „Уинтърборн“ като мои лични гости.

— В универсалния магазин? — Гласът на лейди Бъруик прозвуча загрижено. — Посещавам само малки магазини, където търговците са запознати с предпочитанията ми.

— Служителите ми ще ви предложат най-голямото разнообразие от луксозни стоки, което сте виждали на едно място. Ръкавици, например — колко чифта биха могли да ви предложат в един малък магазин? Дузина? Две дузини? На щанда за ръкавици в „Уинтърборн“ ще разгледате десет пъти повече, изработени от лъскава ярешка кожа, телешка кожа, велур, кожа от лос, от пекари, от антилопа, дори от кенгуру. — Рис забеляза интереса ѝ и продължи с небрежен тон: — Поне три държави участват в изработването на най-добрите ни ръкавици. Агнешката кожа се обработва в Испания, нарязва се във Франция и се шие на ръка в Англия. Всяка ръкавица е толкова деликатна, че може да бъде сгъната и събрана в черупката на орех.

— Тези предлагате ли ги в магазина? — попита графинята, чиято съпротива определено отслабваше.

— Аха. Имаме осемдесет други отдела, които предлагат стоки от цял свят.

— Заинтригувана съм — призна си възрастната жена. — Но смесването с обикновените хора... тълпите...

— Можете да доведете момичетата след работно време, когато клиентите са си тръгнали — каза Рис. — Ще накарам някои от служителите да останат, за да ви помагат. Ако желаете, личната ми секретарка ще уреди частно посещение на лейди Хелън при шивача на магазина. Вече е време да започне подготовката на чеиза ѝ, нали?

— Дори е закъсняла — каза Катлийн, като погледна въпросително съпруга си.

— Тъй като почти не съм запознат с тези въпроси — отвърна Девън, — ги оставям на твоята преценка.

— Тогава, ако лейди Бъруик и Хелън са съгласни — рече Катлийн, — шивачът на „Уинтърборн“ може да започне работата по чеиза, докато двамата с лорд Триниър сме в Ирландия.

Хелън кимна.

— Ще бъде чудесно. — Тя погледна за миг към Рис и успя да проникне през външното му спокойно лустро. Съдейки по блясъка в очите му, той си правеше най-различни планове.

— Ще помисля по въпроса — отбеляза лейди Бъруик и се намръщи, когато Пандора запляска с ръце по масата от удоволствие. — Дете, не превръщай масата в тамбурина.

Хелън установи, че присъствието на Рис в приората Евърсби ѝ носи едновременно наслада и мъчение. Той беше винаги пред очите ѝ, на една ръка разстояние, но винаги в компанията на други хора. Беше ѝ мъчително трудно да прикрива чувствата си, бясното тупкане на сърцето си всеки път, когато той влизаше в стаята. Никога не беше предполагала колко мощна може да е комбинацията от физическо желание и любов. В един момент я изпълваше меланхолия, когато размишляваше, че времето, прекарвано с него, се изплъзва между пръстите ѝ като фин пясък. Трябваше да му разкаже за баща си... но просто все още не можеше да намери смелост да го направи.

Часовете до полунощ се влачеха бавно, а Хелън крачеше нервно из стаята си в очакване домакинството най-после да се успокои. Накрая забърза боса по коридорите към източното крило, облечена в нощница и халат, с пулсиращи от нетърпение вени.

Стигна до вратата на Рис и тя се отвори пред нея още, преди да я е докоснала, една силна ръка се протегна и я издърпа вътре. Ключът се завъртя в ключалката и Рис я привлече към себе си с тих смях. Хелън беше наелектризирана от близостта му, от агресивния натиск върху корема ѝ. Устните му заглушиха всичките ѝ мисли, когато се впиха жадно в нейните и отключиха вълна от желание, която тя беше неспособна да контролира. Отвърщаше сляпо на целувките му, копнееше отчаяно за тялото му, ръцете ѝ се заровиха в гъстата му коса и придърпаха главата му надолу.

След като я съблече още там, Рис я отнесе в леглото и започна да се наслаждава на тялото бавно, като хапеше и дразнеше с езика си

пулсиращите вени на гърлото, гърдите, китките ѝ. Тя почувства докосването на ръцете му между бедрата си. Той разтвори меката ѝ плът и студените му, нежни пръсти докоснаха от двете страни пламналата ѝ женственост. Хелън не спираше да се извива, да се напруга, обгръщаше тялото му с ръце и крака при всяка възможност. Той се съпротивляваше, искаше да играе, да си доставя удоволствие по различни начини, докато единственото, което искаше тя, бе да го почувства в себе си още *сега*.

Шепотът му се понесе край ухото ѝ като дим.

— Не си достатъчно влажна за мен, *cariad*.

— Напротив — успя да каже тя задъхано.

— Покажи ми.

След кратко колебание тя сграбчи ерекцията му. Тих стон се отрони от устните ѝ, когато почувства тежкото пулсиране на плътта му, и жезълът му нарасна дотолкова, че вече не можеше да склочи пръстите си около него. Насочи го между бедрата си и потърка главичката му в меките си женствени тъкани, докато тя не заблестя от влага и двамата не се разтрепериха.

Рис влезе с тласък в отвора, разтвори го, убеди плътта ѝ да го приеме. Хелън изви гръб, безпомощна и покорена, погълната единствено от усещането, което я изпълваше. Той сграбчи хълбоците ѝ и бавно я наниза на твърдия си жезъл, а тя издаваше звуци, каквито никога не бе издавала през живота си, стенеше и мъркаше от удоволствие.

Когато изчезнаха и последните тръпки и дишането ѝ се успокои, Рис се претърколи, като я повдигна с лекота. Седна на ръба на леглото, а тя се озова в скута му. Позата беше странна и Хелън обви врата му с ръце, уплашена, че може да падне назад.

Рис я погали успокояващо по гръба. Устните му се впиха в нейните, зъбите му леко гризваха долната устна. Като че ли чакаше нещо. Тя погледна объркано надолу към бунтовната ерекция, притисната между телата им, чудейки се какво се очаква от нея.

Той се засмя тихо и тъмните му очи проблеснаха.

— Приличаш на гълъб, уловен в примка.

Рис обхвана задничето ѝ с ръце, повдигна я и я приближи към себе си.

— Отпусни се върху мен, *cariad*.

Очите ѝ се разшириха, когато разбра намеренията му.

Вкопчи се в раменете му и се подчини, като се отпускате внимателно сантиметър по сантиметър. Неспособна да го поеме целия, тя се спря разтревожено. Ръката му веднага я повдигна, облекчавайки вътрешния натиск.

Черните полумесеци на миглите му се спуснаха надолу, контрастът между кожата и веждите му беше поразителен. Ситните капчици пот придаваха на лицето и гърдите му вид на излети от бронз. Той прехапа устни и промърмори нещо на уелски.

— Не разбирам какво казваш — прошепна Хелън.

Той се засмя дрезгаво.

— Така е по-добре. Направих ти комплимент — но доста грубичък. Хвани се за мен. — Той се отпусна назад и се облегна на лакти, като я положи върху тялото си. — Така по-добре ли е?

Хелън кимна с облекчение. В тази поза можеше да контролира навлизането му. Колко невероятно бе усещането да има цялата тази мощ под себе си, обхванала тялото му между краката си.

Очите му проблеснаха предизвикателно и бедрата му се повдигнаха нагоре в игриво подканяне.

Хелън се движеше предпазливо, надигаше се и се отпускате, затаяваше дъх при всяко плъзване в нея. Той беше търпелив, позволяваше ѝ да експериментира, а нейното сърце биеше като механичен чук под дланите му. Тя установи, че плъзгането напред-назад предизвиква горещи вълни, които я обливаха цялата. Съдейки по страстните му стонове, на него също му харесваше. Всеки път, когато се накланяше достатъчно напред, устните му улавяха зърната на гърдите ѝ и тя намери удоволствие в това да го дразни, като понякога му позволяваше да получи онова, което иска, а понякога се отдръпваше. Лентата падна от косата ѝ и потокът от сребристи кичури гъделичкаше лицето и гърдите му.

— Харесва ти да ме измъчваш — каза Рис, притворил очи от удоволствие.

— Да. — Всъщност беше забавно, изключително, вълнуващо забавно, както никога не си беше представяла.

Лека усмивка трепна на устните му и бързо се скри, когато тя се отпусна по-рязко и му позволи да я изпълни. Той започна да реагира по-силно на ритъма ѝ, ръцете му се вкопчиха в завивките. Хелън

обожаваше да го гледа изгубен в страстта, главата му отметната назад, изпънал силната си шия, с издути гръдни мускули. Обзе я силно чувство и тя отпусна треперещото си тяло върху неговото. Той продължи да тласка, движенията му станаха отривисти и силни, и той свърши с един силен тласък, който отлепи бедрата му и почти целия му гръб от леглото.

Щом се съвзе, отново се отпусна на леглото и отметна с трепереща ръка косата на Хелън назад, за да погледне лицето ѝ.

— Бях ли твърде груб, *cariad*?

— Не. — Хелън се изпъна с наслада върху тялото му. — А аз?

Той се засмя и се отпусна.

— Аха, не ме ли чу да моля за милост?

— Това ли правеше? — Тя се наведе и погали устните му със своите. — Мислех си, че ме подтикваш да бързам.

Устните му се разтеглиха в мързелива усмивка.

— По-малко и от двете — призна си той и я придърпа до себе си.

Двамата разговаряха лениво известно време, докато нощта ги обгърна и сенките се стаиха по ъглите.

— Успя да очароваш лейди Бъруик въпреки нежеланието ѝ — каза Хелън и полегна върху гърдите му, докато той седеше облегат на таблата на леглото. — Мисля, че те покани да ни посетиш в Рейвънел Хаус, преди да е осъзнала, какво прави.

Топлата му длан се отпусна върху ръката ѝ.

— Ще ви посещавам толкова често, колкото ми позволи.

— След онова, което ѝ каза за ръкавиците, съм сигурна, че ще поиска да види „Уинтърборн“. Откъде знаеш с какво можеш да я изкушиш?

— Повечето жени на нейната възраст щом влязат в магазина, отиват първо на щанда с ръкавици.

— А жените на моята възраст на кой щанд отиват?

— Парфюми и помади.

Хелън се развесели.

— Знаеш всичко за жените, нали?

— Не бих казал, *cariad*. Но знам за какво обичат да харчат парите си.

Хелън се извърна настрани и отпусна глава на рамото му.

— Ще убедя лейди Бъруик да те покани на вечеря веднага щом се настаним в Лондон. — Тя въздъхна. — Ще ми бъде много трудно да те виждам и да се държа официално.

— Аха, и ще трябва да държиш ръцете си в скута си.

Тя се усмихна и го целуна по гърдите.

— Ще се опитам.

Рис се умълча за миг, преди да осече рязко:

— Не ми харесва връзката между лейди Бъруик и Ванс. Ще кажа на Триниър да й съобщи, че не желая Ванс да се доближава на по-малко от миля от близначките.

Хелън се опита да запази спокойствие, макар думите му да я вледениха. Да срещне истинския си баща — мисълта, за което я ужасяваше, но същевременно я изпълваше с любопитство. Беше ли грешно да си любопитен?

— Не, и аз не бих го искала. — Сърцето ѝ започна да бие неприятно бързо. — Господин Ванс има ли семейство?

— Съпругата му умря от пневмония миналата година. Няма живи деца — всичките бяха мъртвородени. Останалите му роднини живеят далеч на север и обикновено не идват в града.

— Каква ирония, че има незаконна дъщеря от съпругата на приятеля ти, а няма свои законни. — Изпълни я тъга. — Чудя се дали горкото мъниче е оцеляло.

— По-добре да не е — отвърна Рис с равен тон. — Всяко негово дете е демонско изчадие и не става за нищо.

Хелън се вцепени, макар да разбираше причините му да каже нещо такова.

В културата им кръвта беше всичко. Самото общество беше основано на принципа, че произходът на човек определя целия му живот — морала, характера, интелигентността му, статуса, всичко, което някога ще постигне. Хората не можеха да се откажат от кръвта на предците си — бъдещето им вече беше определено от миналото. И затова бракът на човек със синя кръв и такъв с ниско обществено положение се смяташе за деградация. Затова един преуспял, издигнал се сам човек с петстотингодишно нисше потекло никога нямаше да бъде уважаван толкова, колкото един благородник. Затова хората смятаха, че престъпниците, лудите и глупаците могат да създадат само себеподобни.

Кръвта ще покаже.

Рис усети промяната в настроението ѝ, положи я в леглото и се наведе над нея.

— Какво има?

Тя не бързаше с отговора си.

— Нищо, просто... това прозвуча наистина коравосърдечно.

Рис помълча за миг.

— Не ми харесва онази моя страна, която се проявява заради Ванс, но нищо не мога да направя. Повече няма да говорим за него.

Докато Рис се настаняваше до нея, Хелън затвори очи и преглътна сълзите си. Ужасно ѝ се искаше да може да разговаря с някого за получената се ситуация. Някой, освен Куинси, който ясно беше изразил мнението си. Искаше ѝ се да може да се довери на Катлийн. Но тя и без това си имаше достатъчно притеснения, а и в нейното състояние нямаше нужда от допълнителни.

Мислите ѝ бяха прекъснати от Рис, който я привлече към топлото си тяло.

— Сега си почини, скъпа — прошепна той. — Обещавам ти, че когато се събудиш на сутринта, твоят избухлив звяр отново ще се е превърнал в мъж.

ГЛАВА 21

Следващият ден бе обхванат от стихията на опаковането; прислугата трескаво пълнеше сандъци, куфари, пътни чанти и кутии за шапки за всеки член от семейството, с изключение на Уест. Оказа се, че Катлийн, Девън, Сътън, неговият камериер и Клара, камериерката на дамата, трябваше да отпътуват с влака за Бристол още същата вечер. Щяха да прекарат нощта в пристанищен хотел и да хванат парахода за Уотърфорд на следващата сутрин. По нареждане на Рис транспортната кантора на „Уинтърборн“ беше планирала пътуването им изключително внимателно.

Няколко минути, преди да отпътуват за гарата в Олтън, Катлийн намери Хелън в спалнята ѝ да приготвя малка ръчна пътна чанта.

— Скъпа, защо се занимаваш с това? — попита я задъхано тя. — Клара трябва да се погрижи за нея.

— Предложих да помогна — отвърна Хелън. — На Клара ѝ трябва още малко време, за да прибере собствените си вещи.

— Благодаря ти. Господи, тук е същинска лудница. А ти и близначките пригответе ли нещата си за Лондон?

— Да, тръгваме сутринта заедно с господин Уинтърборн и лейди Бъруик. — Хелън отвори чантата, която лежеше на леглото, и показа съдържанието ѝ. — Ела да надникнеш — надявам се, че съм се сетила за всичко.

Беше прибрала любимия пъстър вълнен шал на Катлийн, буркан солени бадеми, тетрадка и молив, комплект за шиене с малки ножичка и пинсети, четка за коса, комплект фуркети. Освен това беше включила допълнителен чифт носни кърпички и ръкавици, бурканче с крем за почистване на кожата, шише с розова вода, водна чаша, кутийка с бонбони за смучене, допълнителен чифт ленени гащички, малко портмоне, в което подрънкваха монети, и три книги.

— Близначките се опитаха да ме убедят да сложа и два револвера, в случай че параходът бъде нападнат от пирати — каза

Хелън. — Отбелязах, че пирати не са били забелязвани в Ирландско море от два века и половина.

— Колко разочароващо. Сигурна съм, че щяха да ми свършат работа. Какво да се прави — вместо приключение, поне ще имам какво да чета. — Тя взе едно от томчетата, прочете заглавието и се разсмя. — „Война и мир“?

— Дълга е и много добра — обясни Хелън. — Освен това знам, че още не си я чела, тъй като я държахме на шестия рафт в библиотеката. И макар Толстой да се отнася с озлобление към брака, както твърди лейди Бъруик, ти си вече омъжена, така че е твърде късно.

Без да спира да се смее, Катлийн прибра книгата в чантата.

— Нищо не може да ме озлоби срещу брака след начина, по който Девън се отнася с мен. Винаги е до мен и е толкова нежен. Открих, че се нуждая от него повече, отколкото си мислех.

— Той също се нуждае от теб.

Катлийн затвори чантата и погледна снаха си с привързаност.

— Толкова ще ми липсваш, Хелън. Но ме успокоява мисълта, че ти и близначките ще се забавлявате много в Лондон. Очаквам, че господин Уинтърборн ще посещава често Рейвънел Хаус и ще е готов да направи дори задно салто, за да те види щастлива. — Тя се поколеба, преди да добави тихо: — Нали знаеш, че те обича. Очевидно е.

Хелън не знаеше как да отговори на това. Копнееше да излее пред нея сърцето си и да ѝ довери, че независимо колко я обича Рис, това няма да е достатъчно, за да го накара да забрави ужасния факт на произхода ѝ. Когато го узнаеше, щеше да е съсипан.

Тя се насили да се усмихне и извърна лице, като се престори на смутена.

След миг ръцете на Катлийн я обгърнаха.

— Това ще са едни много щастливи мигове за теб, скъпа. Няма да имаш проблеми с лейди Бъруик. Тя е най-почтената жена, която познавам, и най-мъдрата. С момичетата трябва да ѝ се доверявате и да разчитате на нея.

— Така ще бъде. — Хелън я прегърна силно. — Не се притеснявай за нищо. Ще прекараме спокойно и приятно времето, докато чакаме завръщането ви.

Всички, които бяха станали свидетели на продължителното сбогуване на семейство Рейвънел, можеха да си помислят, че те се разделят за много години, вместо само за няколко седмици. За щастие лейди Бъруик, която би възнегодувала срещу подобна проява на чувства, по това време се намираше в стаята си. Рис, от своя страна, тактично бе избрал да се оттегли в библиотеката, за да остави семейството насаме.

Пандора и Касандра се опитаха да се държат весело и забавно, но когато дойде време да се сбогуват, и двете се разплакаха и прегърнаха едновременно Катлийн, така че дребничката ѝ фигура почти не се различаваше между тях. Вече почти година тя се бе отнасяла към тях с привързаност, която граничеше с майчинска. Щеше ужасно да им липсва.

— Ще ми се да бяхме дошли с теб — каза Пандора с треперливо гласче.

Касандра тихо въздъхна.

— Хайде, спокойно — разнесе се гласът на Катлийн някъде измежду тях. — Скоро пак ще бъдем заедно, скъпи мои. Междувременно си прекарайте прекрасно в Лондон. Освен това ще се върна с по един прекрасен кон за всяка една от вас — само си помислете!

— Ами ако моят кон не понася добре плаването? — попита Касандра.

Катлийн се опита да отговори, но тъй като все още бе затисната между близначките, гласът ѝ трудно се чуваше.

Развеселен, Девън пристъпи напред и измъкна съпругата си от ентусиазираните им ръце.

— Конете ще пътуват в уплътнени отделения на борда — обясни той. — Освен това под коремите им ще бъдат опънати широки брезентови колани, като хамаци, които да не им позволяват да залитат или да падат. Аз ще остана на долната палуба при тях, за да ги успокоявам.

— Аз също — додаде Катлийн.

Девън я стрелна с предупредителен поглед.

— Вече обсъдихме, че моята работа по време на пътуването ще бъде да се грижа за конете, докато твоята ще е да се грижиш за бъдещия ми син или дъщеря.

— Не съм инвалид — възрази Катлийн.

— Не си — рече той, — но си най-важното нещо на света за мен и аз няма да рискувам безопасността ти.

Катлийн скръсти ръце и се опита да изглежда възмутена.

— И как бих могла да споря с това?

Девън се усмихна и звучно я целуна.

— Не можеш. — После се обърна към близначките, прегърна ги едновременно и ги целуна по главите. — Довиждане, дяволчета. Опитайте се да не създавате много притеснения на лейди Бъруик и се грижете за Хелън.

— Време е да тръгвате — обади се Уест от прага. — Сигурни ли сте, че не искате да ви придружа до гарата?

Девън се ухили на брат си.

— Благодаря, но каретата и без това ще е претъпкана. Освен това не искам да те отвличам от задълженията ти на домакин на лейди Бъруик.

— Точно така — отвърна равнодушно Уест, но когато се обърна, направи дискретен неприличен жест, който беше предназначен единствено за Девън.

— Катлийн — каза Пандора. — Братовчедът Уест пак направи онова нещо с пръста.

— Това е мускулна крампа — отвърна бързо Уест и я погледна с присвити очи.

Катлийн се ухили и отиде да го прегърне.

— Уест — рече му нежно тя, — какво ли ще правиш, когато най-после те оставим на мира?

Уест въздъхна и я целуна по челото.

— Ще ми липсвате, по дяволите.

Преди останалата част от семейството да напусне имението на следващата сутрин, Уест отведе Хелън настрани, за да проведе с нея личен разговор. Двамата тръгнаха бавно към построената от стъкло и камък оранжерия, която беше препълнена със засадени в саксии палми и папрати. През прозорците се виждаха група плачещи букове, чиито клони висяха почти до земята, сякаш бяха изтощени от продължителната зима. Ято закръглени оранжево-сиви птици се спуснаха от пепелявосивото небе, за да се нахранят с нападалите около чворестите им стволоче жълъди.

— Хрумна ми — каза Уест, като леко наведе глава, за да избегне сблъсъка с висящата кошница, пълна с различни растения, — че това е първият път, когато ти и близначките ще останете в Лондон повече от една нощ, без никой от семейството да ви наглежда.

— С нас ще е лейди Бъруик — отбеляза Хелън.

— Тя не е от семейството.

— Катлийн я уважава.

— Само защото лейди Бъруик е приела да се грижи за нея, след като родителите ѝ се опитали да я зарежат на някой уличен ъгъл с табелка „Свободно дете“, увесена на шията ѝ. О, знам, че Катлийн я смята за извор на мъдрост и великодушие, но и двамата с теб сме наясно, че няма да ви е лесно. Графинята и Пандора през цялото време ще бъдат на нокти.

Хелън му се усмихна, щом съзря загрижеността в тъмносините му очи.

— Само за един месец е. Ще се научим как да се справяме с нея. А и господин Уинтърборн ще е наблизо.

Уест се намръщи още повече.

— Това не ме кара да се чувствам по-добре.

Изненадана, Хелън попита:

— Какво те притеснява?

— Че ще бъдеш манипулирана и ще се възползват от теб, докато не се почувстваш така, сякаш си била прекарана през барабаните на перална машина.

— Господин Уинтърборн няма да се възползва от мен.

Уест изсумтя.

— Казваш го само защото вече го е направил. — Уест я хвана за раменете и се взря в лицето ѝ. — Малка приятелко, искам да бъдеш предпазлива и не забравяй, че Лондон не е вълшебната земя на щастieto и сладкарските магазини, и всеки непознат не е предрешен герой.

Хелън го погледна укорително.

— Не съм чак толкова наивна.

Той повдигна едната си вежда.

— Сигурни ли сме в това? Защото последния път, когато беше там, ти реши да отидеш в „Уинтърборн“ без придружител и — я виж ти! — да се прибереш у дома тотално обезчестена.

Бузите ѝ пламнаха.

— Дватамата сключихме сделка.

— Нямаше нужда от нея. Така или иначе щеше да се омъжи за теб.

— Няма как да си сигурен.

— Скъпа, всички го знаят, освен теб, очевидно. Не, не си прави труда да спориш, нямаме време. Просто искам да знаеш, че ако имаш някакви проблеми, ако случайно нещо се случи с теб или близначките, трябва веднага да ме извикаш. Някой лакей да пусне телеграма от най-близката телеграфна кантора и аз незабавно ще се появя. Обещай ми, че ще го направиш.

— Обещавам. — Хелън се повдигна на пръсти, целуна го по бузата и каза: — Мисля, че ти си един предрешен герой.

— Нима? — Уест поклати печално глава. — В такъв случай значи е хубаво, че не ме познаваш чак толкова добре. — Той ѝ предложи ръката си. — Хайде, време е да се присъединим към останалите във фойето. Случайно да имаш джобно огледалце?

— Боя се, че не. Защо?

— Забавих те, което означава, че змиите на главата на лейди Бъруик вече са плъпнали на всички страни и няма да мога да я гледам право в лицето.

За никого не беше изненада, когато лейди Бъруик настоя Рис да седи до нея по време на пътуването до Лондон. Той се подчини, разбира се, но от време на време хвърляше по някой изпълнен с копнеж поглед към Хелън, която седеше на седалката зад тях с бродерия в скута.

Докато Хелън работеше върху една цветна апликация и пришиваше листо с деликатна рибена кост, тя се заслуша в разговора им. Рис се отнасяше с уважение към лейди Бъруик, но като че ли изобщо не беше възхитен от нея. Задаваше ѝ въпроси по любимата ѝ тема, конете и тяхната дресировка, като си призна, че не знае почти нищо за тях и е посредствен ездач. Признанието му доведе до ентузиасирана реакция от страна на графинята, която обожаваше да дава информация и съвети.

Вниманието на Хелън беше привлечено от близначките, които разговаряха на седалката зад нея.

— ... онази дума от „Отело“, която не би трябвало да знаем — казваше Пандора.

— Бомбастичен? — предположи Касандра.

— Не, глупаче. И тази не е от „Отело“, а от Хенритата. Става дума за онази, с която Отело нарича Бианка, когато си мисли, че тя обича друг мъж. — Когато видя озадаченото изражение на сестра си, Пандора прошепна забранената дума.

— Тази не я знам — каза Касандра.

— Защото четеш съкратената версия. Аз прочетох оригинала и потърсих думата в речника. Означава „жена, която спи с мъж за пари“.

— Защо мъжът ще плаща на жена да спи с него? — попита озадачено Касандра. — Освен ако не е много студено и няма достатъчно одеяла. Но ще е много по-просто да си купи повече одеяла, нали?

— Аз бих предпочела да спя с кучета. Те са много по-топли от хората.

Смутената Хелън си помисли, че не е редно да държат близначките в такова неведение. Преди години тя се беше нагърбила със задачата да им обясни предварително за месечните им цикли, за да не се стреснат и ужасят, когато този период настъпи, както се беше случило с нея. Защо да не са осведомени и за останалото? Все пак, ако си предупреден, си по-малко уязвим. Тя взе решение да им обясни при първа възможност основните факти, вместо да ги остави сами да стигнат до неправилните заключения.

Влакът пристигна на станция Ватерло с пълните й депа и царящата суматоха. Още щом Рейвънелови и свитата им се озоваха на перона, бяха посрещнати от четирима служители в „Уинтърборн“, облечени в сини униформи, които взеха багажа им, подредиха го в колички и разчистиха пътя с впечатляваща бързина. Хелън тайно се забавляваше с опитите на лейди Бъруик да не изглежда впечатлена, докато ги отвеждаха до две частни карета — една за семейството, една за прислугата — и каруца за багажа.

Каретата на Рис представляваше великолепно превозно средство с модерен дизайн, боядисано с лъскав черен лак и с познатия монограм „У“ от едната страна. Застанал до вратичката на каретата, Рис лично помагаше на всички да се качат вътре, като се започна с лейди Бъруик, а след нея Хелън. Спря се, когато едната от близначките подръпна

умолително ръкава му. Той стрелна с поглед седналите жени и рече печално:

— Моля да ме извините за момент.

Вратата се затвори, оставяйки Хелън и лейди Бъруик вътре сами. Графинята се намръщи.

— Какво става?

Хелън поклати леко глава, озадачена.

Вратата се отвори с тихо изщракване, откряна се няколко сантиметра и се затвори отново. *Щрак*. После отново се отвори и се затвори.

Хелън прикри усмивката си, щом осъзна, че близначките си играеха със свръхмодерната нова външна брава, която се отваряше с леко натискане на дръжката надолу, вместо частично завъртане настрани, както при обикновените модели.

— Момичета! — възкликна раздражено лейди Бъруик следващия път, когато вратата се отвори. — Веднага влизайте вътре.

Пандора и Касандра се вмъкнаха със засрамени лица и се настаниха до Хелън.

Графинята ги изгледа с леден поглед.

— Ние не си играем с дръжките на вратите.

— Господин Уинтърборн каза, че може — промърмори Пандора.

Когато Рис се качи в каретата и седна до графинята, той рече със сериозен глас, макар че ъгълчетата на очите му се бяха набръчкали развеселено:

— Простете ми, милейди. Когато видях интереса им си помислих, че мога да им покажа как работи механизмът.

Умилостивена, графинята отвърна с по-спокоен тон:

— Човек трябва да се опитва да въздържа любопитните млади умове. Твърде много мислене може да възбуди проблясъци на поквара.

Хелън смушка с лакът Пандора, предупреждавайки я да мълчи.

— Родителите ми бяха на същото мнение — отвърна спокойно Рис. — Твърде активният ум, казваше баща ми, ще те направи арогантен и недоволен. Знай си мястото, казваше ми той, и се придържай към него.

— Послушахте ли го? — попита лейди Бъруик.

Той тихо се засмя.

— Ако го бях послушал, милейди, сега щях да продавам в магазинчето на Хай Стрийт, а нямаше да седя в каретата до графиня.

ГЛАВА 22

Хелън бе разочарована, че през първата им седмица в Лондон рядко имаше възможност да вижда Рис. За дните, през които бе отсъствал от магазина, се беше натрупала работа и много въпроси изискваха неговото внимание. Когато един следобед посети Рейвънел Хаус, контактът му с Хелън се ограничи до кратък разговор, а графинята и близначките седяха наблизо. Правилата на лейди Бъруик за посещенията бяха категорични и непоклатими: те се осъществяват в точно определени часове, а посетителят не може да остане повече от петнайсет минути. След като мина четвърт час, графинята многозначително погледна към часовника.

Очите на Рис срещнаха тези на Хелън в един миг на споделено нетърпение и копнеж, а когато се изправи, ъглите на устата му потрепераха:

— Предполагам, че е време да тръгвам!

— Посещението ви много ни зарадва, господин Уинтърборн! — отвърна лейди Бъруик, като също стана на крака. — Заповядайте на вечеря вдругиден вечерта, ако графикът ви го позволява!

— В петък ли? — Рис сбърчи вежди със съжаление. — Нищо не може да ми достави по-голямо удоволствие, милейди, но вече потвърдих присъствието си на частна вечеря с министър-председателя.

— Господин Дизраели? — ококори очи Хелън. — Приятел ли ти е?

— Познаваме се. Той иска подкрепата ми за законопроект за промяна в трудовото законодателство, която да даде на работниците правото да стачкуват.

— Не знаех, че това е незаконно — каза Хелън.

Рис се усмихна в отговор на проявения от нея интерес:

— Законът го позволява само на шепа занаятчийски съюзи — дърводелци, зидари, леяри. Но въпреки това много други профсъюзни членове го правят и в резултат се озовават в затвора.

— А ти искаш ли да имат това право? — попита Хелън. — Нали все пак си работодател.

— Да, работническата класа трябва да се ползва със същите права, както всеки друг в обществото.

— Не е наша женска работа да се занимаваме с такива въпроси — опита се да измести темата лейди Бъруик. — Ще се постарая да намеря удобен за всички ни ден за вечеря, господин Уинтърборн!

— Аз ще го изпратя, госпожо! — каза Хелън, като се опитваше да прикрие раздражението си, че не е останала и секунда насаме с него.

Лейди Бъруик поклати решително глава.

— Мила моя, не е прието да изпращаме господата чак до вратата. Хелън стрелна сестрите си с умолителен поглед.

Пандора веднага ритна стола си с крак и го прекатури на земята.

— *По дяволите!* — възкликна тя. — Как можа да се случи това?

Графинята се обърна с лице към нея.

— Пандора, тази дума!

— Ами какво да кажа, когато съборя нещо?

Настъпи кратко мълчание, докато лейди Бъруик обмисляше въпроса.

— Можеш да кажеш: „Уви“.

— Уви? — повтори Пандора. — Но това е толкова безизразна дума.

— Какво означава всъщност? — попита Касандра.

Докато близначките ангажираха вниманието на лейди Бъруик, Хелън се измъкна в коридора с Рис.

Без да каже нито дума, той плъзна ръка зад врата ѝ, приближи устните ѝ към своите и ги погълна с жар и чисто мъжко желание. Тя рязко си пое дъх, когато той я притисна към тялото си и дъхът му опари бузата ѝ.

— Хелън? — разнесе се гласът на графинята от всекидневната.

Рис я пусна веднага. Не спираше да я гледа, а ръцете му се свиваха в юмруци и се разпускаха, сякаш докосването до нея ги беше опарило.

Замаяна, Хелън се опита да остане права въпреки омекналите си колене.

— Вероятно е най-добре да си вървиш — прошепна тя. И в опит да се пошегува, добави: — Уви!

Рис я погледна язвително, преди да вземе шапката и ръкавиците си от масичката.

— Не мога да идвам отново в часовете за посещения, *cariad*. През последните петнайсет минути страдах така, както гладен човек пред витрината на пекарната.

— Кога ще те видя отново?

Той си сложи шапката и ръкавиците.

— Ще се погрижа да те доведе в магазина понеделник вечерта.

— Ще можем ли да останем насаме там? — попита неуверено Хелън, докато го изпращаше до вратата.

Рис се спря да я погледне, погали бузата ѝ с показалец и тя потрепери от усещането на гладката черна кожа. Той нежно я хвана за брадичката и се взря в устните ѝ.

— Магазинът е моя територия — рече той — Ти как мислиш?

На следващия ден всекидневната беше пълна поне с дузина жени, които лейди Бъруик бе поканила на гости. Това бяха матроните, които наглеждаха организирането на най-важните събития от Сезона. Тяхна бе отговорността да оформят следващото поколение съпруги и майки, и съдбата на подходящите за женитба млади жени зависеше от тяхното благоразположение.

— Говорете колкото се може по-малко — нареди на момичетата лейди Бъруик. — Не забравяйте, че мълчанието е злато. — Тя хвърли поглед към Пандора и додаде: — В твоя случай е платина.

Трите сестри се настаниха в един от ъглите на всекидневната, където седяха смълчани и ококорили очи, докато групата матрони разговаряха и пиеха чай за здравето на кралицата. Жизнерадостното обсъждане на времето доведе до всеобщ консенсус, че е необичайно студено и тази година пролетта сигурно ще закъснее.

Вниманието на Хелън беше привлечено, когато лейди Бъруик потърси мнението им за шивачката в „Уинтърборн“ и получи уверения от всички страни, че въпросната дама, госпожа Алънби, твори облекла с изключително качество. След като беше станала официална шивачка в двореца, никой не можеше да си уреди приемен час при нея, без да бъде записан първо в списъка с чакащи.

— Но човек би предположил — каза една вдовица с усмивка, — че лейди Хелън ще си уреди час, без да се наложи да чака.

Хелън сведе скромно поглед.

— Така е — отвърна лейди Бъруик вместо нея. — Господин Уинтърборн беше изключително услужлив.

— Запознахте ли се с него? — попита една от дамите.

Множество столове изскърцаха в унисон, когато всички жени се наведоха наред, напрегнаха слух, за да чуят отговора на графинята.

— Той ни придружи във влака до Лондон.

В групата се разнесе развълнувано мърморене и лейди Бъруик погледна многозначително Хелън.

Тя веднага схвана подканата.

— Ако ваша светлост не възразява — рече тя с престорена скромност, — сестрите ми и аз ще се оттеглим в кабинета за уроци по история.

— Много добре, скъпа моя, погрижете се за образованието си.

Хелън и близначките направиха реверанси и излязоха от стаята. Щом прекрачиха прага, върху лейди Бъруик заваля дъжд от въпроси.

— Да се качим горе — каза Хелън на близначките, когато те се спряха, за да послушат. — Подслушваните не чуват добри неща за себе си.

— Да — съгласи се Пандора, — но чуват възхитителни неща за други хора.

— Тихо — прошепна Касандра и напрегна слуха си.

— ... чертите му са приятни, макар не толкова деликатни, колкото би желал човек — казваше лейди Бъруик. Тя замълча за миг и продължи със снижен глас: — Притежава изобилие от коса — гарвановочерна — мъжествена брада, мускулеста фигура и здрава физика.

— А характерът му? — попита някой.

— Буен като на берберски жребец — отвърна с наслада лейди Бъруик. — Очевидно е подходящ за съпружеските задължения.

Последва развълнуван залп от коментари и въпроси.

— Чудя се дали на тези срещи изобщо разговарят за благотворителност — прошепна Касандра, докато Хелън я избутваше настрана.

След като успяха да оцелеят на сбирката, без да извършат обществено самоубийство, Пандора, Касандра и Хелън бяха освободени от задължението да приемат гости на следващия ден. Пандора убеди Касандра да ѝ помогне с рисунките за настолната ѝ игра, докато Хелън седна сама с книга в ръка в дневната на горния етаж.

В продължение на няколко минути просто се взираше в думите, без да ги чете, а мислите в главата ѝ препускаха като въртележка. Почувства хлад въпреки топлината в стаята, остави книгата настрани и обгърна тялото си с ръце.

— Милейди. — На прага застана лакеят Питър. — Лейди Бъруик желае да се присъедините към нея в приемната.

Хелън изпъна гръб и го погледна озадачено.

— Обясни ли защо?

— Да ѝ помогнете да посрещне един гост.

Хелън се изправи смутено.

— Не, милейди, само вас.

— Моля те, кажи ѝ, че слизам веднага.

След като оправи косата си и приглади полата, Хелън слезе по стълбището и отиде в приемната. Примигна изненадано и забави крачка, когато видя, че лейди Бъруик я чака на прага.

— Мадам — рече тя и се намръщи въпросително.

Графинята я извъртя с гръб към посетителя, който стоеше в приемната. Стойката ѝ бе изпъната и елегантна както винаги, но нещо в нея напомняше на Хелън за скореца, който веднъж бе видяла кацнал на ръката на един странстващ продавач на птици. Крилете на птицата бяха привързани към тялото му с връвчици... но погледът ѝ беше див и в него грееше копнеж за свобода.

— Наследникът на съпруга ми неочаквано дойде да се види с вас — каза приглушено лейди Бъруик. — Не трябва да говорите много с него. Изпънете гърба си.

И без повече приказки Хелън бе издърпана в приемната.

— Лейди Хелън — рече графинята с равен глас, — това е моят племенник, господин Ванс.

ГЛАВА 23

Хелън почувства как цялото ѝ тяло пламва, сякаш се беше озовала във внезапно избухнал пожар. След това вече не усещаше нищо, освен безумното биене на сърцето си, което напомняше удари на юмрук по затворена врата. Тя направи реверанс, без да вдига поглед.

— Приятно ми е — чу го да промърморва. Приятен глас, сух и гладък, не твърде дълбок.

Като че ли някаква външна сила направляваше действията ѝ. Тя влезе в стаята и отиде да седне на стола до дивана, като машинално оправи полите на роклята си. След като Ванс се настани на дивана, тя се насили да го погледне.

Албион Ванс беше изключително красив по начин, който накара кожата ѝ да настръхне. Тя не беше виждала друг, който да изглежда като него, с бяла кожа и нелепо младежки вид, с бледи, сивкавосини очи, късо подстригана коса със снежнобял цвят, която сияеше като вътрешността на черупка на стрида. Изгладените му черти ѝ напомняха за остроносите восъчни глави, поставени по прозорците на бръснарниците, които рекламираха най-новата мода в мъжките прически. Беше среден на ръст, слаб и стегнат, кръстосал краката си с котешка грация.

Хелън беше неприятно изненадана, когато видя, че миглите и веждите му са тъмни като нейните. О, колко странно беше всичко — и тя бе благодарна за неземното спокойствие, което я беше овладяло и заглушаваше всички чувства.

Ванс я гледаше безстрастно. В него имаше нещо покварено и магнетично, излъчваше усещането за леден пламък, представляващ егоистичен дух.

— Напомняте ми за майка ви — отбеляза той. — Макар че сте по-деликатна.

Хелън осъзнаваше перфектно, че е била веднага оценена и сметната за неудовлетворителна.

— Познавахте ли я, господин Ванс? — попита тя. — Не си спомням да съм ви виждала в приората Евърсби.

— От време на време се засичахме на обществени събития, когато идваше в града. — Той се усмихна и разкри идеална редица от дребни бели зъби. — Завладяваща красота. Непринудена в пламенността си. Обожаваше да танцува и не можеше да държи краката си неподвижни, когато имаше музика. Веднъж ѝ казах, че ми напомня онази очарователна приказка за червените обувки.

Хелън винаги бе мразила тази история, в която едно малко момиче се осмелило да обуе червени обувки за първото си причастие и било прокълнато да танцува с тях, докато не умре.

— За приказката на Ханс Кристиан Андерсен ли говорите? Това е поучителна история за наказанието на греховете, нали?

Усмивката му избледня и погледът му се върна върху лицето ѝ, като този път беше преценяващ, а не презрителен.

— Признавам, че не си спомням поуката от приказката.

— Несъмнено е минало много време от последния път, когато сте я чели. — Хелън сложи на лицето си непроницаемата маска, която винаги дразнеше близначките и ги провокираше да я наричат сфинкс. — Червените обувки се превръщат в инструмент на смъртта, след като момичето се поддава на изкушението.

Ванс я изгледа подозрително, очевидно се чудеше дали това не е умишлена подигравка.

— Със съжаление научих за кончината на майка ви и по-късно за тази на баща ви и на брат ви. Били са трагични времена за рода Рейвънел.

— Надяваме се да ни очакват по-добри — отвърна Хелън с равен тон.

Ванс се обърна към лейди Бъруик със смущаваща, лисича усмивка.

— Рейвънелови като че ли се съвземат много добре. Нашата умница Катлийн определено не си е губила времето, за да омагьоса следващия граф Триниър.

Графинята не успя напълно да прикрие раздражението си от намека, че Катлийн се е омъжила за Девън по сметка.

— Това беше брак по любов — отвърна рязко тя.

Хелън го ненавиждаше. У него имаше нещо нечисто, нещо неопишимо жестоко. Беше изумена, че неговата кръв тече във вените ѝ. Помнеше думите на Рис отпреди няколко нощи: *Всяко негово дете е демонско изчадие и не става за нищо.* След като вече се беше срещнала с Ванс, тя не можеше да не се съгласи с това. Как е могла майка ѝ да се поддаде на магията на такъв човек? Как е могла да го направи Пеги Крю?

Сигурно злото си имаше своето очарование също като доброто.

Ванс отново се обърна към нея.

— Лейди Хелън, разбрах, че сте сгодена за господин Уинтърборн. Жалко, че ще трябва да си вземете съпруг извън подходящата ви среда. И въпреки това поздравления и на двамата.

Коментарът му я засегна повече, отколкото когато лейди Бъруик бе казала същото нещо в Хемпшър. Единствено осъзнаването, че Ванс нарочно я предизвиква, попречи на Хелън да изгуби самообладание. Но тя искрено се изкушаваше да му отговори, че ако наистина се притеснява толкова, че хората излизат от „подходящата си среда“, би трябвало да се въздържа от афери с омъжени жени.

— Надявам се някой да ви е предупредил — продължи Ванс, — че децата ви могат да се окажат от недодялан, бунтовен материал, независимо от това колко примерно са отглеждани. Това си е в кръвта. Човек може да опитоми вълк, но поколението му винаги ще се ражда диво. Уелсците са избухливи и нечестни по природа. Лъжат често и с лекота, дори когато истината би могла също да им свърши работа. Нищо не им прави по-голямо удоволствие от това да дразнят повисшите от тях, и са готови да кажат или направят всичко, което ще им спести честната работа.

Хелън си помисли за Рис, който беше работил неуморно през целия си живот и не бе сторил нищо, за да заслужи презрението на човек, роден в привилегирована среда. Почувства как ръцете ѝ се свиват в юмруци и се насили да ги отпусне в скута си.

— А вие откъде сте така добре информирани? — попита тя.

Лейди Бъруик се опита да се намеси.

— Господин Ванс, мисля...

— Повечето от това е общоизвестно — отвърна той на Хелън. — Но освен това обикалях Уелс, за да събера информация за един памфлет, който написах. Чувствам се задължен да докажа

необходимостта от забрана на уелския език в техните училища. Той осигурява неподходяща среда за обучение, но въпреки това те упорито настояват да се придържат към него.

— Представете си само — каза тихо Хелън.

— О, да — заяви Ванс, който или пропусна нотката на сарказъм, или предпочете да не ѝ обърне внимание. — Трябва да се направи нещо, което да пробуди интелигентността им, и като начало трябва да им бъде наложен английският език, независимо дали им харесва, или не. — Когато продължи да говори, Хелън осъзна, че той вече не се опитва да я провокира, а говори с искрено убеждение. — Уелсците трябва да бъдат спасени от собствената си леност и бруталност. В сегашното си състояние от тях не стават дори читави слуги.

Лейди Бъруик погледна бързо към вкамененото лице на Хелън и се опита да отслаби напрежението.

— Сигурно сте почувствали истинско облекчение, когато сте се върнали в Англия след обиколката ви — каза тя на Ванс.

— Бих предпочел да се хвърля в геената адова, отколкото отново да се върна в Уелс — беше категоричният му отговор.

Неспособна да го търпи повече, Хелън се изправи и рече студено:

— Сигурна съм, че това може да се уреди, господин Ванс.

Изненадан, Ванс бавно се изправи.

— Боже, вие...

— Извинете ме — каза Хелън. — Трябва да се погрижа за кореспонденцията си. — И тя напусна стаята, без да промълви нито дума повече, като се опитваше с всички сили да се пребори с желанието си да затича.

Хелън нямаше представа колко време е лежала свита в леглото си, притиснала кърпичка към насълзените си очи. Опитваше се да диша въпреки острите спазми, които стягаха гърлото ѝ.

Да няма баща щеше да е безкрайно по-добре от това. Албион Ванс беше по-отвратителен, отколкото си беше представяла. И тя беше негов плод. Кръвта му течеше във вените ѝ като отрова.

Греховете на бащите се прехвърлят върху децата им. Всички знаеха този библейски закон. В същността ѝ сигурно имаше нещо отвратително, преминало от него.

На вратата се почука и в стаята влезе лейди Бъруик, която носеше две чаши с кехлибарена течност.

— Държа се много добре — отбеляза тя, като се спря до леглото.

— Като обидих госта ви? — попита Хелън с плачлив глас.

— Той не ми беше гост — отсече графинята. — Ванс е презрян паразит. Червей, който пирува от гангренясалите рани на Йов. Нямах представа, че ще се появи тук днес без всякакво предупреждение.

Хелън попи с влажната си кърпичка очите и си издуха носа.

— Господин Уинтърборн ще се ядоса — рече тя. — Той даде ясно да се разбере, че не трябва по никакъв начин да общувам с господин Ванс.

— Тогава на твоето място не бих му казала.

Пръстите на Хелън свиха кърпичката на топка.

— Съветвате ме да го запазя в тайна от него?

— Мисля, че и двете сме наясно защо е в твой интерес да *не* казваш нищо на господин Уинтърборн.

Хелън я гледаше вцепенена. О, Боже, тя знае, *тя знае*.

Лейди Бъруик заобиколи леглото и ѝ подаде едната чаша.

— Бренди — каза тя.

Хелън поднесе питието към устните си и отпи предпазливо веднъж, после още веднъж. То опари устните ѝ и вкусът му беше много остър.

— Мислех си, че дамите не трябва да пият бренди — рече тя с дрезгав глас.

— Не и на обществени места. Но може да се опитва насаме, когато има нужда от успокоение.

Докато Хелън отпиваше от брендито, графинята ѝ заговори като равна, но безпощадната ѝ откровеност беше примесена с изненадваща нотка на нежност.

— Миналата година, когато съобщих на Ванс, че Катлийн ще се жени за човек от твоето семейство, той ми призна за връзката с майка ти. Твърди, че си негово дете. Първия път, когато те видях, се убедих в това. Косата ти е с цвета на неговата, а веждите и очите ви са еднакви.

— Катлийн знае ли?

— Не, няма представа. Не бях сигурна дали самата ти знаеш, докато не видях лицето ти точно преди да влезеш в приемната. Но

бързо успя да се съвземеш. Самообладанието ти заслужава възхищение, Хелън.

— Да не би господин Ванс да възнамеряваше днес да ми разкрие тайната?

— Да. Но ти съсипа плановете му за драматична сцена. — Графинята млъкна, за да отпие от брндито, и продължи с мрачен глас: — Преди да си тръгне, ми поръча да ти разкрия, че е твой баща.

— Тази дума е несъвместима с него.

— Съгласна съм. Един мъж не може да бъде наричан баща само защото веднъж е имал ненавременен спазъм в слабините.

Хелън се усмихна леко въпреки тъгата си. Думите на графинята прозвучаха като нещо, което би казала Катлийн. Тя се настани поудобно на леглото и разтърка зачервените крайчета на очите си.

— Ще иска пари — отбеляза с равен тон.

— Очевидно. Скоро ще разполагаш с едно от най-големите богатства в Англия. Не се и съмнявам, че в бъдеще ще поиска от теб да влияеш и на бизнес решенията на съпруга си.

— Не бих причинила това на господин Уинтърборн. Освен това... не бих могла да живея със заплахите на господин Ванс, надвиснали над главата ми.

— От десетилетия го правя, момичето ми. От деня, в който се омъжих за лорд Бъруик. Знаех, че докато не родя наследник, ще трябва да се кланям на Ванс. Сега ти ще трябва да правиш същото. Ако не се подчиниш на исканията му, той ще съсипе брака ти. Вероятно още преди да е започнал.

— Няма да има тази възможност — отвърна със слаб глас Хелън. — Сама ще съобщя на господин Уинтърборн.

Очите на лейди Бъруик се разшириха.

— Нали не си толкова глупава да смяташ, че след като го научи, ще продължи да те иска?

— Не, няма да ме иска. Но съм длъжна да му кажа истината.

След като пресуши на няколко бързи глътки остатъка от брндито си, графинята остави чашата настрана и заговори с раздражена убеденост:

— Мили Боже, дете, искам да слушаш внимателно всяка дума, която ще ти кажа. — Тя изчака измъчения поглед на Хелън да срещне нейния. — Светът се отнася несправедливо с жените. Бъдещето ни се

крепи на пясък. Аз съм *графиня*, Хелън, и въпреки това в заника на живота си вероятно ще стана бедна вдовица, сиреч — нищо. Ти трябва да направиш всичко възможно, за да се омъжиш за господин Уинтърборн, защото жената има нужда най-вече от едно: сигурност. Дори да изгубиш любовта на съпруга си, и най-малката пращинка от богатството му ще ти гарантира, че никога няма да страдаш от бедност или позор. А най-добре му роди син — *това* е източникът на истинската женска сила и влияние.

— Господин Уинтърборн няма да иска дете, което произхожда от Албион Ванс.

— Но няма да може да стори нищо, след като то се роди, нали?

Очите на Хелън се разшириха.

— Не мога да го измамя по този начин.

— Скъпа — рече решително лейди Бъруик, — толкова си наивна. Нима не смяташ, че в живота има неща, минали и настоящи, които той крие от теб? Съпрузите никога не са напълно откровени един с друг — иначе никой брак не би могъл да оцелее.

Хелън все по-силно усещаше пулсирането в слепоочията си и надигащото се гадене в стомаха, и отчаяно се чудеше дали това не е приближаващ пристъп на мигрена.

— Чувствам се зле — прошепна тя.

— Довърши си брeндитo. — Графинята отиде до прозореца и дръпна завесата, за да пропусне светлината. — Ванс иска да се срещне с теб утре. Ако откажеш, ще отиде при господин Уинтърборн, преди денят да е свършил.

— Няма да откажа — отвърна Хелън, като си мислеше мрачно, че ще каже истината на Рис, когато сама реши, при своите условия.

— Ще му съобщя, че искаме да се срещнем на неутрална територия. Няма да е добре отново да се появи в Рейвънел Хаус.

Хелън се замисли за миг.

— В Британския музей — предложи тя. — Близначките искаха да разгледат зоологическите галерии. Двамата ще можем да поговорим, без някой да ни обърне внимание.

— Да, мисля, че така е добре. Къде да бъде мястото на срещата?

Хелън помълча за миг, докато отпиваше от чашата си.

— При изложбата на отровни змии — отвърна тя и отпи отново.

Лейди Бървик се усмихна леко, след което отново придоби мрачно изражение.

— Вече знам как Ванс ще ти представи ситуацията, тъй като съм добре запозната с начина, по който работи умът му. Той не харесва думата изнудване; ще го представи като годишна такса, в замяна на която ще ти позволи да намериш щастието си с господин Уинтърборн.

— Няма такова нещо като такса за щастие — каза Хелън и разтърка челото си.

Графинята я погледна с унило съчувствие.

— Горкото ми момиче... то определено не може да се получи безплатно.

ГЛАВА 24

— Хелън, сигурна ли си, че всичко е наред? — попита Касандра, след като слязоха от каретата. — Толкова си мълчалива и очите ти са се изцъклили.

— Просто главата малко ме боли.

— О, съжалявам. Да отидем ли в музея някой друг път?

— Не, ако се прибера, няма да се почувствам по-добре. Може би малко ходене ще ми се отрази добре.

Те се хванаха за ръце и продължиха да вървят заедно, докато Пандора забърза напред към внушителния каменен портал на Британския музей.

Лейди Бъруик изпъшка нетърпеливо и забърза след момичето.

— Пандора, недей да препускаш като състезателен кон!

Британският музей, квадратна сграда в гръцки стил с двор от два акра, беше толкова огромен, че въпреки многобройните им посещения в миналото, те бяха видели само една трета от изложенията му. Предишната вечер, когато лейди Бъруик беше подметнала за разходката до музея, близначките бяха изпаднали в дива радост. Хелън, която знаеше истинската причина за посещението, бе далеч по-сдържана.

След като си купиха билети във фойето и взеха карти на изложенията, те тръгнаха към централното стълбище, което водеше към горните етажи. Три извисяващи се жирафа бяха подредени на първата площадка при входа към Зоологическите галерии. Предните крака на най-голямото животно бяха по-високи и от лейди Бъруик. Пред жирафите беше издигната малка дървена ограда, която не допускаше посетителите до тях.

Жените се спряха да разгледат възхитено препарираните животни.

Както можеше да се очаква, Пандора тръгна напред с протегнатата ръка.

— Пандора — скастри я лейди Бъруик, — ако пипаш експонатите, повече няма да се върнем в музея.

Пандора се обърна и я погледна умолително.

— Точно тук има жираф — който някога е препускал из саваните на Африка — не искате ли да го почувствате?

— Определено не.

— Никъде не пише, че не може.

— Оградата подсказва.

— Но жирафът е *толкова* близо — рече възхитено Пандора. — Ако за пет секунди извърнете глава настрани, бих могла да протегна ръка и да го докосна... и след това вече няма да се чудя.

Лейди Бъруик въздъхна и се намръщи, след което се огледа, за да се увери, че никой не ги гледа.

— Побързай — отсече тя.

Пандора се стрелна напред, пресегна се през оградата, за да пипне крака на животното и обраслото му с козина коляно, и после бързо се върна при групата.

— Като козината на кон е — докладва тя със задоволство. — Космите не са по-дълги от половин инч. Касандра, искаш ли да го пипнеш?

— Не, благодаря.

Пандора хвана близначката си за ръката.

— Хайде тогава, при копитните животни ли ще отидем, или при онези с нокти?

— С нокти.

Лейди Бъруик тръгна след момичетата, но се спря, за да погледне още веднъж жирафа. С няколко бързи крачки се приближи до експоната, крадешком докосна крака му и погледна виновно към Хелън.

Прикривайки усмивката си, Хелън заби поглед в картата си и се престори, че не е видяла нищо.

След като графинята отиде при близначките в южната галерия, Хелън се отправи към северната част, която се състоеше от пет обширни зали, пълни с разположени в огромни стъклени витрини експонати. Намери втората зала и тръгна покрай изложените влечуги. Спря се при вида на един гущер с огромно жабо около врата, който ѝ напомни за рюша на кралица Елизабет. Според залепения до него

плакат, гущерът можеше да разперва жабото, за да изглежда заплашително.

Преди да продължи към следващата витрина, която съдържаше разнообразие от змии, един мъж се приближи и застана до нея. Тя знаеше, че това е господин Ванс, затова затвори за миг очи и мускулите ѝ веднага се стегнаха.

Той изучаваше два африкански хамелеона. Накрая промърмори:

— Ароматът ви... същият е, като на майка ви. Орхидеи *каланте* и ванилия... Никога не го забравих.

Изненада я това, че толкова добре познава аромата на майка ѝ. Досега никой не беше забелязал, че Хелън предпочита същия.

— Намерих рецептата в един от дневниците ѝ.

— Подхожда ви.

Хелън вдигна глава и срещна изучаващия му поглед.

От близко разстояние Албион Ванс приковаваше погледа, лицето му с високи скули излъчваше хермафродитска деликатност. Очите му имаха цвета на ноемврийско небе.

— Вие сте красиво момиче, макар и не толкова, колкото нея — отбеляза той. — Приличате на мен. Тя презираше ли ви?

— Предпочитам да не обсъждам майка си с вас.

— Искам да разберете, че тя значеше нещо за мен.

Хелън се обърна към витрината с гущери. Господин Ванс вероятно очакваше отговор, но тя не можеше да се сети какво да му каже.

Мълчанието като че ли го раздразни.

— Аз, разбира се, съм безсърдечен съблазнител — рече сухо господин Ванс, — който изоставя любовниците и новородените си дъщери. Но Джейн нямаше никакво намерение да напуска графа, нито пък аз исках да го прави. Колкото до вас... не можех да направя нищо за вас, нито вие за мен.

— Но сега съм сгодена за богат мъж — каза хладно Хелън, — и вие най-последно изпитвате интерес. Нека не губим време, господин Ванс. Носите ли си списък с искания, или просто предпочитате да назовете сума?

Фините му тъмни вежди се повдигнаха.

— Надявах се да постигнем споразумение, без да се държим глупаво.

Хелън мълчеше и чакаше с принудено търпение, като го гледаше по начин, който сякаш го караше да се чувства неудобно.

— Вие сте една малка ледена шушулка, нали? — попита той. — У вас има нещо непорочно. Няма никакъв пламък. Затова ви липсва красотата на майка ви.

Тя отказа да захапе примамката.

— Какво искате, господин Ванс?

— Сред множеството благотворителни занимания на лейди Бъруик — рече най-накрая той, — има една организация, която отпуска пенсии на слепи просяци. Искам да убедите Уинтърборн да дари двайсет хиляди лири на управителния борд. Ще му обясните, че този щедър подарък ще бъде използван за закупуването на пожизнени аренды в Уест Хъкни, които ще дават годишни дивиденди в полза на слепите пенсионери.

— Но вместо това — рече бавно Хелън, — вие ще намерите начин да се възползвате от тях.

— Дарението трябва да бъде направено веднага. Имам незабавна нужда от капитали.

— Трябва да поискам това от господин Уинтърборн преди още да сме се оженили? — попита изумено Хелън. — Не мисля, че ще успея да го убедя да го направи.

— Жените имат своите начини. Ще успеете.

Хелън поклати глава.

— Няма да дари парите, без да е проверил предварително благотворителната организация. Ще разбере.

— Няма да открие никакви документи — отвърна самодоволно господин Ванс. — Не може да ме свърже по никакъв начин с организацията или с имота в Уест Хъкни, уговорките са устни.

— Какво ще се случи със слепите пенсионери?

— Част от парите ще отидат при тях, разбира се, за да може всичко да изглежда честно и открито.

— Само да си изясня дали правилно съм разбрала ситуацията — рече Хелън. — Вие изнудвате дъщеря си, за да можете да крадете от слепи просяци?

— Никой не краде от просяците; парите не са техни. И това не е изнудване. Дъщерята има естественото задължение да помага на баща си, когато той е в нужда.

— Защо да съм ви задължена? — попита изумена Хелън. — Какво сте направил за мен?

— Дарил съм ви живот.

Хелън го погледна недоверчиво и видя, че е абсолютно сериозен. В гърдите ѝ се зароди неустоим, почти истеричен смях. Тя притисна пръсти към устните си в опит да го потисне, но нещата само се влошиха. Изобщо не ѝ помагаше обиденото изражение на господин Ванс.

— Смятате това за забавно? — попита той.

— Изв-винете ме — заекна Хелън, като се опитваше да говори тихо. — Но за това не са били нужни големи усилия от ваша страна, нали? Освен... един ненавременен спазъм в слабините.

Господин Ванс я изгледа с ледено достойнство.

— Не принижявайте връзката, която имах с майка ви.

— О, да. Тя е „означавала нещо“ за вас. — Безумният, безрадостен кикот затихна и Хелън си пое треперливо дъх. — Предполагам, че същото се е отнасяло и за Пеги Крю.

Студеният му поглед се впи в очите ѝ.

— Значи Уинтърборн ви е разказал за това. Предложих, че ще го направи.

Хелън зърна една жена и три деца да влизат в залата с влечугите, и се въздържа от отговор. Престори се на заинтригувана от стъклената витрина с костенурки и отиде бавно до нея, придружавана от господин Ванс.

— Няма никаква причина Уинтърборн да ме мрази вечно заради нещо, което са направили повечето мъже — рече той. — Не съм първият, който е спал с женена жена, няма да съм и последният.

— Заради вас — отбеляза Хелън, — госпожа Крю е умряла при раждането, а съпругът ѝ — когото господин Уинтърборн е обичал като брат — е сложил край на живота си.

— Моя ли е вината, че е бил толкова слабоволев, че да се самоубие? Моя ли е вината, че жената не е издържала раждането? Цялата ситуация можеше да бъде избегната, ако Пеги беше решила да не си разтваря краката. Аз просто взех онова, което ми беше предложено.

От грубостта му просто ѝ спря дъхът. Едва ли имаше повече съвест от една акула. Какво го беше направило такъв? Тя го погледна,

търсейки някакъв намек за човечност, някакъв проблясък на вина, съжаление или тъга. Не откри нищо.

— Какво направихте с бебето? — попита Хелън.

Въпросът като че ли го изненада.

— Намерих жена да се грижи за нея.

— Кога за последен път я видяхте?

— Никога не съм я виждал. Нямам и намерение. — Господин Ванс изглежда губеше търпение. — Това няма нищо общо с настоящия въпрос.

— Не се ли интересувате от благополучието ѝ?

— И защо, щом семейството на майка ѝ не се интересува? Никой не желае някакво копеле.

Несъмнено изпитваше същото и към нея. Хелън почувства трескава, бързо нарастваща загриженост към малкото момиче, нейна полусестра. Дали се грижеха добре за детето и го образоваха? Или беше пренебрегвано? Тормозено?

— Как се казва жената, която се грижи за нея — попита тя. — Къде живее?

— Не е ваша работа.

— Очевидно не е *ваша* — сопна му се Хелън, — но аз бих искала да знам.

Господин Ванс се подсмихна.

— За да можете по някакъв начин да я използвате срещу мен? Да се опитате да ме посрамите?

— Защо да се опитвам да ви посрамя? Избягването на скандала също е в мой интерес, както и във ваш.

— Тогава ви съветвам да забравите за детето.

— Засрамете се — каза тихо Хелън. — Не само отхвърляте всякаква отговорност за собственото си дете, ами се опитвате да попречите и на другите да ѝ помагат.

— През последните четири години съм плащал да я гледат — какво още искате да направя? Лично да храня хлапето?

Хелън се опита да мисли въпреки прилива на гняв. Нямаше да може да научи повече за своята полусестра, освен ако не успееше да измъкне информацията от господин Ванс. Докато напъваше ума си, тя се сети за нещо, което Рис ѝ беше казал за бизнес преговорите.

— Настояхте да получите голяма сума пари и ще очаквате повече в бъдеще — каза тя, — но всичко, което ми предлагате в замяна, е да ми позволите да задържа нещо, което вече имам. Няма да се съглася на сделката без отстъпка от ваша страна. И то малка: нищо няма да ви струва да ми кажете кой гледа дъщеря ви.

Последва продължително мълчание, след което господин Ванс отговори:

— Ейда Тапли. Тя е чистачка на адвоката ми в Уелинг.

— Къде...

— Има едно село на главния път от Лондон за Кент.

— Как се казва детето?

— Нямам представа.

Естествено, че нямаш, помисли си Хелън, кипяща от гняв.

— Значи сделката е сключена? — попита господин Ванс. — Вие ще убедите Уинтърборн да дари парите колкото се може по-бързо.

— Ако възнамерявам да се омъжа за него — отвърна сковано Хелън, — нямам друг избор.

Лицето му се отпусна и миг по-късно той се усмихна.

— Намирам за възхитително, че той смята, че си е купил една Рейвънел за разплод, а всъщност ще продължи *мое* родословие. Уелски Ванс, Господ да ни пази.

В продължение на няколко минути, след като той си тръгна, Хелън се вираше във витрината с изкусно препарирани и подредени същества. Безжизнените им ококорени стъклени очи гледаха с постоянна изненада, сякаш не можеха да разберат как са се озовали тук.

Хелън постепенно осъзнаваше собственото си падение, а заедно с това се появи и едно ново чувство. Самоненавист.

Никога нямаше да поиска от Рис това тъй наречено дарение. Нито пък щеше да се омъжи за него. Вече не. Никога нямаше да му натрапи Албион Ванс — или себе си.

Признаването на истината щеше да е истински кошмар, поужасен, отколкото можеше да си представи. Не знаеше кога ще намери смелост да го направи, но нямаше друг избор.

Над нея се спусна сянка на печал, но тя не можеше да ѝ се поддаде все още. По-късно щеше да има достатъчно време да тъгува.

Години, всъщност.

Много по-късно същия ден, след като се бяха върнали от музея, Хелън седна на писалището във всекидневната на горния етаж и топна писалката в мастилницата.

Скъпа госпожо Тапли,

Наскоро научих за едно момиче, което преди няколко години е било предадено на грижите ви като новородено. Бих желала да попитам дали тя все още живее при вас, и ако е така, бих била благодарна за всякаква информация за нея, която можете да ми дадете...

ГЛАВА 25

— Всичко това ми се струва доста неудобно — каза намръщено лейди Бъруик, когато каретата на Рейвънелови приближи конюшните зад огромната сграда на универсалния магазин. — Да пазаруваме в шест часа вечерта, и то на такова място. Но господин Уинтърборн беше изключително настоятелен.

— Това е *частно* пазаруване — напомни ѝ Пандора. — Което, като се замисли човек, е далеч по-дискретно от пазаруването посред бял ден.

Това предположение като че ли не умиротвори графинята.

— Продавачите няма да познават предпочитанията ми. Може да са нахални.

— Обещавам на ваша светлост — рече Хелън, — че ще бъдат много услужливи. — Тя щеше да продължи, но пулсиращата болка в главата ѝ се влошаваше. Безпокойството от срещата с Рис тази вечер беше предизвикало мигрена. Не знаеше как ще успее да се държи така, сякаш всичко е наред. Как ще успее да говори и да се усмихва, и да проявява привързаност към него, когато знаеше, че никога няма да се оженят? Болката се разпростираше зад челото и очите ѝ като петно.

— Искам да видя само ръкавиците — рече твърдо лейди Бъруик. — След това ще седна някъде и ще те изчакам след срещата с шивачката.

— Не очаквам да продължи дълго — промърмори Хелън със затворени очи. — Може би скоро ще се прибера вкъщи.

— Главата ли те боли? — попита загрижено Касандра.

— Боя се, че да.

Касандра нежно докосна ръката ѝ.

— Горкичката.

Но Пандора изобщо не проявяваше съчувствие.

— Хелън, *моля те*, опитай се да го преодолееш. Мисли си за нещо успокояващо — представи си, че главата ти е небе, пълно със спокойни бели облачета.

— Усещам я като чекмедже, пълно с ножове — промърмори мрачно Хелън и разтърка слепоочията си. — Обещавам да издържа колкото мога, скъпа. Знам, че искаш повече време за пазаруване.

— Ще те заведем в отдела за мебели и можеш да полегнеш на някой от диваните — каза услужливо Пандора.

— Дамите не полягат на обществени места — рече лейди Бъруик.

Лакеят им помогна да слязат от каретата и ги поведе към един от страничните входове, където ги очакваше униформен портиер.

Погълната от пронизващата болка в главата си, Хелън следваше сляпо останалите, докато ги развеждаха из магазина. Чу измененото мърморене на лейди Бъруик, докато преминаваше през разкошните зали със сводести входове и високи тавани, със сияещи полилеи, които сипеха светлина върху излъсканите дървени подове. Маси и щандове бяха обсипани със съкровища, а стъклени витрини разкриваха безброй редици от луксозни стоки. Вместо малки задушни стаички отделите представляваха просторни, открити зали, които подтикваха клиентите да обикалят свободно. Въздухът ухаеше на лак за дърво, парфюми и новост, аромат на скъпо.

Когато стигнаха до шестетажната централна ротонда с балконите ѝ на всеки етаж и масивния купол от цветно стъкло, лейди Бъруик не можа да прикрие изумлението си.

Пандора проследи погледа ѝ нагоре и каза почтително:

— Това е църквата на пазаруването.

Графинята беше твърде смаяна, за да я смърри за богохулството ѝ.

Рис се приближи до тях, спокоен и красив в тъмния си костюм. Дори засилващата се мигрена на Хелън не можа да заглуши удоволствието, което ѝ донесе видът му, толкова могъщ и самоуверен в този свят, който сам беше създал. Погледите им се срещнаха за един кратък горещ миг, след което той се обърна към лейди Бъруик. Поклони се над протегнатата ръка на възрастната жена и се изправи с усмивка.

— Добре дошли в „Уинтърборн“, милейди.

— Това е невероятно. — Гласът на лейди Бъруик прозвуча смутено, дори жаловито. Тя се огледа на всички страни, към залите, които като че ли продължаваха безспир, сякаш две огледала бяха

поставени едно срещу друго и се отразяваха до безкрай. — Тук има поне два акъра подово пространство.

— Пет акъра, включително горните етажи — отбеляза спокойно Рис.

— Как може човек да намери каквото и да било в цялото това изобилие?

Той се усмихна успокояващо.

— Всичко е отлично организирано, има половин дузина продавачи, които ще се погрижат за вас. — Той махна с ръка към редицата служители, облечени безупречно в черно, кремаво и отличителното тъмносиньо. При кимването му към тях се приближи госпожа Фърнсби. Тя носеше стилна черна рокля с якичка и маншети от кремава дантела.

— Лейди Бъруик — каза Рис, — това е частната ми секретарка, госпожа Фърнсби. Тя е тук, за да задоволи всичките ви нужди.

Само за пет минути мрачните предчувствия на лейди Бъруик преминаха в смаяно удоволствие, след като госпожа Фърнсби и продавачите се посветиха изцяло на задоволяването на всичките ѝ капризи. Докато водеха лейди Бъруик към щанда за ръкавици, Пандора и Касандра обикаляха щандовете на първия етаж.

Рис застана до Хелън.

— Какво има? — попита тихо той.

Ярката светлина сякаш пробиваше мозъка ѝ. Хелън се опита да се усмихне, но усилието се оказа мъчително.

— Боли ме главата — призна си тя.

Мърморейки съчувствено, той я обърна към себе си. Голямата му длан се притисна към челото ѝ и бузите, за да провери за температура.

— Взе ли някакви лекарства?

— Не — прошепна тя.

— Ела с мен. — Рис улови ръката ѝ със своята. — В аптекарския щанд ще намерим нещо, което да те накара да се почувстваш по-добре.

Хелън се съмняваше, че нещо ще ѝ помогне, след като мигрената вече бе забила зъби и нокти в главата ѝ.

— Лейди Бъруик ще иска да съм ѝ пред очите.

— Нищо няма да забележи. Ще ангажират вниманието ѝ поне за два часа.

Хелън беше твърде разстроена, за да възрази, когато Рис я поведе със себе си. За щастие не задаваше въпроси и не се опитваше да води разговор.

Стигнаха до аптекарския отдел, където подът бе покрит с черни и бели плочки. Тук беше много по-сумрачно, тъй като бяха започнали да гасят светлините преди затваряне. Коридорът бе ограден от двете страни с шкафове, витрини, рафтове и маси, а от едната до другата стена се простираше голям щанд. Всеки рафт беше претъпкан с бурканчета, пълни с прахчета, таблетки, мехлеми и кремове, както и всякакви шишенца и стъкълца с тинктури, сиропи и тоници. На масите бяха подредени подобрани лековити захарни изделия; билкови капки за кашлица, люти бонбони, кленова захар и арабска гума. Обикновено Хелън нямаше нищо против смесицата от стипчиви миризми, но в сегашното ѝ състояние тя предизвикваше само гадене.

На щанда имаше някой, който подреждаше чекмеджетата и си водеше записки. Когато се приближиха, Хелън видя една слаба жена, не по-възрастна от нея, облечена в тъмночервен всекидневен костюм и прибрала кестенявата си коса под доста голяма шапка.

Тя вдигна поглед и се усмихна мило.

— Добър вечер, господин Уинтърборн.

— Още ли работите? — попита той.

— Не, канех се да отида в местното сиропиталище, за да посетя лечебницата му. Не ми достигат медикаменти и доктор Хейвлок ми каза да си взема от аптеката. Утре ще ги платя, естествено.

— Магазинът ще поеме разходите — отсече без колебание Рис.
— Каузата си заслужава. Вземете каквото ви е нужно.

— Благодаря ви, сър.

— Лейди Хелън — каза Рис, — това е доктор Гарет Гибсън, едната от двамата ни щатни лекари.

— Добър вечер — промърмори Хелън с пресилена усмивка, притискайки пръсти към дясното си слепоочие, където усещаше изгаряща пулсираща болка.

— Моите почитания — отвърна автоматично жената, но огледа загрижено Хелън. — Милейди, като че ли не се чувствате добре. Мога ли да направя нещо за вас?

— Има нужда от прахче за главоболие — каза Рис.

Доктор Гибсън огледа преценяващо Хелън иззад щанда.

— Болката цялата ви глава ли обхваща, или е съсредоточена в една област?

— В слепоочията. — Хелън замълча в опит да открие всички места в главата си, където сякаш бяха втъкнати запалени въглени. — И зад дясното ми око.

— Значи е мигрена — каза доктор Гибсън. — Кога започна?

— Само преди няколко минути, но ме връхлетя като локомотив.

— Препоръчвам невралгичен прах — той е много по-ефективен при мигрена, защото включва кофеинов цитрат. Момент, да извадя кутийката — знам точно къде се намира.

— Съжалявам за притеснението — рече Хелън със слаб глас, като потърси опора в щанда.

Рис я прихвана успокояващо през кръста.

— Мигрените са мъчение — каза доктор Гибсън, като отиде до най-близкия шкаф и започна да рови из кутиите. — Баща ми страдаше от мигрена. Беше здрав като хипопотам, но щом започнеште пристъп, веднага си лягаше. — Тя измъкна една боядисана в зелено метална кутия, кимна със задоволство и я донесе при щанда. — След като го вземете, може да се почувствате леко замаяна, но смее да заявя, че това ще е много по-добре от разцепващата болка.

Хелън ужасно хареса държанието ѝ, компетентно и приятелско, а не безчувствено, каквото би очаквал човек от един лекар.

Докато доктор Гибсън вдигаше капака на кутията, Рис избута настрани плъзгащата се дървена част на щанда, посегна и извади телена кошничка, в която имаше четири изстудени бутилки с газирана вода.

— Щандов хладилник — каза той, щом забеляза интереса на Хелън. — Като онези в бакалниците.

— Никога не съм влизала в бакалница — призна си тя, докато гледеше как Рис изважда една бутилка от кошницата. Всички шишета имаха яйцевидна форма със заоблени дъна, и не можеха да стоят изправени.

Доктор Гибсън взе едно хартиено пакетче от кутията с невралгичен прах и го отвори, като образува V-образен отвор.

— Вкусът е ужасен — каза тя, подавайки го на Хелън. — Предлагам ви да го изсипете колкото се може по-навътре в гърлото.

Рис разви тънката телена мрежичка, която придържаше корковата тапа на малката бутилка, и подаде шишето на Хелън. Посрещна с усмивка неуверения ѝ поглед.

— Досега никога не си пила направо от бутилката, нали? — Той погали нежно извивката на брадичката ѝ с кокалчето на показалеца си. — Само не надигай твърде бързо.

Хелън вдигна пакетчето към устата си, отметна глава назад и изсипа горчивия прах в гърлото си. После поднесе шишето към устните си, изля малко в устата си и преглътна студената искряща течност. Водата с лимонов вкус успя да потисне горчивината на лекарството.

— Пийни си още малко, *cariad*. — Рис избърса с палец малката капчица в ъгълчето на устата ѝ. — Този път долепи устни до ръба.

Тя пое още една-две глътки, за да отмие вкуса на прахчето, след което му върна шишето. Той го остави на щанда, без да го запушва.

Доктор Гибсън заговори тихо, без да отмества съчувствения си поглед от Хелън.

— Ще започне да действа след около пет минути.

Хелън затвори очи и отново притисна пръсти към слепоочията си, като се опита да облекчи усещането за забиващи се в черепа ѝ игли. Усещаше Рис до себе си, присъствието му ѝ действаше едновременно успокояващо и възбуждащо. Помисли си за онова, което трябваше да му каже, и за начина, по който щеше да реагира той, и раменете ѝ се сведоха.

— Някои хора смятат, че торбичка с лед или синапени пластири също помагат — чу тя тихия глас на доктор Гибсън. — Или масаж на вратните мускули.

Хелън потрепна разтревожено, когато усети как ръцете на Рис се отпускат върху оголения ѝ врат.

— О, не там...

— Ш-ш-шт. — Пръстите му откриха стегнатите места и започнаха нежно да ги разтравят. — Облегни ръцете си на щанда.

— Ако някой ни види...

— Няма. Успокой се.

Макар да не намираше нищо успокояващо в обстоятелствата, Хелън се подчини.

Рис разтриваше с палци врата ѝ, а с останалите пръсти размачкваше стегнатите жили в основата на черепа ѝ. Тя наведе глава, докато напрегнатите ѝ мускули постепенно започнаха да се отпускат. Силните му ръце се спусната към раменете, откриваха всяко стегнато място. Скоро Хелън установи, че диша по-леко и се остави на удоволствието от докосването му.

Рис се обърна към доктор Гибсън, докато продължаваше да я масажира.

— Това сиропиталище, в което ще отидете сега — били ли сте там преди?

— Да, ходя всяка седмица. Посещавам и един приют за бедни. И на двете места не могат да си позволят лекар, а лечебниците винаги са пълни.

— Къде се намират те?

— Приютът е в Клеркънуел. Сиропиталището е малко по-далеч, в Бишопсгейт.

— Не е безопасно да ходите там без придружител.

— Запозната съм доста добре с Лондон, сър. Не рискувам безопасността си и винаги нося бастун за самозащита.

— Че каква полза от бастуна? — попита скептично Рис.

— В моите ръце е опасно оръжие — увери го доктор Гибсън.

— Има ли допълнителни тежести?

— Не, мога да нанеса три пъти повече удари с лек бастун, отколкото с по-тежък. По предложение на учителя ми по фехтовка издълбах прорези на стратегически места, за да подобря захвата. Той ме научи на някои ефективни техники за нападане на противник с бастун.

— Фехтувате ли се? — попита Хелън, без да вдига главата си.

— Да, милейди. Фехтовката е отличен спорт за дами — развива силата, стойката и правилното дишане.

Хелън все повече харесваше тази жена.

— Мисля, че сте изумителна.

Доктор Гибсън отвърна с лек изненадан смях.

— Колко сте мила. Боя се, че вие не оправдахте очакванията ми: мислех си, че сте някоя снобка, а вие сте просто очарователна.

— Да, такава е — рече Рис с нежност, докато палците му правеха малки кръгове върху врата на Хелън.

За нейно изумление пламтящите въглени в главата ѝ започнаха да изстиват: усещаше как с всяка изминала минута пронизващата болка отслабва. След още една-две минути Хелън се оттласна от щанда и примигна.

— Болката почти отшумя — рече тя с изненада.

Рис внимателно я обърна към себе си и я огледа. Отметна назад един кичур, който беше паднал над дясното ѝ око.

— Цветът ти се подобри.

— Невероятно — рече Хелън. — Само допреди няколко минути се чувствах толкова зле, а сега... — Беше я обзело някакво еуфорично чувство, което не само прогони тревогите ѝ, но ѝ беше невъзможно дори да ги изпита повторно. Колко странно бе усещането да знае защо трябва да се тревожи, но някак си да не може да се чувства притеснена и нещастна. Това, разбира се, беше ефектът на лекарството. Нямаше да трае вечно. Но засега беше благодарна за облекчението.

Олюля се леко, когато се обърна към другата жена, и Рис веднага я подхвана.

— Благодаря ви, доктор Гибсън — рече пламенно тя. — Мислех си, че с мен е свършено.

— Уверявам ви, че за мен не беше никакъв проблем — каза доктор Гибсън и зелените ѝ очи проблеснаха. Тя бутна кутийката с невралгичен прах по щанда. — Вземете още едно след дванайсет часа, ако е необходимо. Но никога не пийте повече от две на ден.

Рис взе кутията и я огледа, преди да я прибере в джоба си.

— Отсега нататък — каза Хелън на доктор Гибсън, — ще ви търся винаги, когато имам нужда от лекар... — тя се поколеба за миг, след което посочи с жест към бастуна, чиято дръжка беше закачена на щанда. — ... или телохранилел.

Жената се засмя.

— О, не се колебайте. С риск да прозвучи претенциозно, но можете да ме потърсите винаги когато имате нужда от приятел, каквато и да е причината.

— Ще го направя — възкликна Хелън. — Да, вие сте моя приятелка. Да се видим в някоя чайна... Винаги съм искала да го направя. Без сестрите ми, имам предвид. Господи, устата ми пресъхна. — Макар да не усещаше, че се движи, тя установи, че е прегърнала Рис през врата и тялото ѝ се е притиснало към него. От нея не спираха

да се изливат топли вълни. — Може ли още малко лимонена вода? — попита го тя. — Харесва ми как шипи в устата ми. Сякаш малки феи танцуват върху езика ми.

— Да, скъпа. — Гласът му беше успокояващ и мил, макар да изгледа доктор Гибсън с присвити очи. — Какво друго има в този прах?

— След няколко минути ще се съвземе — увери го другата жена. — При навлизането на лекарството в кръвния поток се получава първоначално замайване.

— И сам мога да го видя. — Прегърнал Хелън с едната си ръка, Рис взе отворената бутилка от щанда и ѝ я подаде. — По-внимателно, *cariad*.

— Харесва ми да пия от бутилка. — Хелън отпи голяма глътка от лимонената вода. — Вече много ме бива. Гледай. — Тя отпи отново, за да му покаже, а Рис внимателно я издърпа от ръката ѝ.

— Не толкова бързо — промърмори той и в очите му проблеснаха веселие и нежност, — иначе мехурчетата ще те накарат да се разхълцаш.

— Не се притеснявай за това — отвърна Хелън и посочи с екстравагантен жест застаналата от другата страна на щанда жена. — Доктор Гибсън може да излекува *всичко*.

— За съжаление — каза докторката с усмивка, като хвана бастуна си за извитата дръжка, — лекарството против хълцане все още ми убягва.

След като Рис замени бутилката в кошничката, Хелън го прегърна през кръста, което някак знаеше, че е доста неприлично, но като че ли бе единственото нещо, което ѝ помагаше да стои права.

— Забелязвал ли си, че хлъц се римува с пръц? — попита го напълно сериозно тя.

Рис внимателно притисна главата ѝ към гърдите си.

— Доктор Гибсън — каза той, — като тръгвате, моля, намерете някоя от продавачките и дискретно ѝ кажете да изтича при шивачката и да прехвърли уговорената среща за някой друг ден.

— Но тя наистина ще се оправи след няколко минути... — започна лекарката.

— Не искам да обсъжда сватбената си рокля в такова състояние. Бог знае какво ще се получи накрая.

— Рокля дъга — обади се замаяно Хелън. — И обувки от еднорог.

Рис погледна красноречиво лекарката.

— Да — отвърна бързо тя, — приятна вечер и на двама ви.

Хелън отметна глава назад и погледна Рис.

— За обувките от еднорог се шегувах.

Рис вече я прегръщаше и с двете си ръце, а усмивката му беше станала по-широка. О, беше толкова голям и силен. И толкова красив.

— Нима? — попита тихо той. — Защото съм готов да хвана еднорог за теб. Със сигурност ще има достатъчно кожа и за една пътна чанта.

— Не, не го прави на куфар, пусни го на свобода.

— Добре, *cariad*.

Хелън вдигна ръка и погали с показалец устните му.

— Вече започвам да се съвземам — каза тя. — Повече няма да правя глупости.

Рис я погледна изучаващо и Хелън се опита да изглежда сериозна, но не се сдържа и се разкикоти.

— С-сериозна съм — настоя тя.

Той не възрази, просто започна да целува носа, бузите и шията ѝ.

Тя се сгърчи, като продължи да се киска.

— Гъделичкаш ме така. — Пръстите ѝ се заровиха в красивата му коса, гъстите кичури притежаваха жизнеността на тежък чер сатен. Устните му намериха някакво чувствително място под брадичката ѝ и нервите ѝ се изопнаха от възбуда. Тя тронаво повдигна главата му, устните ѝ потърсиха неговите и той се подчини с лениво, чувствено търпение. Тя се отпусна в ръцете му, когато той се извъртя, за да се облегне на щанда, без да я изпуска от прегръдките си.

Главата му се наведе над нейната, едната му ръка обхвана тила ѝ и продължи да го масажира, въпреки че болката и напрежението бяха изчезнали, а тя изпъна гръб и замърка от удоволствие. Колко божествено беше усещането от прегръдката на великолепия ѝ любовник... който не знаеше, че скоро щеше да спре да я обича.

Последната мисъл съвсем леко помрачи магията.

Рис усети промяната и се откъсна от нея.

Хелън продължаваше да държи очите си затворени. Устните ѝ бяха леко подпухнали, копнееха за още от копринените му целувки.

— Другите мъже целуват ли се като теб? — прошепна тя.

Рис изсумтя развеселено, ментовият му дъх достигна до ноздрите ѝ.

— Не знам, съкровище мое. А и ти никога няма да разбереш. — Той я целуна бързо. — Отвори очи.

Хелън го погледна, докато той преценяваше състоянието ѝ.

— Как се чувстваш сега? — попита Рис, като предпазливо я остави да стъпи сама на краката си.

— По-стабилна — отвърна тя и лекичко се завъртя, за да провери равновесието си. Вече не чувстваше замайване. Мигрената беше овладяна. — И доста енергична. Доктор Гибсън беше права — чувствам се достатъчно добре, за да отида при шивачката.

— Ще видим. Ако до половин час се чувстваш все така, ще те заведа при нея. Междувременно искам да ти покажа нещо. Смяташ ли, че ще можеш да изкачваш стъпала?

— Бих могла да изтичам по хиляда от тях.

— Четири реда са достатъчни.

Тих вътрешен глас предупреди Хелън, че оставането насаме с него не е добра идея — щеше да направи грешката да изрече нещо, което не трябва. Но въпреки това тя улови ръката му и го придружи до широкото мраморно стълбище.

— Не се сетих да кажа на оператора на асансьора да остане до късно — рече извинително Рис, докато изкачваха широките стъпала. — Общо взето познавам начина му на действие, но не бих искал да го изпробвам за пръв път, докато си в кабината.

— Дори не ми се иска да се возя в асансьора — отвърна Хелън. — Ако кабелът се скъса... — Тя млъкна и потрепери. Макар асансьорът в магазина да беше от модерния хидравличен вариант, който се смяташе за по-безопасен от парните модели, самата мисъл да се вози нагоре-надолу в тясна затворена кабина беше ужасяваща.

— Няма никаква опасност. Поставени са три допълнителни осигурителни кабели, както и автоматичен механизъм под кабината, който се захваща за страничните релси, в случай че всичките кабели се скъсат.

— И въпреки това предпочитам да се кача по стълбите.

Рис се усмихна, без да пуска ръката ѝ. Когато стигнаха до първата площадка и започнаха да изкачват следващите стъпала, той

попита небрежно:

— С какво се занимава през последните няколко дни?

Хелън отговори, без да се замисля:

— В петък ходихме в Британския музей. А лейди Бъруик приемаше приятелките си на гости.

— Как беше в музея?

— Поносимо.

— Само поносимо?

— Посетихме зоологическите галерии, а на мен те не ми харесват толкова, колкото галериите за изкуства. Всички тези бедни животни с техните застинали крайници и стъклени очи... — Разказа му за Пандора и жирафите, и как лейди Бъруик беше изтичала до единия, за да го пипне, докато смяташе, че Хелън не я гледа.

Рис се засмя тихо, очевидно историята му беше забавна.

— Случи ли се нещо, докато беше там?

Гласът му прозвуча спокойно, но нервите на Хелън се напрегнаха.

— Нищо, за което да се сещам. — Мразеше да ѝ се налага да го лъже. Чувстваше се неспокойна и нервна насаме с него, мъжа, когото обичаше. И от това ѝ се доплакваше.

Рис се спря на площадката към третия етаж.

— Искаш ли да поседнеш някъде за малко, *cariad*?

Въпросът бе зададен нежно и със загриженост, но за миг, когато го погледна, тя съзря в очите му нещо, което не беше виждала преди. Погледът на котка, която дебне мишка. Той изчезна толкова бързо, че Хелън се зачуди дали не ѝ се е привидяло.

Вместо това се насили да се усмихне.

— Не, добре съм.

Погледът му се задържа върху лицето ѝ за няколко секунди. Когато я поведе встрани от стълбището, тя попита:

— Не каза ли, че са четири реда стъпала?

— Да, но останалите са в другата посока.

Озадачена, Хелън го придружи покрай извисяващите се стойки с френски, персийски и индийски килими и масите, отрупани с моистри на мушамы, рогозки и твърда дървесина. Във въздуха се смесваха миризмите на кедър и бензол, които се използваха за прогонване на молците.

Рис я отведе до една обикновена четирикрила врата, която се намираще в ниша зад ъгъла.

— Накъде води тя? — попита Хелън, докато гледаше как той вади ключ от джоба си.

— Към стълбището, което ни свързва с нашата къща.

— Защо отиваме там? — попита смутено Хелън.

Рис отвори вратата с невъзмутимо изражение и прибра ключа в джоба си.

— Не се притеснявай. Няма да отнеме много време.

Хелън прекрачи неспокойно прага и се озова на вътрешното стълбище, което си спомняше от преди. Но вместо да влязат в къщата, Рис я поведе нагоре по стълбите към друга площадка с врата.

— Тя води към една от покривните тераси на къщата ни — рече той. — Покривът е равен и ограден отвсякъде с парапет.

Дали възнамеряваше да ѝ покаже Лондон? Да я изложи на стихиите от опасната височина на покрива?

— Студено ли ще бъде отвън? — попита разтревожено тя.

Рис се наведе да я целуне по челото.

— Довери ми се. — Без да пуска ръката ѝ, той отвори вратата и я преведе през прага.

ГЛАВА 26

Обърканата Хелън се озова в топла лятна атмосфера. Влезе бавно в огромна галерия, изградена от хиляди проблясващи стъклени панели, монтирани в рамки от ковано желязо.

Това е оранжерия, осъзна изумено тя. На покрива. Ефирната конструкция, красива като сватбена торта, беше издигната върху твърда тухлена база, с железни колони и трегери, заварени върху отвесни подпори и диагонални мачти.

— Това е за орхидеите ми — рече тя със слаб глас.

Рис се приближи зад гърба ѝ и сложи ръце на кръста ѝ. Нежно зарови нос в ухото ѝ.

— Казах ти, че ще им намеря място.

Стъклен дворец в небето. Това бе един вълшебен порив на романтично въображение и той го беше построил само за нея. Тя погледна зашеметена към Лондон на фона на залязващото слънце, червеното сияние се разливаше по оловносивото небе. Облаците бяха разпокъсани и през тях се процеждаше златиста светлина. Четири етажа по-надолу пред погледа ѝ се ширеше градът с древните си улици, тъмни фигури и каменни кули, подредени покрай криволичещата река. Не след дълго запалиха уличните лампи и в далечината оживяха ярки точки.

Рис започна да обяснява, че етажът се отоплява от тръби, по които тече гореща вода, че ще има пръстена вана с тапа и че железните подпори са били проверени чрез натиск с хидравлична преса. Хелън кимаше, сякаш го слушаше, и се усмихваше накриво. Само един мъж би могъл да е толкова практичен в подобен момент. Тя се облегна върху него, искаше ѝ се този момент да продължи вечно, да го запечата върху небесната твърд с шепа сияйни звезди.

Когато той започна да описва готовите панели, които бяха позволили бързото построяване на конструкцията, Хелън се обърна и го прекъсна с целувка. Той застина от изненада, но в следващия миг отвърна ентусиазирано. Изпълнена с любов, признателност и отчаяние,

Хелън го целуваше буйно. Сърцето ѝ се късаше при мисълта, че никога няма да може да напълни това красиво място с орхидеите си. Макар да си мислеше, че ще успее да преглътне сълзите, тя почувства как една се отронва от ъгълчето на окото ѝ, плъзва се отново и добавя солена вкус към целувката им.

Рис я погледна и лицето му се помрачи. Допря длан до бузата ѝ и палецът му се плъзна по мократа следа.

— Само защото съм ужасно щастлива — прошепна Хелън.

Но не можа да го излъже. Рис я изгледа скептично и я притисна към гърдите си.

— Сърце на сърцето ми... — прошепна тихо той. — Не мога да ти помогна, ако не ми кажеш какво има.

Хелън замръзна.

Можеше да му каже сега. Но това щеше да съсипе момента, да сложи край на всичко. Все още не беше готова да се сбогува. Никога нямаше да е готова, но можеше просто да си открадне още малко време с него, само още няколко дни, които да помни до края на живота си.

— Няма нищо — побърза да отвърне тя и се опита да го разсее с още целувки.

Усети, че реагира с неохота. Той искаше да я принуди да му каже какво не е наред. Хелън го прегърна през врата, наведе главата му надолу и продължи да го целува, докато езиците им не се сплетоха и опияняващият му свеж дъх не я изпълни. Тя пъкна ръце под сакото му и ги плъзна по мускулестия гръб към тънкия му кръст.

Рис се отдръпна и тихо изруга; дишаше тежко и потрепери, когато тя го целуна по шията.

— Хелън, играеш си с огъня.

Да. Тя чувстваше потисканата му енергия, готова да бъде пусната на свобода.

— Отведи ме в спалнята си — рече тя с пълното съзнание, че това е най-лошата идея, която би могла да ѝ хрумне. Но не ѝ пукаше. Готова беше да рискува всичко, скандал или саможертва, за да бъде с него още веднъж. — Само за няколко минути. Не е далеч.

Рис поклати глава, без дори да се замисли.

— Проклетото прахче против главоболие — рече навъсено той. — Изобщо не мислиш за целомъдрието си.

Старомодната фраза, излязла от неговата уста, я накара да зарови лице в гърдите му с приглушен смях.

— Ти отдавна се погрижи за целомъдрието ми.

Рис май не споделяше веселието й.

— Тази вечер не си на себе си, *cariad*. Какво те разстрои толкова силно, че да предизвика мигрена?

Това бързо я отрезви.

— Нищо.

Рис я улови за брадичката и я принуди да го погледне в очите.

— Кажи ми.

Пламналото в очите му раздразнение я накара да измисли нещо, което би могло да го задоволи.

— Липсваш ми — каза тя, което си беше чистата истина. — Не очаквах да е толкова трудно да съм тук, в Лондон, да знам, че си наблизо и въпреки това да не мога да те имам.

— Можеш да ме имаш винаги, когато пожелаеш.

Крайчетата на устните й потрепнаха.

— Искам те сега. — Ръката й се плъзна към предницата на панталона му.

— По дяволите, Хелън, направо ме подлудяваш. — Но си пое остро дъх, когато тя хвана набъбналата му мъжественост. Лицето му се промени, в тъмните му очи проблесна адски огън. Ужасно й харесваше колко бързо реагира на близостта й този изключително надарен мъж, чиито душа и тяло обожаваше.

Последната светлина с керемидени отблясъци премина пред тях и се стопи в сенките, а зимната луна се появи сред облаците в един далечен ъгъл на небето. Сега тук, в това високо, тъмно място, бяха само те двамата, а градът се разстиляше някъде там долу и далечните му шумове не можеха да ги достигнат.

Хелън обхвана лицето му в шепите си, наслади се на мъжествената структура на избръснатите му бузи. Колко жизнен беше той, колко земен и реален. Рис стоеше неподвижно, омагьосан от лекото й докосване, а в тялото му бушуваше ненаситен глад и тя можеше да усети колко близко се намира до пълната загуба на контрол. Желанието я изпълни докрай, достигна до пръстите на ръцете и краката, в коленете и лактите... навсякъде. Не можеше да се сдържи да

не го докосва, както не можа да се сдържи и да му каже нещо, на което нямаше право.

— Обичам те.

Разтърсен из основи, Рис я погледна втренчено. Очите ѝ сияеха и бяха толкова красиви, че му се прииска да падне на колене пред нея.

— *Dw i 'n dy garu di*^[1] — прошепна той фразата, която не беше казал на никоя друга, и я целуна страстно.

Светът се сви около тях, обгърна ги в една блестяща сфера, в която имаше само мрак, плът и чувства. Той я избута назад и я опря в една от поддържащите колони. Искаше да почувства кожата ѝ, тялото ѝ, и както винаги му пречеха адски много дрехи.

Разгорещен, Рис сграбчи полата ѝ, събра я нагоре и посегна към цепката на гащичките ѝ. Коляното му се пъкна между краката ѝ и тя с готовност ги разтвори. Пое си рязко дъх, когато той погали бедрата ѝ там, където кожата беше нежна и пламтяща. Хелън се облегна на колоната и застана под целувките му. Меките косъмчета между краката ѝ бяха топли и сухи, но когато той нежно притисна ръката си към тях, почувства с пръстите си влажната интимна топлина. Колко деликатна беше тя, колко мека. Изглеждаше почти невъзможно, че може да го поеме целия в това сладко, тясно място.

Той щипна нежно набъбналите устни, зарови внимателно пръсти между тях и ги разтвори. Тя се овлажни веднага, щом започна да масажира отвора и коприната плът около него. Бедрата ѝ се движеха в ритъма на нежните докосвания. Върхът на пръста му нежно се отпусна върху малката перла на клитора ѝ и почувства пърхащата ѝ реакция като крилете на малка зимна птичка. Хелън отметна глава назад и сграбчи раменете му.

Бялото ѝ гърло засия в топлия сумрак и той се наведе жадно над него, езикът му затанцува върху кожата ѝ. Непохватно се зае с копчетата на панталона си, за да освободи твърдия си член. Хвана единия ѝ крак и го повдигна така, че да обхване кръста му. И двамата изохкаха, когато главичката на жезъла му се притисна към горещата ѝ влажна интимност. В търсене на подходящия ъгъл той подгъна колене и го вкара с уверен, силен тласък. Хелън извика и Рис се поколеба, ужасен, че може да ѝ е причинил болка. Но почувства как разтрепераното ѝ тяло се притиска към неговото и изстена страстно. Изчака, за да може тя да се настани по-удобно върху члена му,

пресегна се и с палеца и показалеца си внимателно разтвори срамните ѝ устни. Тя изхленчи, когато той тласна напред и нагоре, като я повдигна леко над земята.

Рис чуваше единствено накъсаното им дишане и шумоленето на дрехите. Плътта ѝ се стягаше сладко около неговата в нарастващ копнеж и той я сграбчи за бедрата, заработи по-усилено, използвайки тялото си, за да ѝ достави удоволствие. Двата се движеха в синхрон, телата им прилепваха все по-плътно, докато накрая вече нямаше триене, а само поклащане, гърчене, пулсираща връзка, която ги съединяваше. Хелън изстена, ръцете ѝ се стегнаха около врата му и тя се разтрепери неудържимо. Екстазът ѝ веднага му подейства и освобождаването му беше толкова мощно, че сякаш изгуби съзнание, сякаш умря и се роди отново.

Притиснал устни към главата ѝ, Рис стенеше тихо и я прегръщаше с надеждата, че треперенето на крайниците му ще спре. Хелън се сгуши в него, кракът ѝ се изплъзна от хълбоците му. Но когато той неохотно понечи да се отдръпне, тя го сграбчи здраво, за да го задържи в себе си и усещането беше толкова прекрасно, че плътта му потръпна и отново се изду в нея. Устните му шареха по лицето ѝ, докато не срещнаха нейните, телата им бяха все още слети, пулсираща топлина в друга топлина.

Главата ѝ се отпусна на рамото му.

— Не знаех, че може да се прави и така — прошепна тя.

Рис се усмихна и се наведе, за да гризне леко ухото ѝ.

Деликатният вкус на солената ѝ пот го раздражни, възбуди го като някакъв екзотичен наркотик. Никога нямаше да ѝ се насити.

— Не трябва да ме окуражаваш така, *carriad* — рече той с дрезгав глас. — Някой трябва да ми напомня да се държа като джентълмен. Това е твоя работа, нали?

Ръката ѝ нежно се плъзна върху задника му.

— Никога няма да ти го напомня.

Рис продължаваше да я прегръща. Знаеше, че тя крие тайни от него, уплашена от някакво безименно нещо, което не се осмеляваше да признае. Но той не можеше да я накара насила. Все още не.

Но рано или късно щяха да се изяснят.

Той неохотно разхлаби прегръдката си и я подкрепи, докато излизаше от нея. Тя изохка, когато жезълът му напусна тялото ѝ и той я

успокои с тихо мърморене. Извади кърпичка от джоба на самото си, прокара сръчно сгънатото парче плат между срамните ѝ устни и оправи гащичките ѝ. Макар да не виждаше изчервяването ѝ, можеше да усети излъчваната от нея топлина.

— Между нас все още има недоизречени неща — предупреди я тихо той, докато закопчаваше панталона си. След като я целуна по слепоочието, додаде: — Макар да ми харесва начинът, по който ми отвличаш вниманието.

През останалата част от вечерта Хелън беше разсеяна и не можеше да определи до каква степен това беше резултат от остатъчния ефект на невралгичното прахче и до каква от интерлюдията ѝ с Рис.

След като си тръгнаха от покривната оранжерия, той я отведе в банята, където тя положи огромни усилия да се почисти и да оправи прическата си. След това я придружи до студиото на шивачката на втория етаж и я представи на госпожа Алънби, висока, слаба жена с приятна усмивка. Тя изрази съчувствие, когато разбра за мигрената на Хелън и я увери, че е останало достатъчно време, за да може да ѝ вземе мерки. Хелън можеше да се върне някой друг ден, когато се почувства по-добре, за да започнат сериозно да планират чеиза ѝ.

След като срещата приключи, тя излезе от студиото и откри, че Рис я чака, за да я ескортира до първия етаж. Мисълта за страстната им среща само час по-рано я накара да се облее в червенина.

Той ѝ се ухили.

— Опитай се да не изглеждаш толкова виновна, *cariad*. Прекарах последните петнайсет минути в обяснения за изчезването ни пред лейди Бъруик.

— Какво ѝ каза?

— Предложих всички възможни извинения, за които успях да се сетя. Част от тях дори бяха истина.

— Тя повярва ли ти? — попита ужасена Хелън.

— Престори се, че ми вярва.

За голямо облекчение на Хелън лейди Бъруик изглеждаше доволна и в добро настроение, докато каретата ги връщаше в Рейвънел Хаус. Беше си купила поне дузина ръкавици, както и подбрани дреболии от други щандове в магазина. Графинята неохотно призна, че

възнамерява да се върне скоро за ново пазаруване, дори това да означава да отиде в „Уинтърборн“ в работно време и да се смеси с тълпата обикновени клиенти. Пандора и Касандра затрупаха Хелън с отчети за всичко, което им бяха разказали продавачите за модните тенденции през новата година. Разкошните игли за шалове бяха последен писък на модата, както и златистите и сребристи ширити на роклите и шапките, а косата на дамите трябвало да е фризирана *a la Récamier*, на малки къдри като козината на пудел.

— Горката Хелън — въздъхна Пандора, — ние се прибираме у дома с планина от кутии и чанти, а единственото, което носиш ти, е кутия с прахчета против главоболие.

— Нищо друго не ми трябва — отвърна Хелън и погледна към зелената тенекиена кутийка в скута си.

— И докато ние се забавлявахме с пазаруване — рече съчувствено Касандра, — Хелън си е сваляла дрехите.

Хелън я погледна сепнато и пребледня.

— При шивачката — обясни Касандра. — Нали каза, че са ти вземали мерките?

— О, да.

— Е, едва ли е било особено забавно — рече Касандра.

— Не беше, наистина. — Хелън отново наведе поглед към кутийката с прахчета, притеснена от мълчанието на лейди Бъруик.

Каретата пристигна в Рейвънел Хаус и лакеят отнесе със сръчността на жонгльор извисяващата се кула от кутии в къщата. Докато близначките се прибираха в стаите си, лейди Бъруик уведоми икономата, че иска да ѝ донесат чай във всекидневната.

— Ти ще желаеш ли също? — обърна се тя към Хелън.

— Не, благодаря. Мисля, че днес ще си легна рано. — Хелън се поколеба и събра кураж. — Може ли да поговоря с ваша светлост?

— Разбира се. Ела с мен във всекидневната. — Двете влязоха в стаята, която беше студена въпреки огъня в камината. Лейди Бъруик седна на дивана и потрепери. — Погледни огъня, ако обичаш.

Хелън отиде до камината, взе ръжена и разбута въглените, докато над тях не се извиха игриви пламъчета. Тя протегна ръце над огъня и каза смутено:

— Относно изчезването ми с господин Уинтърборн...

— Няма нужда от обяснения. Одобрявам.

Хелън я погледна с изумление.

— Вие... наистина ли?

— Казах ти точно в тази стая, че трябва да направиш всичко необходимо, за да се омъжиш за господин Уинтърборн. При други обстоятелства щях да възразя енергично, разбира се. Но ако разрешаването на някои неща го привърже по-силно към теб и гарантира брака ви, аз съм готова да си затворя очите. Една мъдра придружителка приема, че човек понякога трябва да изгуби една битка, за да спечели войната.

Хелън рече смаяно:

— Вие сте изумително... — *Безскрупулна.* — ... практична, милейди.

— Трябва да използваме всичко на наше разположение. — Лейди Бъруик изглеждаше примирена. — Често казват, че езикът е оръжието на една жена... но далеч не е единственото.

[1] Обичам те (уелс.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

На сутринта, докато лейди Бъруик закусваше в стаята си, а близначките все още бяха в леглото, пощальонът донесе писмо за Хелън.

Когато икономът ѝ поднесе плика на сребърен поднос, тя забеляза веднага, че е изпратен от Ейда Тапли. Когато го взе, ръката ѝ трепереше.

— Предпочитам да не споменавате за това писмо на никого.

Икономът я погледна безизразно.

— Да, милейди.

Хелън го изчака да излезе от стаята, отвори залепения плик и извади писмото. Погледът ѝ се плъзна по изписаните с разкривен почерк редове.

Милейди,

Писахте ми за бебето, което ми бе дадено за отглеждане. Нарекох я Чарити^[1], за да ѝ напомням, че заради милосърдието на другите не е била подхвърлена на улицата и че трябва да се опита да го заслужи. Винаги е била добро момиче, което не ми създава неприятности, но парите за издръжката ѝ не бяха достатъчни. Всяка година молех за увеличение, но те ми даваха само някакви дребни монети. Преди пет месеца няхах друг избор, освен да я изпратя в сиропиталището „Степни“ на църквата Свети Георги.

Писах на адвоката, че ще я прибера отново, ако ме компенсират, но досега няма отговор. Моля се някой ден за възмездие над стария скъперник, който позволи горкото дете да се озове в такова място. Тъй като тя няма фамилия, наричат я Чарити Уенсди^[2], заради деня, в който я

изпратих там. Ако можете да направите нещо за момичето, бъдете благословена. Съвестта ме гризе силно заради нея.

Искрено ваша:

Ейда Тапли

Хелън беше благодарна, че още не е закусвала. След прочитането на писмото нямаше да успее да задържи храната в стомаха си. Тя скочи от стола и закрачи напред-назад из стаята.

Нейната полусестра беше изоставена абсолютно сама от месеци, и то в институция, която сигурно я бе оставила да страда от глад, тормоз и болести.

Макар Хелън да не бе смятала, че е способна на насилие, сега ѝ се прииска да убие Албион Ванс по възможно най-болезнения начин. Искаше ѝ се да е възможно човек да се убива няколко пъти — щеше да ѝ достави *удоволствие* да го гледа как страда.

Но в този момент можеше да мисли единствено за Чарити. Детето трябваше веднага да бъде взето от приюта. Трябваше да ѝ бъде намерен дом, място, където да се отнасят добре с нея.

Но първо трябваше да разбере дали детето е успяло да оцелее.

Опита се да прогони паниката и гнева, за да може да мисли ясно. Трябваше да отиде в сиропиталището, да намери Чарити и да я доведе в Рейвънел Хаус. Какви бяха правилата за извеждането на дете от подобна институция? Възможно ли беше да го направи, без да издава истинското си име?

Имаше нужда от помощ.

Но при кого да отиде? Не при Рис, и със сигурност не при лейди Бъруик, която щеше да ѝ каже да забрави за съществуването на детето. Катлийн и Девън бяха далеч. Уест ѝ беше казал да го потърси, ако има нужда от него, но макар да можеше безрезервно да му повери собствения си живот, Хелън не беше сигурна как ще реагира на това. Не ѝ беше убягнала безмилостната му прагматичност, която силно наподобяваше тази на лейди Бъруик.

Сети се за доктор Гибсън, която ѝ беше казала: „Можете да ме потърсите винаги, когато имате нужда от приятел, каквато и да е причината“. *Дали говореше искрено? Можеше ли да се разчита на нея?*

Беше рисковано. Доктор Гибсън работеше за Рис и можеше директно да отиде при него. Или да откаже от страх пред неодобрението му. Но тогава Хелън си спомни за решителните зелени очи на жената и енергичното ѝ независимо поведение, и си помисли: „Тя не се страхува от нищо“. Освен това доктор Гибсън познаваше Лондон и беше ходила в сиропиталища и преди, така че сигурно знаеше как се управляват.

Въпреки неохотата да постави на изпитание едно приятелство, което още не бе започнало, Гарет Гибсън беше единствената ѝ възможност да спаси Чарити. И инстинктът ѝ подсказваше, че тъкмо тя ще ѝ помогне.

— Защо искаш да те види лекар? — попита лейди Бъруик, като вдигна глава от писалището в стаята си. — Пак ли главоболие?

— Не, мадам — отвърна застаналата на прага Хелън. — Женски оплаквания.

Устните на графинята се свиха като горната част на дамска плетена чанта. За жена, която обсъждаше с лекота развъждането и размножаването на конете, тя се чувстваше изненадващо неудобно, когато се говореше за същите процеси при хората. Освен ако не се намираще в малкия затворен кръг от приятелки.

— Опитва ли бутилка с гореща вода?

Хелън се зачуди как да ѝ обясни деликатно.

— Подозирам, че може да съм „в положение“.

Лицето на лейди Бъруик преbledня. Тя остави изключително внимателно писалката в стойката ѝ.

— Ако тази загриженост е резултат от онзиденшното ти randevу с господин Уинтърборн, още е твърде рано да се каже дали лозата е родила плод.

Хелън сведе поглед към килима и рече предпазливо:

— Разбирам. Но... двамата с господин Уинтърборн имахме друго, по-отдавнашно randevу.

— Искаш да кажеш, че ти и той...

— При сгодяването ни — призна си Хелън.

Графинята я погледна с презрение и гняв.

— *Уелси* — възкликна тя. — Всеки един от тях умее да отключи колана на девствеността. Влез в стаята, дете. Това не трябва да се обсъжда през прага. — След като Хелън се подчини, графинята попита: — Спрял е месечният ти цикъл?

— Така мисля.

След като обмисли ситуацията, лейди Бъруик придоби някак доволно изражение.

— Ако е вярно, значи бракът ти с Уинтърборн е *fait accompli*^[3]. Ще изпратя да доведат доктор Хол, който се грижи за дъщеря ми Бетина.

— Ваша светлост е много мила, но вече помолих за среща с доктор Гибсън.

Графинята се намръщи.

— Кой е той?

— Доктор Гибсън е жена. Запознах се с нея в понеделник вечерта в „Уинтърборн“.

— Не, не, няма да стане. Жените не стават за лекари — липсва им научен подход и хладнокръвие. Не може да поверим на жена толкова важен въпрос като раждането на дете.

— Мадам — каза Хелън, — скромността ми няма да бъде наранена толкова силно, ако бъда прегледана от лекарка, вместо от лекар.

Лейди Бъруик изсумтя ядосано и вдигна поглед към небето. Когато отново се обърна към Хелън, тя каза навъсено:

— Доктор Гибсън може да те прегледа тук.

— Боя се, че трябва да отида в частния ѝ кабинет на Кингс Крос.

Графинята повдигна вежди.

— Няма да те прегледа в собствения ти дом?

— Цялото съвременно медицинско и научно оборудване е в кабинета ѝ — каза Хелън, като си спомни описанието на Рис, когато ѝ разказваше как доктор Гибсън беше наместила рамото му. — Включително специална маса. И лампа с концентрирана светлина.

— Много странно, наистина — рече навъсено графинята. — Лекарите поне проявяват достатъчно приличие, за да затварят очите си по време на преглед.

— Доктор Гибсън е модерна.

— Така изглежда. — Лейди Бъруик, която се отнасяше с подозрение към всичко модерно, се намръщи. — Много добре.

— Благодаря ви, мадам. — Изпълнена с облекчение, Хелън излезе от стаята преди графинята да успее да промени мнението си.

Визитата беше уредена за четири часа следващия ден. Заради нарасналата си възбуда Хелън почти не успя да спи през нощта. Когато най-после прекрачи прага на дома на доктор Гибсън, тя беше изтощена и напрегната.

— Тук съм по измислен повод — изтърси тя, докато доктор Гибсън я посрещаше в тясната, триетажна тераса в джорджийски стил.

— Нима? — попита невъзмутимо доктор Гибсън. — Както и да е, винаги сте добре дошла.

На малката врата се появи едра, кръглолика прислужница.

— Да взема ли палтото ви, милейди?

— Не, няма да се бавя.

Доктор Гибсън я погледна с въпросителна усмивка, зелените ѝ очи гледаха напрегнато.

— Да поговорим за няколко минути в приемната?

— Да. — Хелън я последва в чистата, приятна стая, обзаведена просто с диван, два стола, тапицирани в синьо и бяло, и две малки масички. Единствената картина на стената представляваше гъски, които крачат в селско имение сред розови храсти, успокояващ образ, който напомни на Хелън за Хемпшър. Часовникът над камината удари тихо четири пъти.

Доктор Гибсън седна на стола до Хелън. На ярката светлина, нахлуваща през прозореца, тя изглеждаше ужасно млада, въпреки сериозното си държане. Беше чиста и спретната като ученичка, кестенявата ѝ коса беше прибрана в стегнат кок. Слабата ѝ фигура беше облечена в тревистозелена рокля, поръбена с черно.

— Ако не сте тук като пациентка, милейди — каза доктор Гибсън, — какво мога да направя за вас?

— Имам нужда от помощ по един личен въпрос. Помислих си, че вие сте подходящият човек, когото да потърся, тъй като ситуацията е... доста сложна. — Хелън се поколеба. — Бих предпочела да остане в тайна.

— Имате думата ми.

— Искам да открия едно дете. Племенникът на моята придружителка, лейди Бъруик, има извънбрачно дете и е отхвърлил изцяло отговорността за него. Малкото момиче е на четири години. Изглежда преди пет месеца е била изпратена в сиропиталището „Степни“ на църквата „Свети Георги“.

Доктор Гибсън се намръщи.

— Познавам този район. Същинска клоака е. Някои части не са безопасни дори посред бял ден.

Хелън сплете пръсти.

— Както и да е, трябва да разбера дали Чарити е там.

— Така ли се казва?

— Чарити Уенсди.

Устните на доктор Гибсън потрепнаха.

— Очевидно името е дадено от институцията. — Жената погледна въпросително Хелън. — Да отида ли там от ваше име? Няма да го споменавам, разбира се. Ако Чарити е там, ще разбера в какво състояние е и ще ви съобщя. Сигурна съм, че ще намеря време да отида утре или вдругиден.

— Благодаря ви, много щедро от ваша страна, но... аз трябва да отида днес. — Хелън се поколеба. — Дори вие да не можете.

— Лейди Хелън — рече тихо доктор Гибсън, — това не е място за благородна дама. Нивото на човешка мизерия там може да се окаже много стряскащо за някой, който е водил уединен живот.

Хелън разбираше, че жената ѝ мисли доброто, но това нямаше значение. Тя не беше деликатна или слабоволева — вече беше решила, че ще намери сила да направи необходимото.

— Ще издържа — каза тя. — Щом четиригодишно дете е оцеляло на такова място, смея да заявя, че мога да издържа едно посещение.

— Защо не потърсите господин Уинтърборн? Човек с неговите ресурси...

— Не, не искам той да знае за това.

Изненадана от категоричността на Хелън, доктор Гибсън я погледна замислено.

— Защо трябва вие да се занимавате с това? Защо поемате такъв риск заради дете, което има съвсем далечна връзка с вас?

Хелън мълчеше; не искаше да разкрива твърде много.

Другата жена чакаше търпеливо.

— Ако ще ви помагам, лейди Хелън — каза тя след миг, — трябва да ми се доверите.

— Връзката ми с това дете е... повече от далечна.

— Разбирам. — Лекарката помълча, преди да попита тихо: — Ваше ли е това дете? Не бих ви съдила изобщо, много жени правят грешки.

Хелън се изчерви силно. Насили се да погледне доктор Гибънс в очите.

— Чарити ми е полусестра. Баща ѝ, господин Ванс, е имал връзка с майка ми преди много години. Прелъстяването и изоставянето на жени е нещо като спорт за него.

— Ах — рече тихо доктор Гибсън, — както и за много други мъже. Виждам ужасните последици от този спорт, ако решим да го наричаме така, всеки път, когато посещавам жените и децата, които страдат в приютите. За мен кастрацията е идеално решение. — Гибсън погледна изпитателно Хелън. Очевидно взела решение, тя рязко се изправи. — Да тръгваме, тогава.

Хелън примигна.

— С мен ли ще дойдете? Сега?

— Определено не мога да ви оставя да отидете сама. Най-разумно ще е да тръгнем веднага. В шест и петнайсет ще започне да се мръква. Трябва да изпратим кочияша и лакея ви вкъщи и да наемем файтон. Глупаво ще е да отидем с такава карета до онова място, а се съмнявам, че лакеят ще ви позволи да слезете от нея, щом зърне района.

Хелън я последва в коридора.

— Елиза — извика доктор Гибсън. Появи се пълничката прислужничка. — Ще бъда навън през останалия следобед. — Жената ѝ помогна да облече палтото си. — Грижи се за баща ми — продължи доктор Гибсън, — и не му позволявай да яде сладки. — Тя погледна към Хелън и подхвърли: — Ужасно разстройват храносмилането му.

— Никога не му позволявам, доктор Гибсън — възрази прислужничката. — Непрекъснато ги крием, но той се промъква и ги намира.

Доктор Гибсън се намръщи и си сложи шапка и ръкавици.

— Очаквам да внимавате повече. За бога, когато слиза по стълбите е тих като боен слон.

— Когато търси сладките, стъпва много тихичко — съгласи се прислужницата.

Доктор Гибсън се обърна към стойката в коридора, издърпа бастуна с извита дръжка и сърчно го улови във въздуха.

— Това може да ни потрябва — рече тя със задоволството на добре въоръжена жена, поела на мисия. — Напред, милейди.

— Да вървим.

[1] Благотворителност, милосърдие (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Сряда (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Свършен факт (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 28

След като кочияшът и лакеят бяха изпратени обратно в Рейвънел Хаус със съобщението, че прегледът ще отнеме повече време от очакваното, Хелън и доктор Гибсън тръгнаха пеша към Панкрас Роуд. Докато вървяха бързо, доктор Гибсън предупреди Хелън как да се държи в Ийст Енд, особено в района около доковете.

— Стойте по-встрани. Оглеждайте хората пред къщите, между сградите или до спрелите карети. Ако някой ви доближи с въпрос, не му обръщайте внимание, дори да е жена или дете. Винаги вървете целеустремено. Не изглеждайте нерешителна или изгубена, особено, ако наистина е така, и по никакъв повод не се усмихвайте. Ако двама души вървят срещу вас, никога не минавайте между тях.

Те стигнаха до една широка улица и се спряха близо до ъгъла.

— На големите улици човек винаги може да намери файтон — продължи доктор Гибсън. — Ето, един идва. — Тя вдигна ръка във въздуха. — Винаги се движат много бързо, така че внимавайте да не ви сгазят, когато приближат бордюра. Щом спре, ще трябва сами да се качим, и то бързо. Конете на файтоните обикновено потеглят рязко, така че внимавайте да не паднете от стълбичката, докато се качвате.

Хелън кимна напрегнато и сърцето ѝ се разтупка, когато двуколката рязко спря пред тях. След като сгъваемата вратичка се отвори, доктор Гибсън се качи първа, като се наведе под увисналите ремъци.

Хелън я последва с мрачна решителност, като се хвана за овалния калник над колелото. Тясната стълбичка беше хлъзгава от калта. И за да влоши допълнително нещата, тежестта на турнюра ѝ заплашваше да я повлече назад. Но някак си успя да запази равновесие и трмаво се качи във файтона.

— Много добре — каза доктор Гибсън и възпря Хелън, която посегна да затвори вратата. — Кочияшът ще я затвори с една ръчка. — Тя му извика адреса през отвора на покрива, след като избута с бастуна си вестника, който беше паднал върху него. Вратата се затвори, колата

се люшна напред и те потеглиха по улицата с бързо нарастваща скорост.

Макар че обикновените хора непрекъснато се возеха във файтони, младите жени от ранга на Хелън никога не го правеха. Самото пътуване беше ужасяващо, но ободряващо. Тя не можеше да повярва, че се случва. Файтонът профучаваше с бясна скорост покрай каретите, каруците, омнибусите и конете, които пълнеха улицата, клатеше се и подскачаше, като се разминаваше на косъм със стълбовете на лампите, паркираните карети и бавните пешеходци.

— Когато дойде моментът да слизаме — каза доктор Гибсън на Хелън, — аз ще платя на кочияша през дупката на покрива и той ще отвори вратата с ръчката. Внимавайте ремъците да не съборят шапката ви, когато скочите на земята.

Файтонът рязко спря. Доктор Гибсън плати и сръчка с лакът Хелън, когато вратичката се отвори. Хелън скочи и стъпи на стълбичката, като трябваше да се извие странично, за да може турнюрът ѝ да излезе от файтона. С повече късмет, отколкото умения, тя скочи на улицата, без да падне по лице или да изгуби шапката си. Тежестта на турнюра я избута няколко крачки напред. Доктор Гибсън веднага скочи след нея с атлетична грациозност.

— Вие го правите да изглежда толкова лесно — каза Хелън.

— Практика — отвърна доктор Гибсън и оправи шапката си. — Освен това нямам турнюр. Така, сега си припомнете правилата.

И двете тръгнаха напред.

Заобикалящата ги среда беше по-различна от всички части на Лондон, които Хелън беше виждала досега. Дори небето изглеждаше различно, с цвета и текстурата на стар кухненски килим. Имаше само няколко магазина, всичките със затъмнени прозорци и избледнели табели. Редиците от обикновени къщи, които трябваше да осигуряват убежище на мизерстващите, изглеждаха неподходящи за обитаване. Хората се тълпяха на улицата, караха се, ругаеха, пиеха и се биеха. Други седяха по бордюрите или на праговете на къщите с прозрачна апатия, лицата им бяха неестествено бледи и с хлътнали очи.

Колкото и мръсна да беше главната улица, покрита с пласт нечистотии и захвърлени предмети, тя не можеше да се сравни с уличките, които се разклоняваха от нея; по тях проблясваха тъмни потоци и локви с воняща течност. Хелън зърна животински труп и

клозет без врата и се напрегна, за да потисне потръпването си. Хората живееха на такива места. Хранеха се, пиеха, работеха, спяха тук.

Как оцеляваха? Тя се стараше да не изостава от доктор Гибсън, която като че ли не обръщаше внимание на мизерията, която ги заобикаляше.

Навсякъде се усещаше противна смрад, от която нямаше спасение. На всеки няколко метра носещите се във въздуха миазми, плътни, органични и гниещи, се оформяха в нова, още по-противна своя версия. Когато минаха покрай една особено противно миришеща алея, всепроникващата воня като че ли премина през носа направо в стомаха ѝ. Вътрешностите ѝ се преобърнаха.

— Дишайте през устата — каза доктор Гибсън и ускори крачка.
— Ще премине.

За щастие гаденето премина, макар Хелън да чувстваше леко виене на свят, сякаш беше отровена, а в устата си имаше вкус на олово. Свиха зад един ъгъл и се озоваха пред голяма тухлена сграда с висока желязна порта и островърха ограда.

— Това е сиропиталището — каза доктор Гибсън.

— Прилича на затвор.

— И по-лоши места съм виждала. Поне теренът е сравнително чист.

Те преминаха през високата желязна порта, която бе широко отворена, и тръгнаха към входа. Доктор Гибсън протегна ръка и уверено дръпна въжето на камбанката. Някъде във вътрешността се чу звън.

Мина цяла минута и доктор Гибсън се канеше да позвъни отново, когато вратата се отвори.

Пред тях се изправи едра и широкоплещеста жена. Изглеждаше ужасно изморена, сякаш не беше спала от години, кожата на лицето ѝ бе увиснала на пластове.

— Вие ли сте домакинката? — попита доктор Гибсън.

— Да. А вие кои трябва да сте?

— Аз съм доктор Гибсън. Спътницата ми е госпожица Смит.

— Госпожа Лийч — промърмори домакинката.

— Бихме искали, ако може, да ви зададем няколко въпроса.

Лицето на домакинката не се промени, но беше очевидно, че идеята не ѝ допада.

— И аз какво ще спечеля от това?

— Готова съм да предложа медицинските си услуги на децата в лечебницата.

— Не ни трябва доктор. Милосърдните сестри идват три пъти седмично да преглеждат децата. — Вратата тръгна да се затваря.

— За изгубеното време — рече Хелън и дискретно ѝ подаде една монета.

Ръката на домакинката я грабна и очите ѝ проблеснаха за миг, когато осъзна, че това е половин крона. Отстъпи назад, отвори пошироко вратата и ги пропусна вътре.

Влязоха в Г-образен коридор, с кабинети от едната страна и детска ясла от другата. Оттам се чуваше бебешки плач. Една жена крачеше напред-назад през вратата с бебе на ръце и се опитваше да го успокои.

В дъното на коридора, през отворена двукрила врата, Хелън видя редици от деца, насядали на дълги маси. Множество лъжици стържеха по дъното на купичките.

— Ще се хранят още десет минути — каза госпожа Лийч, като погледна джобния си часовник. — С това време разполагам. — Няколко любопитни деца бяха наскочили от пейките и се струпали на вратата, за да видят посетителите. Домакинката ги изгледа с омраза. — Връщайте се веднага на масата, ако знаете кое е добре за вас! — Децата бързо изтичаха обратно в трапезарията. Госпожа Лийч се обърна отново към доктор Гибсън и поклати уморено глава. — Някои от тях вярват, че майките им ще се върнат да ги вземат. Всеки път, когато дойде посетител, вдигат гюрултия.

— Колко деца има в сиропиталището? — попита доктор Гибсън.

— Сто и двамайсет момчета, деветдесет и седем момичета и осемнайсет бебета.

Хелън забеляза, че едно момиченце беше останало полускрито зад вратата. Детето бавно се подаваше иззад дръжката. Косата ѝ, бледоруса, беше подстригана късо и неравните кичури стърчаха на всички страни. На места беше сплъстена, което ѝ придаваше вид на проскубана кокошка. Тя се вираше втрънено в Хелън.

— Връщала ли се е някоя от майките? — попита доктор Гибсън.

— Случвало се е — отвърна навъсено госпожа Лийч. — Досадните кучки смятаха това място за безплатна квартира. Водаха

децата си тук, оставяха ги да живеят от благотворителност и се връщаха да ги прибират, когато им скимне. Наричаме ги приходящите. Затова Бордът на управителите направи процедурите за приемане и изписване колкото се може по-сложни, за да спре приходящите. Но това означава повече работа за мен и персонала, а ние вече... — Тя млъкна гневно, щом зърна малкото момиче, което беше направило няколко крачки към Хелън. — *Какво ти казах?* — изригна домакинката. — Връщай се на масата!

Детето не сваляше очи — ококорени, уплашени, възхитени — от Хелън.

— Мама? — Гласът ѝ беше тих, едва се чу в голямата зала.

Тя се стрелна напред, слабите ѝ крачета заприпкаха чевръсто. Шмугна се под ръката на домакинката, хвърли се към Хелън и я сграбчи за полата.

— Мама — не спираше да повтаря момиченцето с умолително гласче.

Колкото крехко и мъничко да беше детето, сблъсъкът с него едва не събори Хелън. Тя гледаше стреснато как детето дърпа остриганата си коса, сякаш се опитваше да открие кичур, който да е достатъчно дълъг, че да се види. Хелън протегна ръка, за да го накара да се спре. Пръстите им се докоснаха и мъничката ръка сграбчи нейната в болезнена хватка.

— Чарити! — сопна се госпожа Лийч. — Свали си мръсните ръце от дамата. — Жената замахна да плесне детето, но без дори да се замисли, Хелън ѝ попречи със собствената си ръка.

— Чарити ли се казва? — попита бързо доктор Гибсън. — Чарити Уенсди?

— Да — отвърна домакинката; като гледаше с омраза малката дрипла.

Доктор Гибсън поклати изумено глава и се обърна към Хелън.

— Чудя се какво ли накара детето да... — Тя се спря и погледна към момичето. — Сигурно е забелязала цвета на косата ви — толкова е отличаващ се, че... — Погледът ѝ се местеше между тях двете. — Мили боже — промърмори тя.

Хелън не можеше да пророни и дума. Вече беше осъзнала колко много си приличат двете с Чарити: тъмните вежди и мигли, светлите

сивкави очи, русите до бяло коси. Беше съзряла себе си в изгубения поглед на едно дете, което нямаше място в този свят.

Малкото момиче облегна глава на кръста ѝ. Тъжното му лице се извърна нагоре и очите се затвориха, сякаш се наслаждаваше на слънчевата светлина. Чертите ѝ се бяха разтопили в уморено облекчение. *Ти си тук. Дойде за мен. Имам си някой.*

Като дете Хелън сигурно също бе мечтала за такъв момент — но не можеше да си спомни. Знаеше само, че никога не се беше случил.

Чуваше как домакинката настоява да разбере какво става и какво искат от Чарити, а доктор Гибсън ѝ отвърщаше с въпроси. Откъм яслата се чу продължителен писък. Децата в трапезарията ставаха неспокойни. И други се появиха до вратата, гледаха и бърбореха.

Хелън се наведе да вдигне детето. Малкото телце беше леко и безплатно. Чарити я обгърна с ръце и крака, вкопчи се като майmunка. Детето отчаяно се нуждаеше от баня. От няколко бани. А униформата на сиропиталището — синя рокля от шевиот и сива престилка — трябваше да бъде изгорена. Хелън копнееше да я отведе на някое чисто и тихо място, да отмие цялата мръсотия от нея и да я нахрани с нещо топло и хранително. За един отчаян миг се запита какво ли е необходимо, за да се отпише детето от сиропиталището, и какво, за бога, ще каже на лейди Бъруик, когато се върне в Рейвънел Хаус заедно с полусестра си.

Едно нещо беше сигурно — нямаше да изостави Чарити в това място.

— Аз съм по-голямата ти сестра, скъпа — промърмори тя. — Казвам се Хелън. Не знаех, че си тук, иначе щях да дойда по-рано. Вземам те у дома с мен.

— Сега? — попита с разтреперан глас детето.

— Да, сега.

Докато стоеше там с малкото момиче в ръце, Хелън осъзна, че току-що животът ѝ се е променил завинаги, като влак, който преминава точката на прехода и поема по нови релси. Вече никога нямаше да е жена без дете. Разтърсиха я объркани чувства... страх, че никой, дори Катлийн, нямаше да се съгласи с това, което правеше... и мъка, защото беше изгубила Рис и с всяка следваща стъпка се отдалечаваше все повече от него... и лека, самотна нотка на радост. В бъдеще щеше да има компенсации. Щеше да има утеха.

Но никога повече нямаше да има мъж като Рис Уинтърборн.

Вниманието на Хелън бе привлечено от другите две жени, които вече се караха.

— Госпожо Лийч — рече рязко тя.

Двете млъкнаха и я погледнаха.

Хелън продължи със заповедния тон, който бе усвоила от лейди Бъруик.

— Ще почакаме в един от кабинетите, докато вие се погрижите за децата в трапезарията. Побързайте, ако обичате, защото не разполагаме с много време. Имаме да обсъждаме нещо.

— Да, госпожице — отвърна домакинката с обиден вид.

— Можете да се обръщате към мен с милейди — рече студено Хелън и изпита тайно задоволство от изненадания поглед на жената.

— Да, милейди — последва тих отговор.

След като госпожа Лийч ги заведе в един бедно обзаведен кабинет, Хелън седна с Чарити в скута.

Доктор Гибсън крачеше из малката стая, като безсрамно прегледа купчината документи на писалището и отвори няколко чекмеджета.

— Ако искате да я освободят още тази вечер — каза тя, — със съжаление трябва да ви съобщя, че това е невъзможно.

Чарити вдигна глава от рамото на Хелън и въздъхна тежко.

— Не ме оставяй тук.

— Ш-ш-шт. — Хелън приглади няколко щръкнали кичура коса. — Идваш с мен. Обещавам. — С периферията на зрението си видя, че доктор Гибсън клати глава.

— На ваше място не бих обещавала — рече тихо тя.

— Ако трябва да наруша закона и просто да си тръгна оттук с нея — каза Хелън, — ще го направя. — Тя настани Чарити по-удобно в скута си и продължи да приглажда косата ѝ. — Според вас защо са я отрязали толкова къса? — попита тя.

— Обикновено главите им се бръснат при приемането, за да се предпазят от заразяване с паразити.

— Щом са *толкова* загрижени за паразитите — рече Хелън, — би трябвало да ги къпят от време на време.

Чарити я погледна разтревожено.

— Не обичам водата.

— Защо не, скъпа?

Мъничката брадичка потрепери.

— Когато сме лоши, монахините... ни пъхат главите във в-ведлото над огъня. — Тя погледна Хелън с детска печал и отново притисна буза към рамото ѝ.

Хелън всъщност се зарадва на залялата я вълна от гняв — тя изчисти мислите ѝ и я зареди с нови сили. Започна леко да люлее детето, сякаш беше бебе.

Доктор Гибсън седна на ръба на писалището, което стана възможно единствено, защото носеше нов модел роля, права отпред, със събрани отзад поли вместо турнюр. Хелън ѝ завидя.

— Какво ще поискат за освобождаването ѝ? — попита тя.

Доктор Гибсън отвърна намръщено:

— Според домакинката ще трябва да попълните документи за нещо, което те наричат „рекламация“. Ще ви позволят да отведете детето само ако докажете родствена връзка. Това означава, че ще трябва да получите правно заявление от господин Ванс, което да потвърди бащинството му и за двете ви. След това трябва да се изправите пред Борда на управителите на сиропиталището. Щом им обясните подробно връзката си, те ще решат дали да разрешат или не освобождаването ѝ от сиропиталището.

Хелън се разяри.

— Защо усложняват толкова осиновяването на тези деца?

— Според мен Бордът на управителите предпочита да запази децата, за да може да ги експлоатира, да ги дава под наем и да прибира заплатите им. На шестгодишна възраст повечето от децата тук вече учат занаят и започват да работят.

Отвратена, Хелън се замисли върху проблема. Когато погледна към недохраненото малко телце в ръцете си, веднага ѝ хрумна идея.

— Ами ако присъствието ѝ представлява опасност? Ами ако я диагностицирате с болест, която може да се разпространи из цялото сиропиталище, освен ако веднага не бъде изкарана от него?

Доктор Гибсън се замисли.

— Гениална идея — каза тя. — Яд ме е, че не се сетих първа за нея. Скарлатината ще свърши работа. Сигурна съм, че госпожа Лийч ще подкрепи плана, ако ѝ предложите петачка. — Тя се поколеба, размишлявайки върху възможностите. — В бъдеще може да има въпроси относно законното настояничество, ако Бордът на

управителите реши да си я върне. Но те не биха тръгнали срещу толкова силен човек, като господин Уинтърборн.

— Не мисля, че господин Уинтърборн ще участва по някакъв начин в това — рече тихо Хелън. — Не и след като поговоря утре с него.

— О... — Доктор Гибсън се умълча за миг. — Съжалявам да го чуя, милейди. Поради много причини.

Когато излязоха от сиропиталището, слънцето тъкмо бе залязло. Двете жени осъзнаваха, че с всяка изминала минута става все по-опасно за тях, затова вървяха с максимална бързина. Хелън носеше Чарити, която се беше вкопчила в нея и я бе обхванала през кръста с крачетата си.

Бяха завили на първия ъгъл и вървяха към втория, когато след тях тръгнаха двама мъже.

— Тия две красиви дами сигур имат малко излишни пари — каза единият.

— Вървете си по пътя — отсече доктор Гибсън и продължи напред уверено.

Двамата мъже се изкискаха по начин, който накара косъмчетата на врата на Хелън да настръхнат.

— Ми той случайно пресича вашия — рече другият.

— Паплач от корабостроителницата — промърмори доктор Гибсън на Хелън. — Не им обръщайте внимание. Скоро ще стигнем до главната улица и повече няма да ни притесняват.

Но мъжете нямаха намерение да им позволят да продължат напред.

— 'Ко не ни дадете малко пари — рече груб глас зад гърба на Хелън, — ще 'зема тоя малък сладкиш. — Една груба ръка я хвана за рамото и я завъртя. Хелън леко залитна под тежестта на детето, колкото и слабичка да беше Чарити.

Мъжът не отместваше дебелията си ръка от рамото ѝ. Беше едър и кръглолик, кожата му приличаше на портокалова кора. Изпод мазното кепе се подаваха кичури коса с неопределен цвят.

Той се втренчи в Хелън и очите му се разшириха от възхищение.

— Лице на ангел — изпъшка той и облиза малките си тънки устни. Между зъбите му имаше черни дупки, които оставяха впечатление за клавишите на пиано. — Че те яхна с кеф. — Хелън се опита да се отдръпне от него и хватката му се затегна. — Нийде няма да ходиш, мое меко... мамка му! — Той изпищя, когато бастунът изсвистя във въздуха и се стовари върху китката му с противен трясък.

Хелън бързо отстъпи назад и бастунът изсвистя отново, като този път го халоса отстрани по главата. След това върхът му потъна в корема му и той се преви напред със стон. Със сръчен замах доктор Гибсън мушна извитата дръжка между краката му и я дръпна към себе си като кука. Мъжът падна на земята и се сгърчи като сварена скарида. Цялата процедура отне не повече от пет или шест секунди.

Без да се колебае, доктор Гибсън се обърна към другия мъж, който се беше хвърлил напред. Обаче, преди да успее да я стигне, някой го сграбчи изотзад и го извъртя настрани.

Непознатият демонстрираше изключителна гъвкавост и отскочи с лекота встрани, когато бандитът се хвърли към него. Отвърна с бърза и брутална комбинация: мушване, дясно подсичане, лъв ъперкът и удар с всичка сила с десния юмрук. Грубиянът се свлече на улицата до приятеля си.

Хелън шепнеше на ужасеното дете, което хлипаше, притиснато към рамото ѝ.

— Всичко е наред. Всичко свърши.

Доктор Гибсън изгледа предпазливо непознатия и отпусна бастуна на земята.

Той отвърна безизразно на погледа ѝ и оправи шапката си.

— Добре ли сте, дами?

— Да — отвърна студено доктор Гибсън. — Благодарим ви за помощта, макар че ситуацията беше под контрол.

Хелън имаше впечатлението, че другата жена е раздразнена, че са я лишили от възможността да унищожи и втория негодник докрай, както бе сторила с първия.

— Очевидно бихте могла да се справите и сама — каза непознатият, като се приближи. Беше добре облечен млад мъж, малко по-висок от средния ръст и изключително як на вид. — Но когато видях, че притесняват две дами, реших, че е учтиво да помогна.

Имаше необичаен акцент, който беше труден за определяне. Повечето акценти са толкова специфични, че човек лесно можеше да определи откъде идват, понякога дори да посочи графството. Когато дойде още по-близо, Хелън видя, че е много красив, със сини очи, тъмна коса и изразително лице.

— Какво правите в този район? — попита подозрително доктор Гибсън.

— Отивам да се видя с приятел в таверната.

— Как се казва тя?

— „Лозите“ — отвърна веднага той. Погледът му се отмести към Хелън и детето в ръцете ѝ. — Тук не е безопасно — рече тихо мъжът, — а нощта напредва бързо. Да ви повикам ли файтон?

Доктор Гибсън отговори преди Хелън.

— Благодаря ви, но нямаме нужда от помощ.

— Ще остана на разстояние — съгласи се той, — но няма да ви изпускам от очи, докато не се качите във файтона.

— Както ви е удобно — отсече доктор Гибсън. — Ще тръгваме ли, милейди?

Хелън се поколеба и се обърна към непознатия:

— Ще ни кажете ли името си, сър, за да знаем на кого трябва да благодарим?

Той срещна погледа ѝ и чертите му леко се смекчиха.

— Простете ми, милейди, но предпочитам да не го казвам.

Тя му се усмихна.

— Разбирам.

Той повдигна леко шапката си в жест на уважение и крайчетата на очите му се набръчкаха, докато двете жени се отдалечаваха. Хелън се усмихна, като си спомни предупреждението на Уест за непознатите и предрешените герои. Да видим как ще реагира, когато му разкаже за това.

— Без усмивки — напомни ѝ доктор Гибсън.

— Но той ни помогна — възрази Хелън.

— Не е помощ, когато нямаш нужда от нея.

Когато най-после стигнаха главната улица, доктор Гибсън бързо погледна през рамо.

— Следва ни от разстояние — рече раздразнено тя.

— Като ангел пазител — каза Хелън.

Доктор Гибсън изсумтя.

— Видяхте ли как преби онзи негодник? Юмруците му са бързи като мисълта. Като на професионален боец. Човек би се запитал как такъв мъж се появява отникъде в подходящия момент.

— Мисля, че нанесе по-малко вреда на противника си, отколкото вие на вашия — рече с възхищение Хелън. — Как повалихте онзи хулиган с бастуна си — никога не съм виждала нещо подобно.

— Прицелът ми беше малко крив — отвърна доктор Гибънс. — Не улучих пряко лакътния нерв в китката му. Ще трябва да се консултирам с учителя си по фехтовка за техниката.

— Въпреки това беше много впечатляващо — увери я Хелън. — Съжалявам всеки, който направи грешката да ви подцени, доктор Гибсън.

— Милейди, чувствата ни са изцяло взаимни.

ГЛАВА 29

Макар да бе открила наскоро, че доста ѝ харесва да шокира хората, Хелън беше стигнала до извода, че усещането е твърде надценявано. Изпитваше носталгия по онези тихи, спокойни дни в приората Евърсби, в които никога не се случваше нищо. Сега се случваха твърде много неща.

Като че ли всички в Рейвънел Хаус едновременно се парализираха, когато Хелън се завърна заедно с мърлявото сираче с неизвестен произход, със съмнително здраве и определено в нечисто състояние. След като пусна Чарити на земята, Хелън я хвана за ръката и детето се сгуши в нея. Прислужниците застинаха на място. Домакинката, госпожа Абът, се появи във фойето и замръзна от изумление. Пандора и Касандра се спуснаха, разговаряйки, по стълбите, но щом видяха Хелън и дрипавото дете на входа, млъкнаха едновременно.

Най-плашеща беше реакцията на лейди Бъруик, която се появи от всекидневната и застана на прага. Когато погледът ѝ прескочи от Хелън към детето до нея, тя веднага разбра каква е ситуацията, без да загуби и капчица самоконтрол. Приличаше на генерал, който гледа как войниците му отстъпват след изгубената битка и пресмята как да прегрупира силите си.

Напълно естествено ужасяващата тишина беше нарушена най-наред от Пандора.

— Все едно присъствам на пиеса, в която всички са си забравили репликите.

Хелън ѝ се усмихна.

Без да каже нито дума, лейди Бъруик се обърна и влезе във всекидневната.

Оловният вкус се беше върнал в устата на Хелън. Тя нямаше представа какво ще ѝ каже графинята, но знаеше, че ще бъде нещо ужасно. Отведе Чарити в основата на стълбището, а сестрите ѝ слязоха, за да ги посрещнат.

При вида на двете момичета, които сякаш се извисяваха над нея, Чарити се скри зад полите на Хелън.

— С какво можем да помогнем? — попита Касандра.

Хелън никога не беше обичала сестрите си повече, отколкото в този момент, когато предложиха помощта си, преди да са получили обяснение.

— Това е Чарити — рече тихо тя. — Взех я днес от сиропиталището, затова трябва да бъде измита и нахранена.

— Ще се погрижим за това. — Пандора подаде ръка на детето. — Ела с нас, Чарити, много ще се забавляваме! Знам игри и песни, и...

— Пандора — прекъсна я Хелън, когато детето се сви, стреснато от енергичната млада жена. — По-тихо. — Тя снижи глас и продължи: — Не знаете откъде идва. Бъдете внимателни. — След това се обърна към Касандра: — Страхува се от банята. Най-добре я почистете с мокри кърпи.

Касандра кимна колебливо.

Госпожа Абът се приближи до Хелън.

— Милейди, ще донеса подноси със супа и хляб за вас и малката.

— Само за нея. Аз не съм гладна.

— Трябва да ядете — настоя домакинката. — Изглеждате така, сякаш всеки момент ще припаднете. — Преди Хелън да успее да отговори, жената се обърна и забърза към кухнята.

Хелън погледна към всекидневната. Тялото ѝ се стегна под хладната вълна, която я връхлетя. Обърна се отново към Чарити.

— Скъпа — рече тихо тя, — това са моите сестри, Пандора и Касандра. Искам да отидеш с тях и да им позволиш да се погрижат за теб, докато аз поговоря с един човек.

Малкото момиче веднага се разтревожи.

— Не ме оставяй!

— Не, никога. След няколко минути ще дойда при теб. Моля те, Чарити. — Слиса се, когато детето просто се вкопчи още по-здраво в нея и отказа да я пусне.

Проблемът беше решен от Касандра. Тя се отпусна на колене и се усмихна на Чарити.

— Няма ли да дойдеш с нас? — попита нежно тя. — Много сме добрички. Ще те заведа в една много хубава стая на горния етаж. Има

уютен огън в камината и кутия, която свири музика. Шест различни мелодии. Ела да ти покажа.

Детето предпазливо се показва от гънките на роклята на Хелън и протегна ръце да го отнесат.

Касандра примигна смутено, хвана я и я вдигна.

Пандора се усмихна примирено.

— Винаги съм казвала, че ти си по-милата от двете ни.

Хелън изчака, докато сестрите се изкачиха до горе.

После тръгна към всекидневната, като си мислеше, че каквото и да каже лейди Бъруик, колкото и ядосана да е, това щеше да е нищо, в сравнение с видяното от Хелън днес. Мисълта, че има хора, които са принудени да страдат, я смазваше. Никога повече нямаше да може да погледне привилегированото си обкръжение, без частичка от съзнанието ѝ да го сравни с улиците и бедняшките къщи в Степни.

На прага на всекидневната се поколеба, когато видя лейди Бъруик, седнала на единия от двата стола пред камината. Лицето на графинята беше изопнато, сякаш бе колосано и оставено пред огъня да съхне. Тя дори не погледна към нея.

Хелън отиде до другия стол и седна.

— Милейди, детето, което доведох с мен...

— Знам коя е — сопна ѝ се лейди Бъруик. — Прилича на баща си. Нима смяташ да прибереш всичките му копелета, както се прави с много улични котки?

Хелън мълчеше и гледаше огъня, а лейди Бъруик продължи да я поучава с тон, който би могъл да издялка стружки от колело на карета. Груби забележки бяха направени за характера и възпитанието на Хелън, на Рейвънелови, за глупостта на жените, които смятат, че могат да пренебрегват правилата и възгледите на обществото и за многото грехове на Албион Ванс и мъжете като цяло.

Накрая погледна към Хелън с пламтящи ноздри и трепереща от гняв брадичка.

— Никога не бих очаквала това от теб. Такива интриги! Такава нечестност! Обречена си на самоунищожение. Не разбираш ли, безразсъдно момиче, че се опитвам да ти попреча да отхвърлиш един живот, в който би могла да направиш огромни добрини на другите? Би могла да помогнеш на хиляди сирачета, не само на едно. Смяташ ме за коравосърдечна? Възхвалявам състраданието ти към това бедно

същество — искаш да ѝ помогнеш и ще го направиш — но не по този начин. Тя е заплаха за теб, Хелън. Приликата ви е *пагубна*. Никой няма да ви погледне, без да стигне до най-ужасния извод. Няма значение дали е истина. Не е нужно клюките да са истина, трябва само да са интересни.

Хелън гледаше по-възрастната жена и бавно осъзна, че макар лицето ѝ да излъчваше леден гняв и всеки нюанс на поведението ѝ да излъчваше арогантност... очите я издаваха. Те бяха пълни с искрена загриженост, истинска нежност и грижа. И болка.

Лейди Бъруик не се бореше срещу нея, тя се бореше за нея.

Затова Катлийн я обича, помисли си Хелън.

Когато най-после графинята замълча, Хелън я погледна с признателност и меланхолична решителност.

— Права сте. За всичко. Съгласна съм с ваша светлост и разбирам какво ще изгубя. Но работата е там, че... Чарити трябва да принадлежи на някого. Тя трябва да бъде обичана от някого. И кой ще е той, ако не аз? — Леденото мълчание на лейди Бъруик накара Хелън да стане, да отиде до стола ѝ и след като се отпусна на колене, да положи глава в скута ѝ. Почувства как възрастната жена се вцепени. — Вие приехте Катлийн — рече Хелън, — когато е била само година по-голяма от Чарити. Обичали сте я, когато никой друг не я е искал. Тя ми каза, че сте спасили живота ѝ.

— Но не за сметка на моя. — Графинята си пое с усилие дъх и тогава Хелън почувства ръката ѝ върху главата си. — Защо не ме послуша?

— Трябва да слушам сърцето си — отвърна тихо Хелън.

Отвърна ѝ горчив смях.

— Падението на всяка жена от Ева насам винаги е започвало точно с тези думи. — Ръката се плъзна от главата ѝ. Последва нова въздишка. — Сега те моля да ме оставиш сама.

— Съжалявам, че ви разстроих — прошепна Хелън и целуна студените ѝ, набръчкани пръсти. После бавно се изправи и видя, че графинята рязко извърта главата си настрани. Една сълза проблесна на бузата ѝ.

— Върви — отсече лейди Бъруик и Хелън се измъкна от стаята.

Докато се изкачваше по стълбите, тя усети болката в кръста и умората, която се беше насъбрала в тялото ѝ. Хващаше се периодично за парапета, за да се издърпа нагоре. Полите на роклята ѝ сякаш бяха обвити с олово. Всеки път, когато краката ѝ раздвижваха плата, от него полъхваше неприятна миризма.

Някъде на последните стъпала чу весела музика, която се носеше из въздуха. Познатите звуци идваха от музикалната кутия, която Рис ѝ беше подарил. Беше толкова голяма, че се бе наложило да ѝ осигурят специална маса със специално чекмедже, в което да съхраняват месинговите цилиндри. Хелън последва музиката до всекидневната и надникна вътре.

Пандора забеляза присъствието ѝ, приближи се до вратата и притисна показалец към устните си. Сините ѝ очи проблясваха развеселено.

Двете застанаха на прага, за да гледат как Касандра се поклаща и се върти грациозно в такт с музиката. До нея стоеше Чарити, облечена в бяла долна риза със завързани на раменете презрамки, която ѝ беше абсурдно голяма. Макар да не виждаше Хелън, бе очевидно, че въодушевено подскача с босите си крачета. Беше толкова крехка, че сякаш всеки момент щеше да се понесе във въздуха като глухарче. Но изглеждаше много по-чиста, а косата ѝ беше влажна и сресана, прилепнала към главата ѝ, вместо да стърчи.

В опитите си да имитира Касандра, детето се придвижваше с тромави подскоци и се завърташе, олюлявайки се, като някоя фея бебе. Не спираше да поглежда към Касандра, за да получи окуражаване, сякаш се адаптираше към мисълта да си играе с възрастен.

Гледката ентузиазира Хелън така, както нищо друго не би могло.

Пандора я хвана за ръката и я отведе извън стаята.

— Ела с мен, Хелън — в стаята ти те чака подносът с вечерята. Можеш да се нахраниш, докато те си играят. И те *умолявам* да се изкъпеш. Не знам каква е тая миризма, но я усещах и от Чарити — сякаш всичките ужасни неща, които съм помирисвала в живота си, са се смесили.

— Как мина измиването?

— Не твърде добре, Хелън — рече навъсено Пандора. — Тя е *геологично* мръсна. Мръсотията се свлича от нея на пластове. Бихме могли да използваме длето. Не ни позволи да измием косата ѝ както

трябва, но установихме, че ако ѝ дадем малка кърпа, с която да закрие очите си, тя навежда главата си назад достатъчно, че да можем да излеем чаена чаша с вода върху нея. Два пъти, само толкова ни позволи. Децата могат да са ужасно упорити.

— Нима? — попита сухо Хелън.

— Изяде цяла купа със супа и малко хляб с масло. Нямах проблем с чистенето на зъбите ѝ — хареса ѝ вкусът на прахчето за зъби. Венците ѝ са червени и подути, но зъбите са като малки перли. Няма нито един загнил или с дупки, доколкото можах да преценя. Изрязах ѝ ноктите на ръцете и на краката, но мръсотията е проникнала чак под живеца на някои от тях, затова не можах да я стигна. Облече една от ризите ми вместо нощница — завързах ѝ презрамките. Госпожа Абът пере дрехите ѝ. Искаше да ги изгори, но ѝ казах да не го прави, защото няма с какво друго да облечем Чарити.

— Ще ѝ купим дрехи утре — рече разсеяно Хелън.

— Хелън, може ли да те питам нещо?

— Да, скъпа.

— Коя е тя, откъде се взе, защо е тук и какво ще правиш с нея?

Хелън изстена и въздъхна.

— Има толкова много за обясняване.

— Можеш да започнеш, докато си ядеш супата.

— Не, искам да изчакам Касандра. Твърде много е, за да го повтарям два пъти.

След като Хелън се нахрани, изкъпа и преоблече в нощница и халат, тя седна на леглото, а Чарити се сгуши до нея. Двете гледаха как близначките разиграват приказката за трите мечки. Касандра играеше ролята на Златокоска, разбира се, а Пандора играеше всичките мечки. Очарована от приказката и кривенето на близначките, Чарити гледаше с ококорени очи как най-голямата мечка подгонва Златокоска извън стаята.

Когато драмата приключи, малкото момиче дишаше въодушевено и бързо.

— Искам пак, искам пак — извика тя.

— Този път аз ще разказвам — каза Хелън. Близначките се разположиха на леглото, като заеха всеки сантиметър свободно място, а тя започна да разказва приказката колкото се може по-бавно. Гласът ѝ

беше успокояващ и нежен и тя виждаше как клепачите на Чарити натежават.

— ... и тогава Златокоска легнала в леглото на най-малката мечка... и то било хубаво, меко, чисто легло с ленени чаршафи и одеяло, изтъкано от вълната на пухкава бяла овца. Златокоска отпуснала глава върху възглавницата, напълнена с гъши пух, и си помислила, че сякаш се носи в облаците. Знаела, че ще сънува прекрасни сънища, докато спи в това топло малко легло, а на сутринта ще има хубави неща за ядене и чаша горещ шоколад за коремчето ѝ... — Хелън млъкна, когато видя, че дългите мигли се отпускат, а детската уста леко се отваря.

— Твоята версия е твърде дълга, Хелън — каза Пандора. — Как може човек да остане буден, ако продължаваш да дуднеш така?

Двете се спогледаха усмихнати. Хелън се отдръпна предпазливо от спящото дете и придърпа завивките до раменете ѝ.

— Чарити не се смее — прошепна тя, като гледаше дребничкото, сериозно лице.

— Ще се научи. — Касандра застана до леглото. Протегна ръка и нежно погали с показалец едната миниатюрна тъмна вежда... след което погледна притеснено Хелън.

— Да вървим в стаята ми — рече Пандора. — Имам усещането, че тази приказка ще бъде наистина интересна.

Хелън започна с намирането на недовършеното писмо в дневниците на майка си и завърши с посещението в сиропиталището. Всяка типична млада дама с високи морални принципи щеше да бъде шокирана и разстроена от подобна история. Но не и сестрите ѝ, които бяха живели твърде дълго извън обществото, за да я приемат със съответния страх и благоговение, или изобщо да не я одобрят. Утешаваше я фактът, че макар да бяха изненадани и загрижени за нея, те посрещнаха спокойно новината.

— Ти все още си ни сестра — каза Пандора. — Няма значение дали от предишния ни ужасен баща или от новия ти ужасен баща.

— Не ми трябваше още един — отвърна мрачно Хелън.

— Хелън, сигурна ли си, че господин Уинтърборн няма да се ожени за теб, когато научи за това? — попита Касандра.

— Няма, и аз не бих искала това от него. Работил е усилено през целия си живот, за да се издигне над произхода си. Обича красивите, фини неща и заслужава съпруга, която да го извиси, а не да го принизи.

— Никога няма да го принизиш — отвърна гневно Пандора.

Хелън се усмихна тъжно.

— Ще бъда свързана със скандал и грозота. Когато хората ме видят с Чарити, ще предположат, че е мое копеле и че сигурно съм я родила в извънбрачни отношения, ще започнат да шушукат, че съпругата на господин Уинтърборн е въртиопашка. Ще се преструват, че го съжаляват, но ще изпитват злобно удоволствие, когато злословят зад гърба му.

— Шушуканията не могат да те наранят — каза Пандора.

Касандра погледна укорително близначката си.

— Шушуканията могат да те изкормят и нарежат като риба.

Пандора се намръщи, но се замисли.

— Факт е — продължи Хелън, — че ще съсипя имиджа на Уинтърборн.

— На мъжа или на магазина? — попита Касандра.

— И на двете. Магазинът му е символ на еlegantност и перфекционизъм и аз ще бъда пукнатина в бронята. Повече от пукнатина: с Чарити ще бъдем една огромна зейнала дупка в бронята.

— Кога ще говориш с него?

— Утре, мисля. — Хелън притисна ръка към корема си, сякаш бе усетила пробождане при мисълта да се изправи пред него. — След това ще отведа Чарити в приората Евърсби и ще останем там, докато Катлийн и Девън се върнат от Ирландия.

— Идваме с теб — каза Касандра.

— Не, по-добре да останете в Лондон. Тук има повече развлечения, а и лейди Бъруик се държи добре с вас. Тя силно ви желае успеха. Аз я разочаровах ужасно и тя ще има нужда от вас да ѝ повдигате духа и да ѝ правите компания.

— Ще живеете ли с Чарити в приората Евърсби? — попита Касандра.

— Не — отвърна тихо Хелън. — За всички ни ще бъде по-добре, ако двете с нея живеем някъде надалеч, където никой не ни познава. Освен всичко останало, така ще намалее и вероятността позорът ми да провали шансовете ви за брак.

— О, изобщо не се притеснявай за това — рече откровено Касандра. — Пандора няма изобщо да се омъжва. А аз определено не бих искала мъж, който да ме презира заради това, че сестра ми е въртиопашка.

— Харесва ми тая дума — рече замислено Пандора. — Въртиопашка. Звучи ми като птичка.

— Сигурно ще пее прекрасно — каза Касандра. — Искаш ли да чуеш Хора на въртиопашките в Си минор?

— Не — отвърна Хелън и непочтителността на сестрите ѝ я накара да се усмихне неохотно. — Престанете и двете — опитвам се да бъда мрачна и тъжна, а вие ме затруднявате.

— Няма да живееш много далеч. — Ръцете на Пандора я обгърнаха. — Двете с Чарити ще живеете с мен. Скоро ще започна да печеля пари, много, и ще купя една голяма къща.

Хелън я притисна силно към себе си.

— Мисля, че ще имаш огромен успех — промърмори тя и се усмихна, когато усети, как Касандра ги прегръща и двете.

— Аз също ще живея с вас — рече тя.

— Естествено — отсече Пандора. — Кой има нужда от съпруг?

ГЛАВА 30

Хелън се събуди, когато в стаята ѝ с поднос в ръцете влезе Агата, камериерката, която се грижеше за нея и близначките.

— Добро утро, милейди.

— Добро утро — отвърна сънено Хелън, протегна се и се извърна настрани. За миг е сепна, когато видя лицето на спящо дете.

Значи не беше сън.

Чарити спеше толкова дълбоко, че дори лекото подрънкване на чашите с чай върху приближаващия поднос не я накара да се размърда. Хелън я гледаше с леко изумление. Макар да беше ужасно слаба, бузките ѝ бяха по бебешки закръглени. Клепачите на огромните ѝ очи приличаха на хартиени, по повърхността им криволичеха деликатни сини венички, по-тънки от човешки косъм. Пулсирането им се виждаше под абсолютно гладката ѝ, някак прозрачна кожа. Хелън осъзна със страх колко уязвимо е това малко същество, крехка конструкция от деликатно свързани кости, плът и вени.

Тя седна внимателно в леглото и остави Агата да положи подноса в скута ѝ. Имаше една димяща чаша чай и сребърна купа с шоколад до друга празна чаша.

— Добре ли спа малката, милейди?

— Да. Мисля, че цяла нощ не помръдна. Агата... Не съм поискала да ми носиш чай в леглото, нали? — Тя обикновено закусваше и пиеше чая си долу, в стаята за закуска.

— Не, милейди. Графинята ми нареди да го донеса за вас, а шоколада за момичето.

— Колко мило от нейна страна. — В първия момент Хелън си помисли, че това е предложение за мир след неловката сцена от предишната вечер.

Скоро щеше да разбере, че не е така.

Забеляза подпъхнатия под чинийката малък правоъгълник, извади го и го разгърна.

Хелън,

след като помислих, съзрях очевидното решение на бъркотията, в която си се забъркала. Детето и отговорността за него падат върху племенника ми. Време е да разреши един от проблемите, които е създал. Вече му изпратих послание да прибере незабавно дъщеря си и да прави с нея каквото намери за добре.

Проблемът вече не е твой, както е и редно.

Очаквам господин Ванс да се появи до един час. Погрижи се детето да бъде облечено и готово. Нека се опитаме да не правим сцени, когато дойде моментът на заминаването му.

Така е най-добре. Ако не го осъзнаваш сега, скоро ще го разбереш.

Хелън остави бележката на подноса, като дишаше учестено. Стаята като че ли бавно се въртеше около нея. Ванс щеше да дойде, защото искаше Хелън да се омъжи за господин Уинтърборн, а Чарити пречеше на плановете му. А ако вземеше детето със себе си, то щеше да умре. Нямаше да я убие, но щеше да я остави при условия, при които Чарити нямаше да оцелее. Както беше постъпил и предишния път.

Ще я вземеш само през трупа ми. Хелън вдигна чашата и се опита да отпие от чая, но установи, че заради треперещите си ръце трудно може да улучи устата си. Топлата течност оплиска нощницата ѝ.

— Нещо не е както трябва ли, милейди?

— Не — отвърна Хелън и остави чашата на подноса, — но лейди Бъруик моли по най-бързия начин да облека и подготвя Чарити. Трябват ни дрехите, които носеше снощи. Ще помолиш ли госпожа Абът да ги донесе веднага в стаята ми? Трябва да поговоря с нея.

— Да, милейди.

— Вземи подноса, моля те, и го остави на масата.

След като Агата излезе от стаята, Хелън се измъкна от леглото и изтича до гардероба. Измъкна една плетена чанта, отнесе я до скрина и започна да хвърля разни неща в нея: четка за коса, носни кърпички,

ръкавици, чорапи и бурканче с мехлем. Сложи и кутията с невралгични прахчета — макар че нямаше да ги пие, докато пътуваше, може би щеше да има нужда от тях, щом пристигнеше до крайната си цел.

— Хелън? — Чарити седна в леглото и я погледна с големите си ясни очи. Кичур коса стърчеше над главата ѝ като птича перушина.

Хелън се усмихна въпреки задушавачата паника и отиде при нея.

— Добро утро, мое малко пиленце. — Прегърна я, а мъничките ръце я обгърнаха през кръста.

— Хубаво миришеш.

Хелън я пусна и я погали по главата, след което отиде до подноса със закуска и наля шоколад в празната чаша. Опита го с върха на кутрето си и установи, че е топъл, но не твърде горещ.

— Обичаш ли шоколад, Чарити?

Въпросът ѝ бе посрещнат с озадачено мълчание.

— Опитай и ще разбереш. — Хелън внимателно ѝ подаде чашата, като притисна малките пръстчета около топлия китайски порцелан.

Момичето опита, премлясна с устни и погледна Хелън с изумена усмивка. Продължи да пие на малки глътки, като се опитваше да удължи удоволствието.

— Ей сега се връщам, скъпа — промърмори Хелън. — Отивам да събудя сънливите си сестри.

Тя отиде спокойно до вратата. Щом се озова в коридора, хукна като полудяла към стаята на Касандра. Сестра ѝ спеше дълбоко.

— Касандра — прошепна Хелън, като я тупаше по рамото и я разтърсваше. — Моля те, събуди се. Помощ, нужда се от помощ.

— Много е рано — промърмори Касандра.

— Господин Ванс идва до час. Ще отведе Чарити. Моля те, трябва да ми помогнеш, искам бързо да напусна Рейвънел Хаус.

Касандра внезапно се надигна и я погледна изумено.

— Какво?

— Вземи Пандора и елате в стаята ми. Опитайте се да пазите тишина.

След пет минути близначките бяха в спалнята на Хелън. Тя им подаде бележката и двете се изредиха да я четат.

Пандора изглеждаше изпълнена с гняв.

— Проблемът вече не е твой — прочете тя на глас и бузите ѝ се покриха с червенина. — Мразя я.

— Не, не трябва да я мразиш — отвърна тихо Хелън. — Тя постъпва погрешно, но причините ѝ са добри.

— Не ме интересуват причините, резултатът е отвратителен.

Някой почука тихо по вратата.

— Лейди Хелън? — чу се гласът на домакинката.

— Да, влез.

Домакинката влезе с купчина сгънати дрехи в ръце.

— Всичките са изпрани и закърпени — каза тя. — От чорапите не е останало много, но ги заших, доколкото можах.

— Благодаря ви, госпожо Абът. На Чарити ще ѝ хареса да носи чисти дрехи. — Хелън посочи с жест детето в леглото, напомняйки им, че то чува всяка тяхна дума. Подаде бележката на домакинката и изчака жената да я прочете, преди да промърмори извинително: — Ще ми се да можех да ви обясня по-подробно, но...

— Вие сте Рейвънел, милейди — отвърна непоколебимо госпожа Абът. — Това ми е достатъчно. Какво планирате?

— Да отида на гара Ватерло и да хвана следващия влак за Хемпшър.

— Ще кажа на кочияша да приготви каретата.

— Не, ще отнеме много време, а и те ще забележат и никога няма да ми позволят да тръгна. Ще трябва да отида до главната улица през вратата за прислугата и да си хвана файтон до гарата.

Госпожа Абът изглеждаше разтревожена.

— Милейди, файтон...

— Не се притеснявай за това. Проблемът е, че щом господин Ванс осъзнае, че ме няма тук, той ще ме последва към гарата. Очевидно е, че приоратът Евърсби е единственото място, където бих могла да отведа Чарити.

— Ние ще те прикрием — каза Пандора. — Ще заключим вратата на спалнята ти и ще се престорим, че ти помагаме с Чарити.

— Аз ще поговоря с един от лакеите — каза тихо домакинката. — Ще се окаже, че когато господин Ванс се опита да потегли, на каретата му ще липсва основният болт.

Хелън импулсивно сграбчи ръцете ѝ и ги целуна.

Госпожа Абът изглеждаше леко притеснена от жеста ѝ.

— Моля ви, милейди. Ще пратя отново Агата да ви помогне с обличането.

— Ние ще се погрижим за останалото — каза Касандра.

Следващите няколко минути бяха изпълнени с трескава дейност и тихи реплики. Когато Агата се върна в стаята, Хелън вече беше облякла ризата и гащичките си и се бореше с корсета. В бързината си не можеше да закачи правилно кукичките.

Агата се приближи до нея, хвана най-горната и сърчно я закачи.

— Мама винаги казваше: „Бързото е бавно, а бавното е бързо“.

— Ще се опитам да го запомня — рече печално Хелън.

След като приключиха с корсета, камериерката отиде до гардероба.

— Не, недей — каза Хелън, щом осъзна какво търси жената. — Няма да нося турнюр.

— Милейди? — попита сепнато камериерката.

— Просто забоди отзад полите на полата ми за пътуване — настоя Хелън. — Днес не е нужно да пристъпвам с малки стъпки, трябва да *бързам*.

Агата бързо се върна с черната пола и бяла блуза.

В другия край на стаята Касандра обличаше Чарити с впечатляваща скорост, като ѝ обясняваше с усмивка, че отива на разходка с Хелън.

— Пандора, тя няма боне или палто. Ще ѝ донесеш ли някой шал?

Пандора изхвърча от стаята и се върна с един шал и малка, поръбена с кант шапчица. Той като нямаше особена разлика в стиловете на женските и момичешките шапки, тя щеше да свърши добра работа.

След като помогна на Хелън да си облече черния пътнически жакет, Агата попита:

— Да изтичам ли до кухнята да ви донеса нещо за из път, милейди?

Касандра се обади от прозореца, до който се бе приближила, след като бе чула шумове отвън.

— Няма време — рече напрегнато тя. — Каретата на господин Ванс пристигна.

Агата събра разпуснатите коси на Хелън, усука ги набързо, измъкна няколко фуркета от собствената си прическа и оформи обикновен кок. Пандора грабна една шапка от гардероба и я подхвърли на камериерката, която я улови във въздуха и я закрепил точно над кока.

— Имаш ли пари? — попита Касандра.

— Да. — Хелън отиде до плетената чанта, измъкна от нея чифт ръкавици и стегна връзките ѝ. — Чарити — каза тя, като разтегна устни в усмивка, — готова ли си за излизане?

Детето кимна. С шапката, която прикриваше орязаната ѝ коса, и шала, който покриваше по-голямата част от униформеното ѝ облекло, тя изглеждаше чиста и спретната.

Касандра прогледна към Хелън.

— Изглеждаш толкова спокойна.

— Сърцето ми ще се пръсне — каза Хелън. — Да се сбогуваме бързо.

Касандра я целуна по бузата.

— Обичам те — прошепна тя и се наведе да прегърне Чарити.

Пандора я последва, като целуна Хелън и се наведе, като взе лицето на Чарити в шепите си. Детето помисли, че иска отново да прегледа зъбите му, както предишната вечер, и отвори уста, за да покаже долните си резци.

Пандора се ухили. Затвори малката уста с пръст и целуна Чарити по носа. После се изправи и погледна делово Хелън.

— Ще се опитаме да ти спечелим колкото се може повече време.

Хелън грабна чантата, улови Чарити за ръката и излезе след Агата от стаята. Щом прекрачи прага, вратата се затвори и ключът се завъртя решително в ключалката.

ГЛАВА 31

По пътя към гара Ватерло с файтона, който подскачаше и се клатушкаше опасно, Хелън откри, че ѝ е по-лесно да бъде смела в присъствието на дете, отколкото когато е сама. Беше толкова непоколебима в решението си да запази Чарити от всякакви тревоги, че се улавяше да прави абсурдни коментари, като „Не беше ли вълнуващо това?“, когато едва не се блъснаха в един омнибус, или „Колко ободряващо!“, когато едно от колелата хлътна в дупка и файтонът за миг се озова във въздуха. Чарити мълчеше и гледаше хаотичния свят, който прелиташе покрай тях. Притежаваше изумителната готовност да понася неудобства или притеснения, без да се оплаква. Редките похвали, които Хелън бе получавала в детството си, винаги бяха свързани точно с това ѝ качество. Не бе несигурна, че е добро.

Файтонът спря на Ватерло Роуд до едно от масивните влакови депа. Хелън плати на кочияша, сграбчи чантата си и слезе от колата. Посегна към Чарити, която полускочи, полупадна в ръцете ѝ. Хелън я улови и я сложи да стъпи на паважа. Изпълни я чувство за триумф. *Нямаше да успее да се справя, ако носех турнюр.* Стиснала чантата в едната си ръка и ръчичката на Чарити в другата, тя се вля в тълпата, която се изливаше в гарата.

До гишетото за билети се стигаше по тясна пътека, която криволичеше между множество временни постройки. Гарата беше в процес на поредно разширяване и в резултата на това чакалните и зоните за обслужване бяха сковани набързо и небоядисани. Без да пуска ръката на Чарити, Хелън се нареди на опашката и се загледа в забързаните чиновници и носачи, които сновяха покрай чакащите за билети. Най-послед дойде нейният ред и продавачът я уведоми, че следващият влак за гара Олтън заминава след час и половина.

Хелън купи два билета за първа класа. Изпита облекчение, че не са изпуснали влака, но ѝ се искаше да не се налага да чакат толкова дълго. Дано близначките и слугите успеяха да задържат Ванс достатъчно дълго, за да не успее да стигне до гарата, преди да са

потеглили. Отведе Чарити до група павилиони, които продаваха вестници, книги, евтини списания и седмичници, пакетирани сандвичи, бързи закуски и чай. След като купи чаша мляко и кифличка за Чарити, Хелън огледа павилионите за книги и взе няколко с илюстрирани детски приказки.

Отидоха в чакалнята на първа класа, обзаведена с дървени пейки без облегалки. Някои пътници се оплакваха от липсата на тапицирани седалки и от грубите, небоядисани стени, докато други чакаха стоически. Хелън намери празна пейка в ъгъла и седна на нея заедно с Чарити, като остави чантата на земята, до краката им. Докато малкото момиче пиеше млякото и ядеше кифлата, Хелън отвори една книжка и я прелисти.

Чарити посочи въодушевено картинката с трите мечки.

— Прочети ми тази, Хелън. Тази.

Хелън се усмихна.

— Не ти ли омръзна?

Чарити поклати глава.

Докато Хелън търсеше началото на приказката, тя зърна едно друго заглавие: „Червените обувки“. Спря се за миг и се намръщи.

— Чакай малко, трябва да оправа нещо. — С няколко сръчни движения откъсна листите с омразната приказка от книгата. За съжаление с тях трябваше да си отиде и началото на „Джак и бобеното зърно“, но Хелън реши, че си струва жертвата.

Чула звука от късането на хартия, една седяща наблизо жена погледна към тях. Намръщи се неодобрително, щом видя как книгата се унищожаваше по този начин. Изпълнена с бунтарски дух, Хелън срещна презрителния поглед на жената и бавно смачка листите в ръката си, облечена в ръкавица. След като пусна хартиеното топче в чантата си, тя каза със задоволство:

— Така е по-добре. — Намери „Трите мечки“ и започна тихо да чете на Чарити.

Минутите течаха и Хелън често поглеждаше нагоре със страх, че ще види как Албион Ванс крачи към нея. Какво да прави, ако ги откриеше? Дали ще се опита да ѝ отнеме Чарити насила? В публичния конфликт между жена и добре облечен, порядъчен на вид мъж, той сигурно щеше да спечели. Никой нямаше да помръдне пръст, за да ѝ помогне.

Стаята не се отопляваше и краката на Хелън се вкочаниха от леденото течение. Тя размърда пръстите си, докато не започна да чувства неприятни бодежи. Пейката ѝ се струваше все по-твърда, а и Чарити изгуби интерес към книгата. Облегна се, трепереща, на тялото ѝ. Хелън уви по-плътно шала около слабичката ѝ фигура и съжали, че не е взела одеялце. От чакалнята излизаха хора, влизаха други, и непрекъснатите викове и влакови свирки започваха да ѝ лазят по нервите.

Някой тръгна право към нея и тя разтревожено вдигна глава, сърцето ѝ заби ускорено. За нейно облекчение не беше Албион Ванс, а дребният, възрастен чиновник, който ѝ беше продал билетите. Той имаше благо лице и сиви мустаци със завити краища, които създаваха впечатлението за неизменна усмивка.

— Простете, мадам — каза тихо той. — Вие ли сте за следващия влак до гара Олтън?

Хелън кимна леко, изненадана, че се обръщат към нея с „мадам“, а не с „госпожице“, но си спомни, че се беше представила като госпожа Смит.

— Ще има закъснение поне с един час.

Хелън го изгледа смаяно.

— Мога ли да попитам защо?

— Има престой извън гарата, защото не ни достигат платформите. Един специален влак е причина за закъснението на всички отпътуващи влакове.

Още един час чакане. Още един час за Албион Ванс да я открие.

— Благодаря ви, че ме информирахте.

Той заговори още по-тихо.

— Мадам, предвид обстоятелствата и като виждам, че сте единствената тук с дете... желаете ли да отидете в по-удобна чакалня? Не я предлагаме винаги, разбира се, но на малката като че ли ѝ е студено...

— Наблизо ли е другата чакалня? — попита предпазливо Хелън.

Усмивката му накара мустаците да щръкнат още повече.

— Кабинетите зад гишето за билети. Там е по-топло и по-тихо оттук. Можете да отдъхнете в някой мек стол, докато чакате.

Предложението беше неустойимо. Не само щеше да им бъде по-удобно, но ѝ щяха да са скрити от погледите.

— Не бих искала да изпусна влака — рече неуверено тя.

— Ще следя часовника.

— Благодаря ви. — Хелън оправи шала и шапката на Чарити. —

Ще отидем да почакаме в друга стая, където е по-топло — прошепна тя и взе чантата си, без да обръща внимание на безбройните болезки в тялото си. Двете тръгнаха след чиновника покрай гишетата за билети и минаха през една врата, която ги отведе до поредица от кабинети. Чиновникът отиде до последния в редицата и отвори вратата пред Хелън.

Стаята беше приятна, поддържана, с карти по стените и писалище, отрупано с графици, книги и памфлети, а през прозореца със спуснати щори се разкриваше частична гледка към една от основните платформи. Зад писалището беше разположен малък стол, а ъгълът бе зает от голямо кресло.

— Така приемливо ли е, милейди?

— Да. Благодаря ви. — Тя му се усмихна, макар нервите ѝ да настръхнаха от внезапно предчувствие.

Чиновникът излезе от кабинета и Хелън се зае да настани удобно Чарити. Сложи я в голямото тапицирано кресло, подпря я с чантата, за да има на какво да се облегне и я зави с шала. Чарити веднага се сгуши в стола.

Хелън отиде до прозореца и се загледа в платформата.

В този миг я осени нещо. Чиновникът не я ли беше нарекъл „милейди“?

Да. Беше толкова свикнала с това обръщение, че не му беше обърнала внимание. Но той нямаше как да знае, че тя носи титла. Не му беше казала истинското си име.

Стомахът ѝ се сви от ужас.

Хелън отиде до вратата и я отвори. Пътят ѝ препречи мъж в тъмен костюм и ниско спусната над очите шапка. Тя разпозна първо шапката, а след това и сините очи.

Това беше младият мъж, който бе помогнал на нея и доктор Гибсън, когато онези мъже ги бяха притеснявали на връщане от сиропиталището „Степни“.

Хелън се втренчи сепнато в него и попита с треперлив глас:

— Защо сте тук?

Той се усмихна леко, като очевидно се опитваше да я успокои.

— Наглеждам ви, милейди.

Тя си пое дъх.

— Сега ще си взема детето и ще си вървя.

— Боя се, че това е невъзможно.

— Защо?

— Трябва да почакате още малко.

Вратата се затвори под носа ѝ.

Хелън стисна юмруци, ядосана на него, на ситуацията, в която бе изпаднала, и най-вече на себе си. *Не трябваше да се доверявам на непознат.* Беше постъпила много глупаво. Сълзите пареха очите ѝ и тя се опита да запази самообладание. След като си пое дълбоко дъх няколко пъти, Хелън погледна към Чарити, която се унасяше в сън, изморена от достатъчното нови неща, които бе видяла досега.

Тя отиде до прозореца, вдигна щорите и погледна към платформа номер осем. Влакът, който спираше на нея, имаше същия номер като онзи, който бе написан на билета ѝ. Значи все пак нямаше закъснение.

Страх и решителност бушуваха в гърдите ѝ. Тя отиде до стола, вдигна Чарити и грабна чантата. Пъшкаща от усилието, тя отнесе спящото дете до вратата и я ритна с крак.

Тя се отвори и младият мъж я погледна въпросително.

— Нуждаете ли се от нещо, милейди?

— Да, трябва да вървя. Влакът ми е на платформата.

— Ще трябва да изчакате още няколко минути.

— Не мога да чакам. И кой сте вие? Защо правите това?

Вратата отново се затвори и за изумление на Хелън ключът се превъртя в ключалката. Младата жена отчаяно затвори очи.

— Съжалявам — прошепна тя, притискайки устни към главата на Чарити. — Съжалявам. — Отнесе я обратно в стола, настани я удобно и закрачи из кабинета.

След още няколко минути чу мъжки гласове пред вратата. Краткият разговор бе проведен на тих глас.

Вратата се отключи, някой влезе вътре и Хелън застана пред Чарити, за да я защити. Сърцето ѝ заби като полудяло, когато погледна към мъжа.

— Рис? — прошепна изумено тя.

Той влезе в кабинета и я погледна със студен обсидианов поглед. Главата му се наклони леко, когато я подмина и се приближи до

спящото в креслото дете.

Хелън осъзна, че Рис никога не ѝ се беше ядосвал истински. Не и както сега.

Изнервена от мълчанието му, тя заговори неуверено:

— Трябва да се кача на влака за Хемпшър.

— Можеш да хванеш следващия. А сега ще ми кажеш какво става, по дяволите. — Очите му се присвиха. — Като начало ще ми обясниш какво правиш с дъщерята на Албион Ванс.

ГЛАВА 32

Беше унизително да бъде измамена и хваната на тясно по този начин. Освен това беше вбесяващо.

Хелън погледна към Чарити, която спеше спокойно в креслото.

— Не искам да я будя. Има ли друго място, където да поговорим?

Без да каже нито дума, Рис я изведе от стаята. Тя мразеше начина, по който я насочваше, поставил ръка на врата ѝ, сякаш беше някакво безпомощно коте. Фактът, че го правеше пред очите на този... наемник, или какъвто там беше младият мъж, я караше да се чувства още по-зле. Той я избута в един малък кабинет от другата страна на коридора и се спря, за да каже на мъжа:

— Рансъм, не пускай никого при детето.

— Да, сър.

Стаята беше по-малка, побираше единствено писалище, стол и шкаф. Фигурата на Рис сякаш изпълни по-голямата част от празното пространство. Той гледаше пресметливо и самоуверено, и Хелън разбра какво чувстват неговите бизнес съперници, когато седнат на масата срещу него.

Тя отстъпи до стената между писалището и вратата, като все още усещаше тежестта на ръката му върху врата си.

— Онзи човек в коридора... за теб ли работи?

— От време на време.

— Наел си го да ме следи.

— Първо го наех да следи Ванс. Научих, че се е захванал с някакви непочтени дела и нямах никакво намерение да бъда подхлъзнат от копелето. За моя изненада ми докладваха, че Ванс не само е посетил Рейвънел Хаус, но и двамата сте се срещнали на следващия ден за личен разговор в музея. — Последва вледеняваща пауза. — Стори ми се интересно, че пропусна да ми го споменеш.

— А *ти* защо не каза нищо? — възрази му Хелън.

— Искях ти да ми кажеш. Дадох ти много възможности онази нощ в магазина.

Тя почувства как се изчервява при спомена. Рис изгледа подигравателно руменината ѝ, но милостиво ѝ спести коментара си.

— Но аз премълчах — каза Хелън. — Затова ти каза на господин Рансъм да ме проследи.

— Стори ми се добра идея — съгласи се той с нотка на сарказъм в гласа. — Особено когато двете с доктор Гибсън решихте да се замъкнете посред нощ на доковете в Ийст Енд.

— Тя ли ти каза, че Чарити е дъщеря на господин Ванс?

— Не, Рансъм подкупил домакинката на сиропиталището. Когато притиснах доктор Гибсън и я попитах за това, тя ми каза да вървя по дяволите.

— Моля те, не я обвинявай — тя дойде с мен само защото ѝ казах, че ако не пожелае да ми помогне, ще отида сама.

По някаква причина това разклати самоконтрола на Рис.

— Господи, Хелън. — Той се извърна настрани, сякаш търсеше нещо, което да строши. — Каж ми, че нямаше да отидеш сама. Каж ми, иначе се заклевам, че...

— Нямаше — каза бързо тя. — И не отидох. Взех доктор Гибсън с мен за по-сигурно.

Рис се извърна към нея и я изгледа с убийствен поглед. Червенината ѝ се засили.

— Казваш го така, сякаш тя може да ти осигури достатъчно защита! Мисълта, че двете се промъкват по Бътчър Роу, през тълпата от курви и крадци...

— Никой не се е промъквал — отвърна раздражено Хелън. — Отидох там, защото нямах друг избор. Трябваше да се убедя, че Чарити е в безопасност и... тя не беше. Сиропиталището е неописуемо и тя е била изпратена там само защото никой не я иска... но аз я искам. Искам я и ще я задържа, и ще се грижа за нея.

Гневът му най-накрая изригна.

— *Защо*, по дяволите? Тя не е твоя!

— *Тя ми е сестра* — изтърси Хелън и от гърдите ѝ се отрони ридание.

Рис пребледня под бронзовия си тен. Погледна я така, сякаш беше някаква непозната, и бавно се отпусна на ръба на писалището.

— Ванс и майка ми... — Нови ридания я принудиха да млъкне.

В стаята цареше пълна тишина.

Цяла минута ѝ бе необходима, за да овладее чувствата си и да заговори отново:

— Съжалявам. Не трябваше да те заблуждавам, но не знаех как да ти кажа, след като научих за това. Ужасно съжалявам.

Гласът му прозвуча бавно и объркано:

— Кога го разбра?

Хелън му обясни всичко. Господи, беше се изморила да го разказва. За нея вече нямаше никаква надежда, беше непоколебима като прокълнатата душа при последното си изповядване. Гърчеше се в агония, докато една след друга късаше и последните връзки между тях. Но същевременно изпитваше и облекчение. След това вече нямаше от какво да се страхува.

Рис слушаше с наведена глава, вкопчил пръсти в писалището.

— Исках просто още малко време с теб — завърши Хелън, — преди да разваля годежа. Постъпих егоистично. Трябваше да ти кажа веднага. Само че имах чувството, че като те изгубя, ще умра, и не можех... — Тя млъкна, изумена колко мелодраматично бяха прозвучали думите ѝ, колко приличаха на манипулиране, макар да бяха истина. Миг по-късно успя да продължи по-спокойно. — Ти ще оцелееш и без мен. Тя няма. Очевидно вече не можем да се оженим. Мисля, че ще е най-добре, ако напусна завинаги Англия.

Искаше ѝ се Рис да каже нещо. Искаше ѝ се да я погледне. А най-силно желаше той да не диша по този начин, с неестествено контролирана енергия, което оставяше усещането, че всеки момент ще се случи нещо ужасно.

— Всичко си решила, нали? — попита той, без да вдига глава.

— Да. Ще заведа Чарити във Франция. Мога да се грижа за нея там. Ти можеш да продължиш живота си тук, а аз няма да... притеснявам никого.

Той промърмори тихо две думи.

— Какво? — попита изненадано тя и се наведе, за да го чуе по-добре.

— Казах, *само опитай*. — Рис се оттласна от бюрото, озова се до нея със зашеметяваща бързина, загради тялото ѝ със своето и заби юмруци в стената от двете ѝ страни. Стаята се разтресе. Той впи поглед в изуменото ѝ лице. — Опитай се да ме напуснеш и ще видиш какво ще стане. Върви във Франция, върви, където искаш и виж колко

време ще ми е нужно да те намеря. И пет шибани минути няма да минат! — Рис дишаше тежко, без да откъсва поглед от очите ѝ. — Обичам те. Не ми пука, ако ще баща ти да е самият дявол. Можеш да забиеш кинжал в сърцето ми, ако ти харесва, а аз ще лежа там и ще те обичам до последния си дъх.

Хелън се сгърчи в агония. Лицето му се размаза пред очите ѝ.

— Ти... не искаш да живееш с две от дъщерите на Албион Ванс. — Или поне си мислеше, че го е казала. Плачеше твърде силно.

— Знам какво искам. — Той я придърпа към себе си, главата му се извиси над нейната.

Тя вяло се опита да се извърти настрани и устните му улучиха брадичката ѝ, дъхът му опари кожата ѝ. Опита се да го отблъсне, но все едно буташе тухлена стена.

— Пусни ме — проплака отчаяно Хелън с ясното съзнание, че той е взел решение, без да мисли. Но силата на волята му, силата на желанието му не можеха да променят фактите. Тя трябваше да го накара да разбере.

Той я целуваше по шията, брадата му драскаше нежната ѝ кожа, докато не я зачерви. Но устните му бяха нежни, когато се спряха върху трапчинката на гърлото ѝ, където се усещаше пулсът ѝ.

— К-каза, че всяко негово дете е демонско изчадие.

Той вдигна рязко глава и я погледна яростно.

— Нямах предвид теб. Каквото и проклето нещо да съм казал, никога не съм имал предвид теб.

— Винаги, когато ме погледнеш, ще се сецаш, че съм наполовина негова.

— Не. — Дланта му се притисна към бузата ѝ и палецът му избърса сълзите. — Ти си изцяло моя. — Гласът му бе дълбок и разтърсващ. — Всяко косъмче на главата ти, всяка част от теб е създадена да я обичам.

Той се наведе над нея и тя се опита да го отблъсне, за да каже нещо, но бе затисната от възбудена мъжка плът, която я разсея дотолкова, че скоро забрави какво искаше да каже. Съпротивата ѝ отслабна, решителността ѝ се сломи и той се възползва от това, за да покрие с целувки всяко нежно местенце, което успя да открие. Вече я поглъщаше нежно, обливаше я с бавен огън, докато тя се отпусна със стон в прегръдките му. Усети как той сваля малките гребенчета, които

придържаха шапката ѝ, и я захвърля настрани. Ръцете му обхванаха главата ѝ, повдигнаха лицето ѝ нагоре и той жадно впи устни в нейните.

— Рис — успя да каже тя, като се извиваше в прегръдките му. — Престани. Това няма да реши нищо. Изобщо не си помислил върху това, което обещавах.

— Няма нужда. Искам те.

— Но това не е достатъчно, за да оправи всичко.

— Разбира се, че е — обяви той, толкова арогантно и упорито, че Хелън просто не знаеше какво да каже. Рис се взря в полуотворените ѝ устни и очите му потъмняха по начин, който я накара да потръпне. Гласът му прозвуча дрезгаво: — Проклетата да си, щом смяташ, че мога да оцелея без теб. Трябва да те накажа заради това, *cariad*. Часове наред... — Устата му погълна нейната в замайващи и откровено сексуални обещания, които ускориха пулса ѝ.

След известно време той повдигна глава, бръкна в джоба на палтото си и извади мека бяла кърпичка. Подаде я на Хелън, без да сваля ръка от раменете ѝ в подкрепяща, покровителствена прегръдка, докато тя бършеше очите си и си духаше носа.

— Каж ми от какво се страхуваш — рече тихо той.

— Скандалът няма да отшуми — рече нещастно тя. — Хората ще говорят зад гърба ни, ще злословят, ще казват най-ужасните неща...

— Свикнал съм.

— От мен се очаква да ти помогна да се издигнеш в обществото. Но сега това няма да се случи. Двете с Чарити сме... — от устните ѝ се отрони ридание — ... бreme.

— Не и в моя свят, *cariad*. Само в твоя. Само в онзи тънък като бръснач слой, в който твърдо бях решил да се впиша. — Устните му се изкривиха в подигравателна усмивка. — Единствено заради гордостта ми. За да се изфукам, да докажа, че един уелсец може да получи каквото си пожелае. Но това вече не означава нищо за мен. Само ти имаш значение.

— А Чарити?

Лицето му стана безизразно.

— Тя също има значение.

Хелън знаеше, че той се опитва да свикне с тази мисъл. Но знаеше също колко много иска от него. Твърде много.

— Няма да е достатъчно само да я търпиш. Израснах със студен и дистанциран баща и... — Тя млъкна и преглътна с усилие.

— Погледни ме. — Той повдигна брадичката ѝ. — Мога да я обичам, Хелън. — Когато тя се опита да извърне поглед, хватката му се стегна. — Колко трудно може да е? Половината от нея е същата като половината от теб.

— Половината от Албион Ванс — рече горчиво тя. — Не можеш да го пренебрегнеш просто така, като кажеш, че няма значение.

— *Cariad*, в това няма нищо просто. Но ако искаш продължително, прочувствено обсъждане на чувствата ми, не мога да ти помогна. Аз съм от Северен Уелс, където изразяваме чувствата си, като хвърляме камъни по дърветата. През последния половин час съм имал повече чувства, отколкото през целия си досегашен живот и почти съм изчерпал лимита си.

— И все пак това не означава...

— Обичам всичко, от което си направена. Всичко.

Той като че ли смяташе, че това е последната дума.

— Но...

— Престани да спориш — рече нежно той, — или ще намеря по-добри занимания за устата ти.

— Рис, не можеш...

Той изпълни обещанието си, като притисна устните си към нейните. В първия миг тя застина и не реагира, но Рис продължи да я целува силно и тя постепенно омекна. Целувките ставаха все по-страстни и продължителни, краката ѝ омекнаха, заля я тъмен поток от чувства и тя потъна в дълбините на удоволствието.

Туп-туп-туп. Хелън изстена, възмутена от дразнещите удари с юмрук по вратата.

Рис изсумтя ядосано и посегна към бравата. Отдръпна се от Хелън и стрелна със смъртоносен поглед Рансъм, който стоеше на прага, извърнал учтиво глава настрана.

— Дано си струва — изръмжа Рис. Хелън облегна пламналата си глава на гърдите му. Двамата мъже размениха няколко неразбираеми думи. Гърдите на Рис се повдигнаха под лицето ѝ в тиха въздишка. — Струва си. — Той неохотно отмести Хелън, като я подкрепяше, докато възстанови контрола си. Тя беше замаяна, краката ѝ трепереха.

— Любов моя — промърмори той, — искам двете с Чарити да отидете с Рансъм; той ще те отведе в каретата ми. След минутка ще дойда и аз.

— Къде отиваш? — попита тя.

— Трябва да се погрижа за нещо.

— Свързано ли е с господин Ванс? Той тук ли е?

Рис се взря в разтревоженото й лице, усмихна се и я целуна.

— Само ще отида да му кажа две думи.

Хелън отиде до прага и изпрати с поглед Рис, който се отдалечи с широки крачки по коридора.

— Наистина ли ще направи само това? — попита тя:

Рансъм я погледна косо.

— Засега. Но ако аз бях на мястото на господин Ванс... след това щях да се погрижа да поддържам огромно разстояние между мен и Уинтърборн.

След като размени няколко думи с прошарения чиновник и му подаде един златен суверен, Рис отиде на осма платформа, където последните пътници се качваха на влака, а носачите разтоварваха последните колички с багаж.

Снежнбялата коса на Албион Ванс сияеше изпод бомбето му. Той сочеше един от вагоните първа класа, докато стоеше на перона заедно с трима униформени служители: началникът на платформата, пазачът на влака и кондуктора.

Ванс искаше от тях да потърсят Хелън. Беше спокоен и уверен, хищник, който не подозира, че го преследва по-голям хищник.

Рис се спря в началото на платформата и се замисли... ако първия път, когато бе видял Хелън, знаеше, че този мъж й е баща, дали това щеше да има значение?

Може би в началото. Не беше сигурен. Но нямаше никакво съмнение, че накрая щеше да се поддаде на неустоимото й привличане, на магията, в която винаги го бе държала. В съзнанието му между Хелън и Ванс нямаше никаква връзка, въпреки физическата им прилика, общата кръв или наследствеността. В Хелън имаше само добро. Този нежен, смел дух, тази идеална смесица от сила и доброта си бяха изцяло нейни.

Все още го ужасяваше мисълта, че предишната вечер тя бе отишла в Ийст Енд. Макар да бе научил за това от Рансъм доста покъсно, след като знаеше, че вече е в безопасност, той едва не рухна.

— Сигурен ли си, че не е пострадала? — беше попитал поне десетина пъти и уверенията на Рансъм, че всичко е наред, не го удовлетворяваха достатъчно.

През последните осемнайсет часа Рис бе започнал да разбира по-добре горкия Йоан Крю и избора, който приятелят му бе направил след смъртта на Пеги. Трябваше да накара Хелън да разбере, че като рискува собствения си живот, тя рискува и неговия. Загубата ѝ щеше да го съсипе. Нямахше да я преживее.

Но в този момент тя се нуждаеше най-силно от защита от мъжа, който стоеше пред него. Докато гледаше Албион Ванс, Рис почувства как културната, човешката половина от същността му бива погълната от онази негова страна, която винаги се бе старал да скрива. Онази от ранните, по-бурни времена на живота му, когато проявите на насилие бяха обичайни и необходими. Беше способен на неща, които предпочиташе хората да не знаят... и онова, което бе готов да стори с Албион Ванс, определено попадеше в тази категория.

Рис бавно приближи групата мъже. Началникът на платформата го забеляза пръв и изгледа подозрително едрия, намръщен непознат, който не носеше палто, шапка или ръкавици. Забелязали погледа му, останалите също се обърнаха.

Когато Ванс го разпозна, по лицето му се смениха няколко емоции — изненада, гняв, раздражение, поражение.

— Тя не е във влака — рече Рис с равен тон. — При мен е.

Ванс въздъхна и се обърна към служителите на железницата.

— Май вече нямам нужда от услугите ви. Вършете си работата.

Тъй като не съществуваше друг начин да напусне платформата, Ванс бе принуден да мине покрай Рис.

Разнесе се досадното биене на камбана и локомотивът отговори с две къси, пискливи изсвирвания.

— Трябваше да кажа на Хелън, че детето е умряло — заяви след миг Ванс. — Не очаквах да прояви такъв интерес към това създание. Но такива са жените, емоциите замъгляват здравия им разум.

Рис не отговори. Щом чу името на Хелън от устата му, той почувства неустойимо желание да го сграбчи, да натроши костите и

ставите му с голи ръце и да го хвърли върху линията.

— Какво ще правиш с нея? — попита Ванс.

— Със сирачето ли?

— Не. С Хелън.

Рис стисна юмруци. *Спри да произнасяш името ѝ.*

— Ще се ожена за нея.

— Дори сега? О, Боже. Какво чудесно котило от чудовища ще се пръкне. — Гласът му прозвуча развеселено. — А внуците ми ще наследят богатството ти.

Когато стигнаха в подножието на тесния мост за пешеходци, Рис сграбчи Ванс за реверите и го блъсна към подпорните колони.

Очите на онзи се разшириха и лицето му пламна. Той сграбчи задъхано китката на Рис.

Уинтърборн се наведе към него и заговори тихо:

— Когато бях малък, баща ми ме прати един следобед да работя при месаря, който си беше наранил ръката и имаше нужда от помощ при разфасоването на месото. Повечето мъже изпитват естествено отвращение към подобна работа. В първия момент ти се преобръщат червата. Но аз скоро свикнах да разрязвам трупа на прасето по гръбначната кост, да разсичам ребрата на овцете и да чупя челюстта на телешка глава, за да отрежа езика ѝ, без да се замисля. — Той нарочно направи пауза. — Ако някога се опиташ отново да разговаряш с жена ми, ще те накълцам като агнешки пържоли. Ще ми отнеме десет минути и преди да съм приключил, ще ме молиш да те убия. — Той отпусна хватката си и леко го блъсна назад.

Ванс приглади палтото си и го изгледа с враждебност и презрение.

— Да не мислиш, че се страхувам от теб?

— А трябва. Всъщност трябва да напуснеш Англия. Завинаги.

— Аз съм наследник на графство, невъзпитана свиньо. Сигурно си луд, щом смяташ, че ще можеш да ме накараш да живея в изгнание.

— Добре. Предпочитам да останеш.

— Да — отвърна саркастично Ванс, — за да ти доставя удоволствието да ме накълцаш като овнешко филе, разбирам.

— Дали? — стрелна го с убийствен поглед Рис. — Години наред твърдиш пред света колко мразиш уелците. Колко нецивилизован е народът ми, колко брутален. Колко е дивашки. Нищо не знаеш. Така и

не успях да забравя писъците на Пеги Крю, докато тя умираше при раждането. Сякаш някой използваше рибарска кука, за да изкара навън органите ѝ един по един. Някой ден ще опитам това върху теб, Ванс. И тогава ще разберем дали можеш да крещиш по-силно.

Яростната искреност в гласа на Рис накара усмивката на Ванс да изчезне. На лицето му най-после се появи истински страх: очите му се изцъклиха, напрегнатите лицеви мускули леко потрепваха.

— Напусни Англия — посъветва го тихо Рис. — Или животът ти ще бъде кратък.

ГЛАВА 33

След като размени няколко думи с Рансъм, който чакаше пред каретата, Рис влезе в нея и удари по тавана, за да даде знак на кочияша. После седна на седалката до Хелън, която се беше облегнала в ъгъла с детето в скута си. Изглеждаше в необичаен за нея безпорядък, с разрошена коса, замаяна и напрегната.

— Добре ли мина срещата ти? — попита неуверено тя.

— Аха. — Рис я погали по бузата и се взря в очите ѝ. — Сега се отпусни — промърмори той. — С мен си в безопасност. Той повече няма да те притеснява.

Когато погледът ѝ срещна неговия, челото ѝ се изглади и тя въздъхна. Тревогата ѝ като че ли премина в тиха увереност.

— Къде ни водиш? — попита тя, когато каретата потегли по Ватерло Роуд.

— Къде искаш да отидеш?

— Където и да е — отвърна без колебание тя, — стига да съм с теб.

Доволен от отговора ѝ, той я възнагради с целувка и усети как малкото момиче се свива между тях.

Тогава за пръв път погледна детето, което бе обещал да отгледа като свое. То приличаше ужасно много на Хелън със своите невинни кръгли очи и златисто сребърна коса. Стана му смешно, когато детето се обърна и прегърна собственически Хелън, поглеждайки го с крайчеца на окото си. Без да иска бутна шапката си. Показа се къса коса, която изглеждаше така, сякаш е кълцана с градинарска ножица.

— Ще отидем у дома на Корк Стрийт, където ще останем до края на деня — каза Рис, като насочи отново вниманието си към Хелън. — Ще уредя довечера да тръгнем със специален влак за Северен Уелс.

— Бягаме ли?

— Аха, вече съм се заел с целодневната задача да те пазя. Мога или да се ожения за теб и да го правя лично, или да наема дузина мъже, които да те следват навсякъде. — Той отпусна ръката си върху

облегалката на седалката и се заигра с кичур коса, който висеше над ухото ѝ. — Можеш да напишеш бележка на лейди Бъруик и близначките, за да им разкажеш какво се случи. — Устните му трепнаха в мрачна усмивка. — Може да пратиш писмо и на Триниър и Рейвънел — опитай се да представиш нещата така, че да не ги накарат да ме връхлетят като Божи гняв.

— Те ще разберат — отвърна тихо Хелън и притисна буза към дланта му.

Рис щеше да я целуне отново, но детето се извъртя в скута ѝ и го погледна с открито любопитство.

— Кой е този?

— Той... скоро ще ми стане съпруг.

Рис бръкна в палтото си и извади кутийка с ментови бонбони. Лапна един и протегна отворената кутийка към нея.

— Искаш ли бонбонче, *buchan*?

Тя протегна предпазливо ръка и си взе едно. Щом отхапа от него, на лицето ѝ се изписа доволна изненада.

Рис забеляза мръсотията под ноктите ѝ и във вътрешността на ухото и попита Хелън:

— Защо никой не я е изкъпал както трябва?

Хелън отговори тихо със загрижен поглед:

— Наказанията в сиропиталището я карат да приема банята с известна... неохота.

Рис се намръщи, чудейки се какво ли са причинили на това малко създание, та да се страхува от къпането.

— *Wfft.*

Секунди по-късно чу отговора.

— *Wfft.*

Погледна към детето, което беше изимитирало перфектно звука. Устните му потръпнаха.

— Опитайте ли с мехурчета? — попита той Хелън.

— Мехурчета?

— Ами да, вана, покрита със сапунени мехурчета, с които да си играе.

Чарити му заговори за пръв път:

— Не обичам ваните.

Рис я погледна въпросително:

— Дори приятните топли вани?

— Да.

— На цветя ли искаш да миришеш или на овца?

— На овца — бе незабавният отговор.

Рис потисна усмивката си. Реши да опита с подкуп и попита:

— Искаш ли тръбичка, за да издухваш балончета във въздуха?

Чарити кимна, докато гризеше последните остатъци от бонбона.

— Добре. Ще ти дам, ако седнеш във вана с вода и сапунени мехури.

Тя изяде остатъка от бонбона, преди да каже:

— Без вода.

— Само малко вода, *buchan* — започна да я уговаря той. — Не можеш да получиш балончета без нея. Само толкова — показа ѝ с пръсти той.

Детето го изгледа преценяващо. После бавно протегна ръка и събра пръстите му.

Рис се засмя.

— Ти си родена за преговори.

Хелън ги наблюдаваше съсредоточено.

За негова изненада Чарити слезе от скута на Хелън и започна предпазливо да се намества в неговия. Рис стоеше спокойно и отпуснато.

— Нали не си джебчийка? — попита той с лека загриженост, когато тя посегна към джоба му. Реши, че никой няма да я спре, затова започна да рови в него. Намери кутийката с бонбони и я извади. — Само още едно — предупреди я той. — Твърде много сладко води до зъбобол. — Тя взе още едно бяло бонбонче, затвори кутията и му я върна с изящно движение.

Той гледаше изучаващо тази малка личност, която щеше да донесе толкова големи промени в живота му. Чарити. Името не звучеше привично за езика на един уелсец. Освен това имената на добродетели — Чарити, Пейшънс и така нататък — напоследък се даваха толкова често в приютите и сиропиталищата, че бяха започнали да намекуват за принадлежност към тези институции. Момиче от уважавано семейство можеше да избегне стигмата, но за истинско сираче щеше да представлява доживотно напомняне за произхода му.

Никоя дъщеря на Уинтърборн нямаше да носи име, което да я унижава.

— Чарити не е име, което обикновено даваме на момичетата в Уелс — каза той. — Бих искал да те нарека с нещо познато.

Тя го погледна очаквателно.

— Карис — рече той. — Означават „малка любима“. Харесва ли ти?

Тя кимна и го изненада, като се настани в скута му. Не тежеше повече от коте. Смаян и объркан от готовността ѝ да го приеме, Рис я настани удобно върху коленете си.

— Карис Уинтърборн. Хубаво име, а? — Той погледна Хелън и видя, че очите ѝ блестят. — Можем да я наречем както на теб...

— Прекрасно е — каза тя и се усмихна през сълзи. — Прекрасно. — Пресегна се, за да го погали по лицето и се сгуши до него.

През остатъка от пътуването до вкъщи и двете се бяха облегли на него... и той усещаше, че така е правилно.

ГЛАВА 34

— Фърнсби, ще бягам.

След като настани Хелън и Карис в дома си, Рис отиде в кабинета си, без да губи време и привика частната си секретарка за спешна среща.

Изявлението бе прието безстрастно: госпожа Фърнсби реагира единствено с наместване на очилата си.

— Къде и кога, сър?

— Северен Уелс. Довечера.

Не беше достатъчно скоро. Сега, когато сватбената церемония с Хелън беше на една ръка разстояние, той трескаво копнееше да я изпълни. Чувстваше се адски лекомислен, на косъм беше да направи нещо глупаво.

Усещането му напомни за един следобед в късното лято, когато пиеше с Том Северин и още няколко колеги в едно заведение. Гледаха няколко пчели, които бяха влетели през прозореца и кацнаха на една калаена мярка с няколко капки ром в нея. Пчелите се замаяха от рома и определено се напиха, започнаха да летят безцелно в кръг, докато едната просто падна в чашата с вирнати крачета. Рис и останалите намериха това за безумно смешно, особено след като самите те бяха пили много и бяха на път да се строполят.

Сега Рис изпитваше много по-голямо съчувствие към пчелите, след като знаеше точно как се бяха чувствали. Точно така се отразяваше любовта на мъжа, превръщаше го просто в една полупияна пчела, която летеше замаяно и в кръгове.

— Ако възнамерявате да се ожените със специално разрешително — каза госпожа Фърнсби, — може да се появи проблем.

Той я погледна въпросително.

— Доколкото знам — продължи тя, — архиепископът дава специални разрешителни само на графове или графини, членове на парламента, лични съветници на краля и съдии. Не съм сигурна дали

лейди Хелън има право на това, защото притежава само почетна титла. Ще се опитам да разбера.

— Кажи на архиепископа да направи изключение. Напомни му, че ми дължи услуга.

— Каква услуга?

— Той ще се сети — отвърна Рис. Изпълнен с жизненост, той закрачи около бюрото си. — Ще закараме частния ми вагон в Карнарвон. Резервирай апартамент в Роял Хотел поне за една седмица.

— Искате ли Куинси да пътува с вас?

— Аха, намери и камериерка за милейди.

Сега вече Фърнсби се притесни.

— Господин Уинтърборн, човек не може просто да „намери“ камериерка. Има си процедура — публикуване на обява във вестника, провеждане на събеседвания, изчитане на препоръките...

— Фърнсби, от стотиците жени, които работят за мен, можеш ли да намериш една, която да може да оправя женска коса и да закопчава копчетата на рокля?

— Мисля, че далеч не е достатъчно само това, сър — отвърна сухо тя. — Но ще намеря някого.

— Докато се занимаваш с това, намери и бавачка.

Госпожа Фърнсби спря да пише.

— И бавачка — повтори замаяно тя.

— Аха, ще вземем с нас и едно четиригодишно момиче. Освен това тя ще има нужда от дрехи и играчки. Възложи на някой от продавачите да се заеме с това.

— Разбирам.

— И лейди Хелън ще се нуждае от някои нови дрехи. Нека госпожа Алънби се погрижи. Кажи й, че искам да виждам лейди Хелън в *нещо*, различно от черното. — Пръстите му забарабаниха замислено по писалището: — Предполагам, че ще е прекалено да настоявам за сватбена рокля...

— Господин Уинтърборн — възкликна госпожа Фърнсби, — нима *наистина* очаквате всичко това да бъде свършено до довечера?

— Фърнсби, ще разполагаш с по-голямата част от деня, стига да не се мотаеш твърде дълго с обяда си. — Когато жената се наклони да възрази, Рис каза: — Аз ще се заема с уреждането на специалния влак.

— Ами останалото? — извика тя след него, докато той излизаше от кабинета си. — Ами цветя? Ами торта? Ами...

— Не ме занимавай с подробности — рече той през рамо. — Просто го направи.

— Значи пак сме приятели — каза доволно Том Северин и вдигна краката си на голямото бронзово писалище в кабинета му на петия етаж.

— Само защото искам нещо — отвърна Рис. — Не защото те харесвам.

— Не е нужно приятелите ми да ме харесват — увери го Северин. — Всъщност предпочитам точно обратното.

Рис успя с усилие да сдържи усмивката си.

— Приятелството зависи от това дали ще успееш да ми направиш услугата — напомни му той.

Северин го възпря с жест.

— Момент само. Барнаби! — извика той. — Информацията, която поисках?

— Ето я, сър. — Личният секретар на Северин, набит мъж с омачкани дрехи и къдрава коса, която стърчеше във всички посоки, влезе бързо в офиса с купчина листи в ръка. Постави ги предпазливо на бюрото. — Досега намерих четири частни спирки, сър. Чакам потвърждение за петата.

След като секретарят му излезе, Северин вдигна документите и ги прегледа.

— Какво ще кажеш за тази? — попита той, като подаде хартията на Рис. — Малка спирка с релси, които се вливат в Голямата западна линия. Можем да пуснем специален влак оттам до Карнарвон. Сградата на спирката е двуетажна, със зала за развлечения преди отпътуването. Няма тълпи, няма билети, няма чакане. Главният ми управител ще се погрижи лично твоите частни вагони да бъдат закачени за нов локомотив, ще уредим и допълнителни пътнически вагони с отделения за прислугата.

Рис се усмихна и хвърли един бърз поглед на листа, преди да му го върне.

— Няма начин, който и да е мъж в Англия да осигури всичко това за толкова кратко време.

— Още двама могат — отвърна скромно Северин. — Но никой няма да ти го осигури като сватбен подарък, както ще направя аз.

— Благодаря ти, Том.

— Барнаби — извика Северин и секретарят се втурна в кабинета. Северин му подаде листа хартия. — Тази спирка. Всичко трябва да е готово до довечера. Увери се, че вагонът на Уинтърборн е зареден с лед и прясна вода.

— Да, сър. — Барнаби кимна и изхвърча навън.

Северин погледна изпитателно Рис.

— Искаш ли да отидем да обядваме някъде? Или предпочиташ да пиеш уискито си тук?

Рис поклати глава със съжаление.

— Имам твърде много неща за правене. Да се видим, след като се прибера от Уелс. — Хрумна му, че тогава вече ще е женен мъж. Хелън щеше да е всяка нощ в леглото му, а всяка сутрин щяха да закусват заедно... за миг потъна в мечти, представи си съвместния си живот с нея, множеството малки удоволствия, които никога нямаше да приема за даденост.

— Разбира се. — Синьо-зелените очи на Северин излъчваха топлина и любопитство. Светлината попадна под ъгъл над дясното му око и зеленината заискри. — Човек трябва да свикне с това — рече той. — С всичките тези усмивки и добро настроение. Никога не си бил от мъжете с леко сърце.

— Не съм с леко сърце, а съм... с пълно сърце.

Северин се усмихна замислено, когато двамата си стиснаха ръцете.

— Сигурно е хубаво — рече замислено той, — да имаш каквото и да е сърце.

Рис се върна в „Уинтърборн“ и завари повечето служители да търчат наоколо с берсеркиска скорост, която съперничеше на тази на Барнаби. Продавачите и помощниците на шивачите носеха купчини бели кутии и облекла в кабинета му, където сътрудничката му, госпожица Едвейн, изготвяше подробни списъци за опаковането им.

Той забеляза със задоволство, че всичко се приготвя навреме. Реши да потърси Фърнсби и да я попита за нейния напредък.

Когато приближи писалището ѝ установи, че върви след доктор Хейвлок. Възрастният мъж носеше поднос с посребрени чинии, чаша студена лимонада и мъничка ваза, в която имаше красива напъпила роза.

— Хейвлок?

Лъвската глава се извърна и възрастният мъж погледна през рамо.

— Уинтърборн — каза навъсено той.

— За кого е това? — попита Рис.

— Не е за теб. — Хейвлок отиде до писалището на Фърнсби и постави подноса върху него. — Чух за хаоса, който си създал тук, като си накарал целия персонал от офисите и от още три отдела да си счупят краката от бързане. Както винаги всички фитили трябва да бъдат подпалени едновременно. Защо всички приставания трябва да стават толкова бързо?

— Ами обикновено не се е чувало да стават бавно — отбеляза Рис.

— Преследват ли ви родители? Някой съперник решен ли е да попречи на сватбата ви? Не — има само един нетърпелив младоженец, който няма да се кротне за миг, колкото да отпусне на трудолюбивата си секретарка малко време за обяд!

Точно в този миг госпожа Фърнсби се приближи до писалището си. Първо зърна Рис.

— Сър, намерихме временна камериерка за милейди: една от помощничките на госпожа Алънби в шивашкия отдел. Госпожа Алънби променя поне две завършени рокли от поръчката на една клиентка, която носи същите размери като лейди Хелън — тя е съгласна, стига да ги заменим с безплатни рокли с по-скъп дизайн. Що се отнася до бавачката, госпожица Едвейн има по-малка сестра, която с удоволствие ще придружи вас и лейди Хелън, за да се грижи... — Гласът ѝ заглъхна, щом забеляза другия мъж, който стоеше наблизко. — Доктор Хейвлок? Да не е станало нещо?

— Не, госпожо Фърнсби — отвърна Хейвлок, — но може да стане, ако не се нахраните както трябва, особено като се има предвид

изтощителния ритъм, наложен ви от Уинтърборн. — Той я отведе до писалището и я натисна да седне.

— Донесли сте ми обяд? — попита изумено госпожа Фърнсби, като взе ленената кърпа от подноса и я разстла в скута си.

— Точно така. — Хейвлок я погледна скришом, преценявайки реакцията ѝ. В очите му проблесна триумф, щом видя колко доволна изглежда тя, и той бързо го прикри с пореден изблик на възмущение. — Ако зависеше само от Уинтърборн, скоро щяха да ви донесат в кабинета ми в състояние на пълно нервно изтощение и недохранване. А аз вече имам достатъчно пациенти. — Той се пресегна и нагласи розата така, че да изглежда най-добре.

— Наистина съм доста гладна — каза госпожа Фърнсби със слаб глас, сякаш едва намираще сили да вдигне вилицата си. — Ще ми правите ли компания, доктор Хейвлок?

— Предполагам, че трябва да накарам Уинтърборн да ви отпусне петнайсет минути почивка — дойде ентусиазираният му отговор.

Рис се опита да звучи сърдито:

— Много добре, Фърнсби. Можете да се храните. Но само защото Хейвлок настоява. — Преди да си тръгне, той размени бърз поглед с госпожа Фърнсби, чиито очи блестяха.

ГЛАВА 35

Частният вагон на Рис се състоеше от две дълги секции, свързани с гъвкав покрит коридор. Беше обзаведен великолепно с луксозни кресла, тапицирани с бронзов копринен плюш, а подовете бяха застлани с кадифени килими. Имаше всекидневна с големи панорамни прозорци и трапезария с махагонова разтягаща се маса. Рис и Хелън щяха да спят в голямата спалня в първата секция, а Чарити — *не, Карис*, напомни си Хелън — щеше да се настани заедно с нейната бавачка в едната от двете по-малки спални във втората секция.

Първоначално Хелън се притесняваше, че Карис няма да спи добре далеч от нея. Но малкото момиче веднага хареса Ана Едвейн, по-малката сестра на сътрудничката на Рис. Ана беше красива и жизнена, и имаше голям опит в отглеждането на четирите си по-малки братя и сестри. Щом се качиха във вагона, Ана отведе Карис в стаята ѝ, където бяха оставени нови играчки и книги. Смаяна от изобилието от играчки, които включваха и порцеланова кукла с лилава копринена рокля и Ноев ковчег, Карис като че ли не знаеше какво да прави с тях. Седнала на пода, тя докосваше внимателно резбованите и боядисани животни, сякаш си мислеше, че могат да се счупят.

Сега, след като бе изкъпана добре — предложението на Рис за мехурчетата беше свършило отлична работа — тя бе чиста и ухаеше приятно. Носеше розова рокля с къса поличка на плисета, всяко от които започваше с мъничка панделка.

— Часът е единадесет — каза Хелън на Ана. — Карис трябва да си ляга скоро — денят беше дълъг, а тя спа малко.

— Не искам — възрази Карис.

— Ще ѝ прочета приказка — каза Ана. — Разбрах, че има любима — мисля, че беше... „Малката Червена шапчица“?

— „Грите мечки“ — обади се Карис от пода.

Ана се престори, че не я е чула.

— Като че ли беше „Румпелстилтски“...

Карис се изправи и се хвана за полата ѝ.

— „Трите мечки“.

— Трите прасенца ли каза? — Ана вдигна детето на ръце и падна заедно с него върху леглото.

Карис се разкикоти.

— Мечки, мечки, мечки!

Звукът на смеха ѝ е по-хубав и от музика, помисли си Хелън.

Останалата част от свитата им, която включваше камериерката на милейди, Куинси, лакей и готвачка, се настани в хубавите вагони, осигурени от господин Северин.

— Радвам се, че с господин Северин отново сте приятели — възкликна Хелън, докато обикаляше из вагона им и се спря, за да се възхити на една позлатена стенна лампа. Тя изрецитира ред от популярна поема: — *Прошка! Най-възнаграждаваната добродетел!*

— Аха — отвърна сухо Рис, — като безплатен локомотив, например.

— Това ли е единствената причина да му простиш?

Той я придърпа към себе си и я целуна по врата.

— *Cariad*, да не се опитваш да се убедиш, че съм човек със скрита чест и тайни добродетели? Съвсем скоро ще ти променя мнението.

Хелън се опита да се освободи от прегръдките му, когато ръката му се плъзна по полата ѝ. Тя носеше готова пътническа рокля, която ѝ стоеше добре след няколкото малки корекции, направени от помощниците на госпожа Алънби. Беше ушита от светлосиня коприна и кашмир, със симпатично малко жакетче, стигащо до кръста. Нямаше турнюр, а полата бе прибрана отзад, като разкриваше формата на тялото ѝ. Спускаше се надолу в красив водопад от гънки и плисета, а на кръста бе поставена голяма декоративна фльонга. За огромно нейно раздражение, Рис не оставяше фльонгата на мира. Определено беше очарован от нея. Всеки път, когато се обърнеше с гръб към него, тя усещаше ръката му, която си играеше с нея.

— Рис, недей!

— Не мога да се спра. Сякаш ме призовава.

— И преди си виждал фльонги по роклите.

— Но не и на *това* място. Не и на теб. — Рис я пусна неохотно и извади джобния си часовник. — Влакът трябва да потегли всеки момент. Закъсняваме с пет минути.

— За къде си се разбързал? — попита тя.

— Към леглото — беше краткият му отговор.

Хелън се усмихна. Изправи се на пръсти и бързо го целуна по бузата.

— Очаква ни цял живот от нощи, прекарани заедно.

— Аха, но вече успяхме да изпуснем голяма част от тях.

Хелън се извърна и се наведе да вдигне малката си пътна чанта, която бе оставила на пода. В същото време се чу звукът от разпарящ се плат.

Преди да успее да се изправи и да погледне назад към полата си, тя вече знаеше какво се е случило. Фльонгата висеше безжизнено, отпрана наполовина от мястото си.

Рис отвърна на възмутения ѝ поглед със засрамено изражение, като ученик, заловен с открадната ябълка.

— Не знаех, че ще се наведеш.

— И сега какво да кажа на камериерката, когато я види?

Рис се замисли за миг.

— Уви? — предложи той.

Устните на Хелън потрепнаха в неволна усмивка.

Локомотивът даде сигнал за предстоящото им отпътуване с две кратки изсвирвания и влакът скоро потегли. Движеха се по-бавно от експресите, с които Хелън бе пътувала от и за Хемпшър, и пътуването беше по-гладко, с едва доловими вибрации и поклащания, вместо резките раздрусвания. Докато се отдалечаваха от светлините, сградите и пътищата към тъмната нощ, пътниците започнаха да се оттеглят за почивка след необичайно дългия и изтощителен ден.

Рис отиде в другото отделение, а камериерката дойде, за да помогне на Хелън да се приготви за сън.

— Фльонгата на роклята ми се откъсна — каза Хелън, когато камериерката събра дрехите ѝ. — Закачи се за нещо. — Не изпитваше нужда да обясни, че „нещото“ бяха няколко досадни мъжки пръста.

— Ще я зашия утре, милейди.

Хелън застана зад паравана и камериерката ѝ подаде нощницата. Когато погледна към тънката копринена дреха в ръцете ѝ, Хелън попита:

— Само това ли е?

— Да, милейди — разнесе се гласът на момичето. — Госпожа Алънби я избра за вас. Харесвате ли я?

— О, много е... прелестна. — Хелън я вдигна към светлината на лампата и осъзна, че бялата коприна е полупрозрачна. Дрехата бе силно изрязана и с голямо деколте, като предлагаше толкова незначително покриване на тялото, че едва ли можеше да се определи като нощница. Изчервена, тя я нахлузи през главата си и дъхът ѝ секна от хладното усещане.

— Имате ли нужда от помощ, милейди?

— Не, благодаря — отвърна бързо Хелън. Изглеждаше буквално полугола в скандалната нощница. — Сега ще си лягам. Лека нощ.

Качи се в леглото, плъзна се под меките ленени чаршафи и топли одеяла, и доволно въздъхна. Чувстваше умора във всичките си крайници и лекото поклащане на влака ѝ действаше успокояващо. Тя лежеше отпусната, с полузатворени очи.

Вратата се отвори и пред нея се появи една тъмна фигура. Хелън се претърколи настрани и подпъхна ръка под главата си.

Рис се изправи над нея и съблече бавно ризата си; мускулестото му тяло се очерта на слабата светлина. Той внимателно отметна завивките и погледът му пламна, щом зърна тялото ѝ. Протегна ръка да я погали и пръстите му се плъзнаха по ефирната коприна.

— Моя красива любов — рече с дрезгав глас.

Лампата беше угасена, а нощницата бавно съблечена. В тъмнината се долавяха движения, нежни докосвания по тялото ѝ... горещината на дъха му, върхът на езика му, който докосваше места, които я караха да потреперва. Той си играеше с къдрите между краката ѝ, докосваше я с пръсти и език, подухваше ги нежно, докато тя не забрави всякаква скромност и не разтвори краката си по-широко. Дочу тихия му смях и той отвърна на игрищата покана с бързо лизване.

Хелън се извиваше, стенеше и заравяше пръсти в копринената му коса. Ръцете му шареха по тялото ѝ, пръстите му следваха чувствителните пътечки по кожата ѝ. Уловил зърното на гърдата ѝ с палец и показалец, той го стискаше в ритъм, който следваше наелектризиращите докосвания на устните му между бедрата ѝ.

Когато не можеше да чака повече, той се настани върху тялото ѝ и влезе в нея; наедрелият му жезъл я разтвори и проникна в дълбочина. Поклащането на влака увеличаваше удоволствието, лекото движение

дразнеше сетивата ѝ. Вътрешните ѝ мускули започнаха безпомощно да се стягат около него и той последва тайнствения им ритъм, усещайки всяка нейна нужда. Тя сляпо потърси устата му и той ѝ я поднесе. Беше проникнал толкова дълбоко в нея, галеше я отвътре и отвън, изпълваше я с удоволствие. В онзи интимен момент хълбоците ѝ се повдигнаха нагоре, като едва не повдигнаха и тялото му. Разтреперана, Хелън плъзна ръка по гъвкавия му гръб.

— Сега — прошепна тя. — Ела в мен сега.

И той се подчини със стон, обля утробата ѝ с топлината си, като я прегръщаше така, сякаш нямаше намерение никога да я пусне.

Роял Хотел в Карнарвон представляваше внушителна триетажна сграда в джорджиански стил. Рис искаше да доведе Хелън в крайбрежния град в Северен Уелс отчасти, защото се намираше близо до родния му град Ланберис, но най-вече, защото смяташе, че романтичното му излъчване ще ѝ допадне. Митовете и легендите подхождаха на това място с живописните му руини и зелени долини, с изобилието от водопади и езера. Винаги можеха да се видят наъбените върхове на Сноудън, планината, за която се твърдеше, че който я изкачи, се връща луд или поет.

Благодарение на уелото планиране на госпожа Фърнсби, пътуването премина идеално. След пристигането на Рис и Хелън те бяха отведени в просторния апартамент в Роял Хотел, свързан с отделен апартамент за Карис и бавачката ѝ. Слугите също получиха елегантни стаи и изглеждаха ужасно доволни.

Пасторът на местната църква се бе съгласил да извърши сватбената церемония в останките на древен параклис, който се намираше на хълма близо до хотела. До руините, украсени с бели и розови цветя, се стигаше по пътека и малък мост. От хълма се разкриваше гледка към замъка Карнарвон, града и планината, а в далечината проблясваха сините води на Ирландско море.

На сутринта след пристигането им небето беше ясно и безоблачно, което беше рядкост за това време на годината. По план сватбарите щяха да се съберат на каменната тераса на хотела, да отидат до параклиса и да се върнат за обилна закуска.

Облечен във фрак и със светла вратовръзка, Рис чакаше сам в оранжерията на първия етаж в хотела. Двамата с Хелън щяха да се срещнат там, преди да се присъединят към останалите. Потискайки желанието си да извади джобния часовник, той чакаше търпеливо, като си мислеше, че е готов да плати десет хиляди лири, само и само следващият един час вече да е минал и Хелън вече да е негова съпруга.

Зад гърба му се чу шумолене на коприна.

Той се обърна и видя Хелън да стои, облечена в бяла дреха, ушита от тънки, проблясващи пластове коприна, поръбена с дантела. Роклята прилепваше към слабата ѝ фигура, полите бяха прибрани назад, за да подчертават хълбоците ѝ, и се спускаха нежно към земята. Тя отметна назад прозрачния бял воал, обшит с дантела и перли, и му се усмихна. Изглеждаше неземно красива, лека и деликатна като дъга в утринната мъгла. Той притисна длан към разтуптяното си сърце, сякаш се опитваше да му попречи да изскочи от гърдите му.

— Не знаех, че са ти намерили сватбена рокля — едва успя да произнесе.

— Госпожа Алънби сътвори чудо. Като се върнем ще я попитам как е успяла.

— Толкова си красива, че... — Гласът му заглъхна, когато се взря в нея. — Наистина ли си моя?

Тя се усмихна и се приближи до него.

— Във всеки един смисъл, освен законовия.

— Скоро ще поправим това — промърмори той и посегна да я целуне.

Хелън поклати глава и допря показалец до устните му.

— Чак след като кажем клетвите си — каза тя с проблясващи очи. — Искам следващата ми целувка да е със съпруга ми.

— Бог да ми е на помощ — рече той прочувствено, — никой мъж не е искал повече от мен сватбата му да свърши колкото се може по-бързо.

Усмивката ѝ леко помръкна.

— Видя ли тълпата пред хотела?

Рис поклати глава и се намръщи.

— Боя се, че имаме по-голяма компания от очакваното. Когато гостите на хотела и някои от гражданите научиха, че самият Рис Уинтърборн е тук, за да се жени, се самопоканиха при параклиса.

Казаха ми, че в Северен Уест е традиция всички съседи да присъстват на сватбата.

Той простена.

— Няма да има отърване от тях. Съжалявам. Имаш ли нещо против, *cariad*?

— Разбира се, че не. Доста ще ми хареса гледката на всички тези хора, които те зяпат възхитено.

— Няма да зяпат мен — увери я той. Бръкна в джоба си, извади гладък бял камък и ѝ го поднесе на дланта си. Хелън се усмихна.

— Клетвеният камък?

— Карис го намери вчера, докато се разхождахме.

— Идеален е. Къде ще го хвърлим, след като се оженим?

— Оставям ти да решиш — каза Рис и прибра камъка в джоба си. — Ирландско море е в онази посока... — Той посочи с пръст. — Протокът Менай е натам... или пък мога да те заведа до доста хубави уелски езера. Знам едно, за което се твърди, че е последното място, където е хвърлен Ескалибур.

Очите на Хелън блеснаха. Но в следващия миг ѝ хрумна нещо и тя го погледна притеснено.

— Тази сутрин се сетих, че няма кой да ме отведе до олтара при теб.

Рис наведе глава и челата им се допряха, а той се изгуби в лунното сияние на очите ѝ.

— Сърце на сърцето ми, не е нужно никой да те води. Просто ела по собствена воля. Обичай ме такъв, какъвто съм... точно както те обичам аз... и връзката ни ще продължи, докато звездите не изгубят блясъка си.

— Мога да го направя — прошепна Хелън.

Рис се отдръпна бавно и ѝ се усмихна.

— Тогава ела, *cariad*. Трябва да се погрижим за сватбата си. Един мъж не може да чака дълго целувка от собствената си съпруга.

ЕПИЛОГ

Осем месеца по-късно

— ... и Пандора каза, че ако играта ѝ има успех, тя няма да участва в нито един дебютантски бал — каза Хелън, докато сръчно опрашваше ваниловите цветчета. — Заяви на лейди Бъруик, че няма никакво намерение да бъде разкарвана от бал на бал като някоя неориентирана овца.

Рис се усмихваше и я гледаше лениво, облегнат на тухлената колона. Представляваше прекрасна гледка с неоспоримо мъжественото си присъствие сред редиците от орхидеи.

— Как реагира лейди Бъруик?

— Беше вбесена, разбира се. Но, преди да започне следващата караница, братовчедът Девън отбеляза, че Пандора съвсем скоро е подала молба за патентоване, а Сезонът вероятно ще е започнал, когато се разбере дали е била приета. Освен това Пандора може да отиде на няколко бала и вечери, ако не за друго, то поне да прави компания на Касандра.

— Триниър е прав. За издаването на настолна игра е необходимо много повече от подаването на молба за патент и отнасянето на дизайна при печатаря. Ако Пандора се отнася сериозно към начинанието си, ще мине най-малко година, преди да я предложим за продажба.

— О, Пандора го приема твърде сериозно — рече Хелън с кисела усмивка.

Току-що се беше върнала заедно с Карис от сутрешна визита в Рейвънел Хаус. Бяха отишли да видят новородения син на Катлийн, Уилям, едно жизнено и здраво бебе. Карис беше очарована от двуседмичното момченце и няколко минути му гука весело, докато Пандора не я убеди да отиде с нея, за да ѝ помага да тестват прототипа на настолната игра. Малкото момиче се влюби в играта, наречена Пазарска треска, в която играчите местеха пуловете си из различни отдели и по пътя си събираха картички със стоки. По настояване на

Пандора играта не даваше никакви морални поуки: беше създадена изцяло за развлечение.

— Знаеш ли — рече замислено Хелън, — имам чувството, че играта на Пандора ще се продава много добре. Лейди Бъруик и Карис си прекараха чудесно, докато я играеха тази сутрин. И двете ужасно харесват процеса на събиране на тези красиво изрисувани малки картички със стоки — чадър, обувки и така нататък.

— Човешката природа е користолюбива — отвърна прозаично Рис. — Да, играта ще се продава.

— Колко добре? — Хелън използва една клечка за зъби, за да прехвърли полен върху цветчето.

Рис се засмя леко.

— Не съм оракул, *cariad*.

— Напротив, си. Познаваш тези неща. — След като приключи с последното цветче, Хелън остави клечката, обърна се и го погледна очаквателно.

— Ще натрупа богатство — рече той — Това е неразработен пазар, продуктът може да се произвежда масово с литографски печат и, както ти посочи, играта ще има широк прием.

Хелън се усмихна, но вътрешно беше смутена. Искаше усилената работа и талантите на сестра ѝ да бъдат възнаградени. Но я притесняваше, че в желанието си да бъде независима, Пандора изглеждаше решена да откаже на всеки мъж възможността да я обича. Защо се противеше толкова енергично срещу мисълта да сподели живота си с някого?

— Надява се, че това ще я направи щастлива — рече тя.

Рис отпусна ръце и бавно се приближи до нея. Топлата септемврийска светлина с цвят на зрели лимони струеше през стъклени панели и се плъзгаше по тъмната му коса.

— От опит съдя — каза той, като я прегърна през кръста, — че успехът ще направи Пандора много щастлива в началото. Но накрая ще се почувства самотна и ще осъзнае, че в живота има и други неща, освен финансовите печалби.

Хелън се усмихна и го прегърна през врата.

— Ти самотен ли беше, преди да ме срещнеш?

Съпругът ѝ я погледна, в очите му светеше любов.

— Да, както би се чувствал всеки мъж, който се опитва да живее без половината си душа. — Той наведе глава и обсипа устните ѝ с целувки, като всяка следваща бе по-страстна и изпълнена с копнеж. — Да вървим в леглото — промърмори той, когато устните им се разделиха.

Очите ѝ се разшириха, когато почувства ръката му върху гърдата си.

— Време е за обяд.

— Ти си моят обяд. — Рис се наведе да я целуне отново и тя се извъртя в ръцете му с тих смях.

— Не мога... не, наистина... Отивам да се вида с Гарет Гибсън на чай.

— Пихте чай заедно онзи ден — каза той и я целуна по врата. — Нуждая се повече от теб.

— Всъщност не е точно за чай. Тоест, може и да прием чай, но това не е целта на посещенията ми. Разбираш ли... — Тя се поколеба и се изчерви силно, преди да продължи: — Имам... симптоми.

Главата му се вдигна рязко и той попита намръщено:

— Не си ли добре, *cariad*?

Трогната от искрената му загриженост, Хелън успокояващо докосна врата му.

— Много съм добре.

Напрегнатият му поглед се впи в нейния.

— Тогава защо... — Рис млъкна внезапно, озарен от една мисъл; устата му започна да се отваря и затваря безмълвно, сякаш бе изгубил способността си да говори.

Хелън доста се забавляваше с изуменото му изражение.

— Няма как да знаем със сигурност, докато доктор Гибсън не го потвърди — каза тя, като прокара пръсти през лъскавата му черна коса. — Но мисля, че следващата пролет ще имаме ново допълнение към семейство Уинтърборн.

Рис я придърпа към себе си и зарови лице в меката извивка между шията и рамото ѝ.

— Хелън. Хелън, съкровище мое... — Гласът му трепереше. — Какво мога да направя за теб? От какво имаш нужда? Трябва ли да стоиш на този твърд под? Носиш корсет — няма ли да смачка бебето?

— Не толкова рано — отвърна тя, развеселена и леко изненадана, когато почувства треперенето на тялото му. — Няма нужда от притеснения. Ще се справя брилянтно с този нов проект, обещавам. И двамата с бебето ще бъдем здрави и силни.

Рис повдигна глава и лицето му се озова върху нейното, дъхът му погали устните ѝ с ментовата си хладина.

— Искам да ми го обещаеш — рече той с дрезгав глас. — Защото ти си целият ми свят, *cariad*. Сърцето ми бие само като ехо на твоето.

— Не се съмнявай и за миг, моя любов. — Хелън се изправи на пръсти и леко притисна устните си към неговите. — Все пак... аз съм Уинтърборн.

Издание:

Автор: Лайза Клейпас

Заглавие: Докато свят светува

Преводач: Мирела Стефанова

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ергон

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Редактор: Сергей Райков

ISBN: 978-619-165-082-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7909>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.